

săptăminal de moravuri grele

Doamna cu balanța ne fura tare la cântar Justiția lui Stănoiu, în spiritul și fărădelegea PSD-ului

Europo, UE, Americo, Dumnezeu, vă rugăm, citiți ancheta din pagina 3 a revistei noastre și credeți-ne! Nu se mai poate! În țara asta, unde-i Stănoiu împărat la Ministerul de Justiție, de sistem judecătoresc autonom, de dreptate, de judecatori liberi și independenți nu poate fi vorba. În 3 ani de zile, Rodica a îmbogățit în mod creativ setul de sfori cu care erau controlați judecătorii. Dacă nu vreți să vă mai chinuim pe la Strasbourg cu procese, citiți și faceți ceva!

Pagina 3

Iubitul Mihaelei Rădulescu și soțul Irinei Schrotter au jucat

Tenis captivus cu fosta nevastă a lui Dinu Pescariu

De câți bărbați are nevoie în viață o femeie ca Ileana Pescariu ca să fie fericită și celebră? Răspuns: numărul bărbaților nu contează, ci cât de bazați sînt ei. În cazul de față, nu mai contează nici relațiile de bună prietenie între ei și nici succesiunea lor în viața unei mici vedete TV. Ceea ce contează cu adevărat este puterea exemplului. Cum poți să treci de la Elan Schwarzenberg, prin Dinu Pescariu, la – absolut recent – Zaharia Schrotter fără să cobori ștacheta unor milioane de dolari, iată ce înseamnă să fii o femeie de carieră de succes! O lectură sexy și instructivă în

Pagina 17

În jocul de noroc cu Biserica, PSD-ul încearcă un nou sistem de câștig electoral:

666 din 49

Biineee... Păi, dacă nu vrea Biserica să intre în politică, atunci las' că intrăm noi în biserici și-or să cînte popii cum vrem noi. Și-apoi ce, Dumnezeu ăsta se crede etern? Cine-i el, PSD? Îl pun eu pe Alin Teodorescu să-mi facă un sondaj, și-ți garantez că iese pe locul 3, după mine și arogantulu' de Geoană!

Lasă, șefu! Mai dă-i dracu' pă popii! Ce să caute ei în politică cu programele lor învechite? Cum adică: să nu furi, să nu minți, să nu fumezi, să nu rîvnești la secretara altuia... Păi, ne pierdem nu numai clientela politică, dar și o parte din electoratul de păcătoși nehotărîți.

După refuzul preoțimii de a se angaja în politica de partid, cei mai îndrăciți fii ai poporului nu mai au nici un Dumnezeu

Fanii lui Roman
au Petre la rinichi

Petre Roman s-a aflat simbătă la Constanța, ca să testeze personal brandul local al Forței Democratice. Echipat în costum și cu niște pantofi cam de sport, probabil în amintirea pulovărului de la Revoluție, fostul subordonat al lui Băsescu a adunat o sală plină de simpatizanți, dar la Casa de Cultură, și nu la o sală de fitness, așa cum era de așteptat. Șeful Forței locale, Constantin Frățilă, a produs ceva emoții celor prezenți când a luat cuvîntul: „Domnule profesor, mă uit la dumneavoastră și nu pot să nu vă fac o mărturisire, azi, de Ziua Îndrăgostiților”. Auzind una ca asta, audiența și-a aruncat curioasă ochii peste cap, cale de câteva rînduri. „Constanța vă iubește!”, a continuat Frățilă, moment în care lumea, dezamăgită, și-a recuperat ochii de pe unde-i aruncase mai devreme.

Salam Băsssssscu

REDACTIA:
Ștefan AGOPIAN
Ion BARBU
Secretar general de redacție:
Marius BORTEA
Redactor-sef: Doru BUȘCU
Trebii juridice: Doru COSTEA
Răzvan CUCUI
Birou Investigatii: Marius DRĂGHICI
Consilier tehnic: Florin IARU
Alin IONESCU
Eugen ISTODOR
Șef Birou Investigatii: Cornel IVANCIUC
Augustin JULEA
Redactor artistic: Octav MARDALE
Redactor-sef adj.: Liviu MIHAILU
Șef Birou Externe: Ioan T. MORAR
Șef Birou Distracții-Amuzament:
Viorel MOȚOC
Dragoș MUȘAT
Grafician: Bogdan PETRY
Secretar de redacție: Dan STANCIU
Birou Investigatii: Iulian TĂNASE
Șef Birou Social-Politic: Mircea TOMA
Reporteri: Alexandru CĂUȚIȘ,
Gabriel DROGEANU, Daniel GOACE,
Cătălin MATEI, Alexandru VĂRZARU
Șef Secție Moravuri Ușoare:
Dragoș VASILE
General Manager: Sorin VULPE
și cititorii noștri, care sînt
la fel de inteligenți ca noi.

Marketing Director: Alexandru ULEA
ulea@catavencu.ro
Promotion Manager: Delia DRĂGUȘIN
delia@catavencu.ro
PR&Events Manager: Laura IVĂNCIOIU-
IONIȚĂ
laura@catavencu.ro
Traffic Manager: Roxana BODEA
roxana.bodea@catavencu.ro

Design: © 2002 Concept Multimedia –
Vlad ARGHIR & Florin IARU
Tehnoredactare: Corina MIȚĂ

Comenzi publicitare la
Publimedia International
Mircea Ionescu – director publicitate
021.305.32.40
mircea.ionescu@mpg.ro
DIFUZARE prin NDC Group 2000 SRL,
Tel.: 021.205.72.00;
Fax: 021.223.21.00
Abonamente prin Rodipet S.A.
Nr. de catalog 2002 sau direct
la Academia Cățavencu

ADRESA REDACȚIEI:
Bulevardul Regina Elisabeta 7-9, etaj 6,
Sector 2, București
Tel.: 314.02.35; 314.02.38; 314.02.39
Fax: 314.02.58

ISSN 1221-5597
Tipărit la Tipografia România liberă

BRAT
Biroul Român de Audit al
Tirajelor a eliberat
Certificatul de Audit pentru
revista Academia Cățavencu
în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit

Internet: http://www.catavencu.ro
E-mail: office@catavencu.ro
academia@catavencu.ro
marius.bortea@catavencu.ro

??? Din păcate, ambasadorul Michael Guest va pleca în iunie din avanpostul pe care-l are imperiul american la București. Motivele nu sunt politice sau administrative, ci personale. Am putea spune foarte personale. E rău pentru România, căci e puțin probabil că cel care va veni se va putea adapta destul de repede la circuitul cu artificii din anul electoral. Care va să zică, va vorbi mai puțin la adresa regimului. Să sperăm că-i trimitem bătăieții unele discursuri gata scrise.

??? Trecerea primarului constănțean Radu Mazăre la PSD nu s-a făcut de plăcere sau potrivire ideologică, ci dintr-o necesitate de protecție, bașca o promisiune de mai mult, că de mai bine contează mai puțin. De exemplu, independent fiind, Radu nu avea acces la afacerile portuare; cum ar veni, era un primar fără ieșire la mare. Acum are. Iar prin portul Constanței trec sute de milioane de dolari. O dată.

??? V-ați gândit vreodată la varianta cu Țiriac candidat la Președinție susținut de PSD? Gândiți-vă! Nu de altceva, dar PSD-ul și liderul Năstase s-au gândit.

??? Verificările făcute de Autoritatea Națională de Control la Casa Națională de Asigurări de Sănătate s-au încheiat cu un raport, pe care ministrul delegat la ANC, dl Ionel Blănculescu, l-a prezentat de urgență prim-ministrului. Ca urmare a celor dezvăluite în raport, Năstase i-a demis pe dnii prof.

CATEGORIA
GINDIRE
CU PRIVATIZARE

Dan Ioan Popescu (ministrul Economiei și Resurselor): „De multe ori APAPS face anestezia, dar, din păcate, uită să mai facă și operația.”

CATEGORIA
BARONEASA
LOCALA

Ion Iliescu (președintele României): „Sîntem obișnuiți de 14 ani de zile să fim tocați măruntel de fiecare dată. Se depășește o etapă, o problemă, apar altele.”

CATEGORIA
DA' EU PENTRU CINE
VOTEZ CONTRA?

Ion Iliescu (președintele României): „Sînt puncte de vedere diferite: unii sînt pentru, alții sînt contra și trebuie să vedem și noi pentru ce sîntem.”

CATEGORIA
EMIL POPU

Octav Cozmâncă (președinte executiv PSD): „Prezența unui preot în consiliul local conduce la desfășurarea în deplină normalitate a unei re-

Bârfe, șmenuri, ș

Ion Țiriac, un fost campion pe zgură, și nea Nicu Văcăroiu, un inegalabil performer pe gură

univ. Eugeniu Țurlea, președinte al CNAS (și din funcția de secretar de stat în MS), dr. Iulian Popescu, vicepreședinte, și Aurel Teodorescu, directorul Direcției audit al aceleiași instituții. De remarcat că au fost atât de bine dați afară încât Iulian Popescu – demis ca incompetent (la acea vreme subsecretar de stat) – este de săptămîna trecută noul secretar de stat pe integrare europeană din Ministerul Sănătății, el fiind omul CNSLR-Frăția de care PSD are nevoie pentru a asigura pacea socială.

??? Nici n-a părăsit bine PD-ul, lăsându-l fără grup parlamentar în Senat, că Petre Roman a și călcat pe bec, furând o casă. Adică, sigla URR, Uniunea pentru Reconstrucția

României, pe care și-a aninat-o la brăcinar, pe flamura noii formațiuni politice cu care vrea să ne ia maul, Forța Democrată. Din cauza casei, care se va transforma în plîngere penală, Roman n-o să-și poată înscrie forța la tribunal.

??? În patru ani de când a fost ales deputat PSD, Rodica Nassar a avut o singură luare de cuvînt în plen. Respectiv, în ședința solemnă a Camerei Deputaților din 26 februarie 2002, când a declarat: „Jur credința patriei mele România. Jur să respect Constituția și legile țării”. În rest, Rodica a vagabondat, ca membru al Comisiei de politică externă și șef al grupurilor parlamentare de prietenie cu Liban, Grecia și Turcia. Și să

te mai miri că nu vrea Puterea votul uninominal, cu asemenea făcături penale.

??? Avem date noi despre afacerea „Oana Roxana”. Și cînd zicem Oana Roxana, imediat vă gândiți la scandalul cu tatăl acesteia, Eugen Butur, șeful Direcției Regionale de Vămă lași. Despre cei doi am mai scris de curînd. Oana deținea o firmă cu nume slav – Larisa SRL, prin care a importat din spațiul rusesc 950 de tone benzină și le-a exportat fără să mai plătească TVA. Bineînțeles, prin amabilitatea tatălui ei. Azi vă mai spunem că, la Timișoara, cei șase lucrători vamali care au acordat transportului autorizația de perfecționare activă, scutind firma Larisa SRL de plata taxelor și im-

pozitelor de 18 miliarde, sunt deja urmăriți penal. La Vama Iași, pe unde a intrat prima oară benzină în țară și unde tatăl Oanei Roxana încă este tătutul tuturor vameșilor, deocamdată nu se întâmplă nimic deosebit în serviciul lui Butur.

Acciduzzu

Legendă

??? bârfă pentru care nu
băgăm mîna-n foc
??? bârfă cu parfum de
credibilitate
??? bârfă-beton

Bula demnitarului

uniuni de consiliu local.”

CATEGORIA
UNU PLUS UNU
FAC TOT NOI

Nicolae Mischie (președintele PSD-Gorj): „Au venit cinci persoane și au luat șapte funcții.”

CATEGORIA
AVOCATUL
PESEDIAVOLULUI

Antonie Iorgovan (senator PSD): „Noi, parlamentarii, ne mai învărtim. Uite, Antonie Iorgovan este și rector, și profesor, și avocat.”

CATEGORIA
PALMA MATER

Traian Băsescu (președinte PD): „Guvernul Năstase trebuie să primească o pereche de palme, dar măcar una trebuie să o ia și europarlamentarii.”

CATEGORIA
PE MASA
DE DISCUȚIE

Bogdan Pascu (vicepreședinte PUR): „Toate discuțiile purtate au evidențiat necesitatea continuării dialogului.”

Antonie Iorgovan, părintele Constituției, dar și nepotul Codului Penal

CATEGORIA
EMIL BOBU

Mircea Geoană (ministru de Externe): „Este vorba de un pachet care să permită ducerea în profunzime a ceea ce deja am decis.”

Nicu Cojocar (deputat ex-PUR): „Am plecat din PUR

din dorința de a mă situa unde trebuie.”

Gigi Becali (președintele PNG): „Mă sperie atracția pentru partidul ăsta, care o are la lume.”

Corneliu Vadim Tudor (președinte PRM): „(...)” vă asigur că atunci cînd voi fi

președinte al acestei țări, în decurs de un an toate aceste lucruri pe care le-am menționat și care au fost amînate 15 ani se vor întîmpla și vor avea loc.”

Întunericitul

Justiția lui Stănoiu, în spiritul și fărădelegea PSD-ului

Luați un judecător. Înfigeți-i un morcov în fund,

după care bandajați-l iute cu o robă și dați-i drumul să se simtă independent. Dacă nu funcționează, mai înfigeți-i două sule în coastă, să-l umfle răsul. Astea ar fi cele 3 proiecte de legi care urmează să consolideze reforma Justiției (Legea Consiliului Superior al Magistraturii, cea privind organizarea judiciară și cea privind statutul magistratului). Dacă judecătorul rămâne prea destins, fluturați-i sperietoarea. Doamna ministru Rodica Stănoiu a declarat recent, la Cluj, apropo de solicitarea Asociației Magistratilor din România și a unui grup de organizații guvernamentale pentru drepturile omului de a supune proiectele unei consultări publice, că „nu înțeleg să opresc reforma Justiției pentru niște oameni care cred că nici n-au votat cu noi. Adică știu sigur că n-au votat cu noi”. Deși este foarte tentant, nu ne vom opri aici asupra aparentei gândiri a doamnei ministru. Ceea ce ținem să constatăm este doar validitatea principiului „gura prostului adevăr grăiește”. Ideea că reforma Justiției este înțeleasă ca fiind în serviciul „celor care ne-au votat” este perfect susținută de fapte. În cele de mai jos vom enumera șopârlele vârâte în proiectatele legi ca să păstreze magistrații la o lungime de leșă de puterea politică. Adevărul e că înfrumusețăm banda lui Năstase, referindu-ne la „putere politică”. De fapt, vorbim despre infractori care au puterea să facă legi care să-i ferească – pe ei și pe cei care au „votat” cu ei – de o Justiție independentă.

Controlul politic indirect

al Justiției se realizează prin sabotarea tehnică a activității. Haosul permite intervenția arbitrarului. Culmea, această performanță se poate atinge sub camuflajul „reformei”, al „europenizării”:

- introducerea obligativității înregistrării audio a proceselor; nu există dotări tehnice necesare; dacă există, a rămas obligativitatea transcrierii, ceea ce a multiplicat sarcinile grefierilor, blocându-le activitatea;
- atribuirea judecării tuturor recursurilor Curții Supreme. Să te ții, frate. Peste doar doi ani, dacă aberația nu va fi corectată, vom descoperi de sub piramide de dosare mumiile judecătorilor terminați de Isteață. În câteva luni, programările proceselor se vor fi integrat în UE, depășind data de ianuarie 2007.
- regulamentele vopsite; dacă se întâmplă ca legea să fie explicit favorabilă ideii de independență, țin, apare o supapă. Ex.: „Colegiul permanent al Înaltei Curți de Casație și Justiție are următoarele atribuții: ...e) alte atribuții prevăzute în **Regulament** privind organizarea administrativă... Adunările gene-

rale ale judecătorilor prevăzute la art. 53 alin. (2) au în principal următoarele atribuții: ...îndeplinesc alte atribuții prevăzute de lege sau **regulamente**... Magistratii consultanți exercită... precum și alte atribuții prevăzute în **Regulamentul** de organizare administrativă a instanțelor judecătorești”; relativizarea legii prin trimiterea la regulamente care urmează să fie elaborate de minister înseamnă, de fapt, mijloace de anulare a independenței;

- stați așa, că se mai pregătește un haos mic, românesc: **specializarea instanțelor** de judecată: conform cu viitoarea lege, tribunalele pentru minori și familie nu vor exista în 13 județe din țară, toate din Transilvania; o cauză care implică a minor din Sighet se va judeca în cel mai apropiat loc de domiciliu; deci la Brașov;
- dezinformatizarea instanțelor: o cale de reducere a haosului și a corupției din instanțe ar putea fi realizată prin informatizare; pericolul a fost îndepărtat recent, 5 milioane de dolari acordați României în acest scop perfid au fost deturnați, ei urmând a asigura independența Justiției din asfaltul autostrăzii București-Constanța, unde au fost deversați;
- în sfârșit, cheia de boltă a haosului este explozia de acte normative: în 2002 au fost publicate 682 legi, 202 Ordonanțe de urgență și 1.485 Hotărâri guvernamentale; în 2003, 573 legi, 92 OU și 1.526 HG. Nici un judecător nu poate ține pasul cu un asemenea ritm de modificare a legilor după care trebuie să judece.

Controlul explicit. Haosul permite intervenții arbitrare,

dar nu le garantează. Or, când ai de apărut monștri sacri ai corupției de talia unui Iacubov, Dan Ioan Popescu sau chiar Adrian Năstase, nu te joci de-a teoria probabilităților, ai nevoie de certitudini. De aceea, judecătorii și procurorii nu trebuie să fie de capul lor;

- cel mai la îndemână sunt **militarii**: tribunalul militar nu ar avea ce căuta ca justiție specială, Justiția fiind definită ca „unică, imparțială și egală pentru toți”; halal: în tribunalele militare, judecătorii sunt ofițeri, nu sunt inamovibili și se subordonează ierarhic, moțul fiind CSAT; un muzeu al regimului totalitar;
- inamovibilitatea judecătorilor este transformată în mascaradă de câteva mici detalieri; suspendarea judecătorului, de exemplu, poate fi declanșată „la începerea urmăririi penale”; magistratii au parte de cea mai drastică prevedere, nici o altă categorie nu este tratată așa, pentru că nu e nevoie; polițiștii sunt suspendați doar la punerea în mișcare a acțiunii penale (adică emiterea actului de acuzație); o dată suspendat, judecătorul rămâne în aer, nu mai are nici o sursă de venit atâția ani cât va dura cercetarea penală și

Rodica a reușit: după ce a vândut o casă la Petrom, doamna Stănoiu s-a lăsat de furat. Dacă vrei și tu, intră pe www.nutun.ro din cadrul campaniei antifurat.

apoi eventualul proces; ai zice că este o situație rară, dar dacă ne gândim la pățania lui Ciucă, încă în desfășurare, vom aprecia teoroarea pe care o asemenea prevedere o poate genera în interiorul robelor;

- promovările sunt altă bătă rotită deasupra capetelor independenților magistrați; promovarea la Înalta Curte de Casație și Justiție se face de către CSM; or, CSM-ul este controlat politic: ministrul este prezent în Consiliu, participarea procurorilor la vot este din nou imixtiune a Executivului – procurorul este definit de lege ca „agent al puterii executive”, contrar principiilor Uniunii Europene;
- inamovibilitatea rămâne o farsă tristă dacă președintele instanței are posibilitatea să „scape” de un judecător incontrolabil, mutându-l de la o secție la alta, în interiorul aceleiași instanțe; o metodă des folosită ca să „elibereze” traseul unui dosar fierbinte; transferul se face fără a se ține cont de acordul judecătorului sau de specializarea lui;
- judecătorii inspectori, adevărați arhangheli ai voinței Divinei, „verifică modul de soluționare” a unor cauze; o haită de asemenea trapași a fost expediată să potolească rebeliunea mușterilor în timpul crizei Ciucă; presiunile sunt realizate prin metode staliniste, cu inspectori care supraveghează din sală derularea proceselor și care, după ședință, îi cheamă pe judecători în biroul lor;
- noua reglementare constituțională consacră răspunderea materială a magistratului, pentru „eroare judiciară în caz de gravă

neglijență”, fără ca termenii de eroare și neglijență să fie precizați; nici nu e nevoie, că îi definește Jupâna, după caz;

- constituirea CSM este, la rândul-i, vicioasă rău; doar magistrații de la instanțele superioare pot să-și aleagă reprezentanți, deși Consiliul, conform Cartei europene pentru statutul judecătorilor, trebuie să asigure „cea mai largă reprezentare posibilă”; apoi, Consiliul ar trebui să fie, conform Constituției, „garanți independenței Justiției”; garanția o dă prezența Seraficei în componența instituției, mama ei de ministrioaică; în sfârșit, numirile în Consiliu trebuie să fie validate de Senat, validare care ar trebui să fie limitată la verificarea condițiilor formale ale alegerilor, nu într-o revotare;
- alegerile președinților de instanțe sunt alt prilej de furie; la Onești, recent, au trecut examenul 2 judecători, dar Ministerul a instalat un altul, care nici măcar nu se obosise să-și anunțe candidatura;
- cea mai directă formă de amestec al politicului este amestecul politicianilor în actul justiției: vezi indicațiile date de democratul Ion Iliescu privind restituirea caselor naționalizate sau intervenția lui Adrian Năstase în favoarea infractorului Tărău, imediat după arestarea acestuia.

Controlul ocult al Justiției asupra justițiarilor

se realizează prin Serviciul Independent de Protecție și Anticorupție, numit în continuare SIPA. Este vorba, practic, despre

o structură militară în cadrul Ministerului Justiției, apărută nu prin lege organică, așa cum cere Constituția, ci printr-o simplă Hotărâre de Guvern. Ba mai mult decât atât, SIPA nu este individualizat ca departament de sine stătător, în organigrama ministerului. Și, mai rău decât atât nu se poate, SIPA numără 140 de angajați, dintr-un total de 300, câți numără Ministerul Justiției. Cu ce se ocupă, de fapt, SIPA? „Cu controlul situației informativ-operative în obiectivele, locurile și mediile date în competență, acționând prin mijloace și metode specifice de muncă pentru cunoașterea și contracararea amenințărilor la adresa siguranței naționale”. Ce face SIPA, în fond? Poliție politică, în cadrul Justiției. Cine amenință siguranța națională? Magistrații Lele și Ciucă. Cu ce fonduri se finanțează activitatea SIPA, în afară de cele alocate Justiției? Cu cele rezultate din regia autonomă Multiproduct, arondată SIPA, prin HG. Ce mai crede Pavelescu despre SIPA? Că „a fost conceput și este folosit ca un organism ocult, de manipulare politică, un fel de gardă pretoriană a celui mai puternic om din stat: ministrul Justiției”.

Mircea TOMA & Cornel IVANCIUC

Kaghebiștii, petrolul și săcărîmbenii

Nu ne putem abține să anunțăm vestea că informații despre megafacerea „Lukoil la Deva” au transpirat în presă. De dragul articolelor ce vor urma, ziaristii au renunțat până și la week-end, doar pentru a face ordine în înscrisurile primite de la Parchet, aflate într-o dezordine absolută. Încet, dar sigur, ni se deschid în față amănunte neștiute despre manipulări de terenuri devene, despre vilele din Săcărîmb, despre convorbiri telefonice din instituțiile statului (de sute de milioane de lei) ale unor funcționari publici cu persoane (foști kaghebiști?) din spațiul fostei Uniuni Sovietice și alte detalii rafinate în benzinăria rusească. Țineți suficient de aproape!

Bătrînețe, vise îndrăznețe!

Rectorul Universității din Timișoara, Ioan Mihai, se pregătește intens pentru a candida la un al doilea mandat de rector, în ciuda unei adrese cu nr. 24714 din 21 ianuarie 2004 a Ministerului Educației, care stabilește că nu sînt eligibili candidații care vor împlini în timpul mandatului 65 ani, cf. art. 129 din Legea 128/1997 a învățămîntului, situație în care se află și Ioan Mihai (născut în 1942): „Alegerea sub condiție rezolutorie, respectiv a unor persoane pentru care Senatul universitar poate decide asupra menținerii în activitate, nu este în spiritul stabilității în funcția de conducere și poate perturba managementul universității”, se arată în adresa ministerului semnată de directorul general Ioan Ianoș. De altfel, ministerul are calitatea de a confirma sau de a nu confirma rectorul ales de universități, deși în România postrevoluționară lumea se cam încurcă la numărul mandate!

Greva îndopaților

Să te declari în greva foamei la Călan, unde mii de șomeri mor de foame pașnic, fără proteste și mediatizare, e lipsit de sens și, cu toate acestea, evenimentul s-a produs săptămîna trecută. Singura împlinire dintr-o astfel de manifestare este că mai apar la știri politicieni tineri, dar viguroși, de genul Cosmin Micula, noul subprefect, și Costel Avram, deja o cunoștință mai veche de-a noastră, care își umflă gușa cu învățături de felul: „că Călanul” a ajuns rău pentru că oamenii nu vor să muncească. Propunem politicienilor îmbuibăți care oferă lecții gratuite de onestitate și hârnicie să organizeze de acum înainte greva îmbuibăților, protest organizat cu fomiști mîncînd la greu pentru ca politicienii să dea bine pe sticlă.

Platon și Aristotel
îmbuibăți la stomăcel

Aceleste interviuri au fost adevărate, sînt reale și vor fi autentice

NEAGU DJUVARA: „Văcăroiu din Japonia și-ar fi făcut harakiri“

Iliescu? Iliescu are vreun pic de dreptate? Iliescu spune: corupție românească era și acum 150 de ani, iar bonjuriștii ăia vechi sînt niște baroni locali, gen Mischie, Opreșan, ce-și tocău banii la Paris. Sătui de atîta abur cald de la ceferis-tul îmbătrînit în marxism, am preluat ideea Radio Total și am ascultat adevărul de la istoricul Neagu Djuvara.

Reporter: Boierii, strămoșii dumneavoastră, erau corupți?

Neagu Djuvara: Neamul Djuvara e venit de vreo 230 de ani. Nu cunosc vreun scandal de corupție în care să fi fost implicat vreun Djuvara. Din contră, cei pe care i-am cunoscut erau de o cinste chiar exagerată, se temeau să nu-și susțină fiii sau nepoții față de autorități.

Rep.: Păi, nu se ținea și neamul ăsta cumva?

N.D.: Da, dar nu prin furtișaguri și nepotism. Nu cred ca în veacurile trecute să fi existat o corupție așa generalizată ca-n momentul de față. Erau păcate, dar astea erau pedepsite. De pildă, chiar de turci. Uite, Hangerli, în 1799, a spoliat poporul prea mult, iar turcul a trimis pe unul și l-a sugrumat. Eu nu văd pe vre-unul contemporan sugrumat pentru corupție.

Rep.: Dar am învățat, eu și domnul Iliescu, că fanarioții ne jupuiău.

N.D.: Sînt niște clișee. Iorga a încercat să schimbe puțin viziunea asupra acestei epoci fanariote. Spolierea exista și înaintea epocii fanariote, sub domnitori români. Brâncoveanu a fost un mare domnitor, a murit în mod eroic, dar a știut să-și facă și avere bine mersi. Nu fanarioții au inventat spolierea poporului. Să nu uităm că primii Mavrocordați erau extraordinari, extrem de culti și au încercat să introducă principii moderne de drept și administrație. Caz unic este Constantin Mavrocordat, care a suprimat șerbia la noi și a murit sărac. Dați-vă seama, nu a avut bani ca să plece pentru a zecea domnie. I-a dat sultanul șaizeci de pungi ca să vină în Țările Române.

Rep.: Dar ce era acum 150 de ani?

N.D.: Păi, domnul Iliescu a nimerit-o prost. Acum 150 de ani era cea mai frumoasă perioadă din istoria noastră.

Atunci s-a trezit tineretul, majoritatea fii de boieri. Era început de burghezie românească, erau și cîțiva străini, Tell, Bolliac... Alecsandri, cu bunic evreu... era un amalgam de un patriotism incontestabil. Toți tinerii ăștia se întorceau în țară. Cheltuitul de bani la Paris e un clișeu aberant. Tot tineretul e nițel neprevăzător, dar cu toții s-au întors și au făurit România modernă. Îi aveam pe Ghica, pe Brătieni, pe Golești. Nu poți compara asta cu Văcăroiu, cu Cozmăncă, cu Triță Făniță și alte tărîțe. E un scandal să faci o asemenea comparație.

Rep.: Ce s-a întîmplat cu noi?

N.D.: Stratul subțire de burghezie încropit în 200 de ani a fost distrus în 50 de ani de comunism. Dacă am face o statistică să vedem unde sînt Popeștii și Ioneștii, am descoperi că sînt mai mulți în Franța, Argentina, Australia decît în România. Care va să zică s-a scos smîntîna de pe țară și au rămas cei care într-o singură generație să facă avere.

Rep.: Care e specificul național al corupției?

N.D.: Nu se ia taurul de coarne. Uite, ce se întîmplă în Italia. Fostul ministru Andreotti a fost tras în judecată și ani de zile a fost chinuit cu judecata. În Franța, Roland Dumas a fost condamnat. Acum, Alain Juppé are probleme îngrozitoare. E acuzat că a luat bani, dar pentru partid. Altă mîncare de pește decît cei care-și fac vile la Snagov. În Occident se prinde și se judecă. La noi nu există nici un mare corupt judecat, dar se vorbește în gura mare de corupție.

Rep.: Poate nu există. Pur și simplu, e rău intenționată presa.

N.D.: Cînd m-am întors de la Paris, am adus o seamă de lucruri cu mine. Am fost furat chiar de cucoanele de la vamă, cele în uniformă. Lipsea din geamantan

Constantin Bălăceanu Stolnici și Neagu Djuvara, doi boieri adevărați, amuzîndu-se pe seama celor care s-au trezit baroni și seniori după cursul „Manual de boierie fără strămoși (cursul scurt de două mandate)”

exact tot ce se putea vinde. Se fură oul de sub coțofană.

Rep.: Poate e o idee fixă. Toți corupții sînt spălați de sistem.

N.D.: Cazul lui Văcăroiu e extraordinar. Aproape că ți se dă în România o decorație după ce te-a prins cu matrapazlicuri. Văcăroiu din Japonia și-ar fi făcut harakiri. La noi devine al doilea om în stat. Puterea aceasta a lor depinde de caracatița securistă și a fostei nomenclaturi comuniste, ce a pus mîna pe putere și avere în țară. Chiar dacă Iliescu e sărac, el nu se poate lipsi de armata asta din umbră.

Rep.: Care sînt semnele acestei puteri?

N.D.: E fantastic cum cresc vile, colecții de artă din salarii la stat. Iar oamenii simpli preiau acest model neferi-

cit. Asta nu înseamnă că nepoții acestora care se îmbogățesc în halul ăsta mitocănesc nu vor fi oameni bine. Deci, trebuie să așteptăm două generații ca să se lecuiască țara. Dacă se schimbă echipa asta cu vot, este o șansă a noastră, a tuturor. Trebuie schimbări radicale. În primul rînd, judecătoria bătrînă trebuie trimisă la pensie.

Rep.: Sînt modele Tepeș și Cuza?

N.D.: Tepeș era bolnav, totuși. Era de o cruzime absolut îngrozitoare. Cuza a fost un om bine. Dar la fel ca el este dinastia Brătienilor, cu prim-miniștri și parlamentari, conducînd țara dibace. Să știți, dacă nu se fac reforme adevărate, nici nu intrăm în Europa. Occidentalii au înțeles bine că se dau niște legi de fațadă. E dublul limbaj. De pe vremea comunistă, dacă nu mințeau, mureau. Uite, micul ac-

cident de vînătoare al ministrului Sârbu. Dom'le, instinctiv au aruncat minciuna, au ascuns echipa de la vînătoare. Abia apoi au început să o scalde. Dom'le, la noi trebuie spus de la grădiniță să nu se mintă. Altfel sîntem incorigibili.

Rep.: S-au tot creat personaje. Grecea, Blănculescu...

N.D.: Să vedem rezultatele și vom vorbi de justițieri. Faptul că s-a creat o instanță paralelă, PNA-ul, dovedește că Guvernul nu crede Justiția suficient de valabilă.

Rep.: Ce căutăm noi în viața noastră?

N.D.: Clar că parcă sîntem caștrați, toată nația.

Eugen ISTODOR

Pentru monumentul unei femei monumentale

Motto: „Trei zile dacă mai trăiesc, da' vreau să știu că s-a limpezit lumea“
Elisabeta Rizea

Cine este Elisabeta Rizea

Născută în Domnești-Muscel, Argeș, strănsica femeie care-și făcea cruce cu limba în cerul gurii în timpul anchetei a fost arestată prima dată în 1949 și anchetată de Securitate pentru că a sprijinit activ „banda teroristă Arsenescu-Arnăuțoiu”. Grupul de partizani, de fapt eroi ai rezistenței anticomuniste, supranumit „Haiducii Muscelului”, ajutați de Elisabeta Rizea, soțul ei Gheorghe și fiica sa, cât și de către majoritatea sătenilor din Nucșoara, a fost fondat de un fost locotenent al Armatei Regale, Toma Arnăuțoiu, și a activat între anii 1949-1958 pe versantul sudic al Munților Făgăraș, lezer și Leaota. Toți luptătorii, inclusiv comandantul acestora, s-au sinucis, au fost uciși în lupte sau executați de Securitate, ultimii în anul 1959. Elisabeta Rizea și soțul ei au

fost arestați prima dată în 1949, anchetați și bătuți de Securitate. Eliberată în 1956, a continuat să-i ajute pe partizani. După doi ani a fost din nou arestată și condamnată la moarte, pedeapsă comutată la 25 de ani de muncă silnică. A fost eliberată în 1964 și a murit în 2003, după ce a fost vizitată de către Regele Mihai I și președintele Constantinescu. Urmăriți de vorbe sale: „Trei zile dacă mai trăiesc, da' vreau să știu că s-a limpezit lumea”, încercăm să-i onorăm această ultimă dorință. Monumentul propus să ia locul statuii lui Lenin în Piața Presei Libere este nu numai o simplă statuie a unei femei-simbol al luptei populare împotriva comunismului sau un exemplu de verticalitate pentru toți ziarisții care vor trece pe lângă el, ci și o satisfacție profund umană că, cel puțin o dată într-o sută de ani, se face un pic de dreptate.

Liviu MIHAIU

Au semnat pentru: Dan Pavel, Aurora Liiceanu, Adrian Cioroianu, H.-R. Patapievici, Neagu Djuvara, Monica Lovinescu, Virgil Ierunca, Mircea Toma, Cornel Ivanciuc, Andrei Pleșu, Gabriel Liiceanu, Marius Oprea, Stejărel Olaru, Ioan T. Morar, Anton Georgescu, Alexandru Ionescu, Ștefan Agopian, Dana Deac, Costi Rogozanu, Ludovic Spiess, Dumitru Costin, Matei Brătianu, Petru Romoșan, Dan Turturică, Marius Ghilezan, Viorel Moțoc, Mona Muscă, Cornel Nistorescu, Marius Tucă, Titus Muntean, Sorin Roșca Stănescu, Gabriela Adameșteanu, Rodica Palade, Doru Bușcu, Mihai Răzvan Ungureanu, Nae Caranfil, Lucia Hossu-Longin, Florin Călinescu, Lucian Mîndruță, Cozmin Gușă, Mircea Dinescu, Simona Kessler, Simona Marinescu, Valentin Nicolau, Dan Chișu, Cristian Pîrvulescu, Stelian Tănase, Radu Varia, Tudor Octavian, Mariana Niculescu, Andrei Gheorghe, Viorel Hrebenciuc, Dan C. Mihăilescu, Traian Băsescu, Rodica Culcer, Varujan Vosganian, Sorin Radu, Dan Tomozei, Manuela Ștefănescu, Mihai Dobrovolschi, Cristian Boureanu, Rodica Mandache, Mihaela Mihai, Elena Lasconi, Victor Ciorbea, Anca Fusariu, Mariana Șoitu, Horia Romanescu, Doru Dumitrescu, Doina Cacoveanu, Mihaela Rădulescu și cei

1.500 de membri ai Federației Române a Foștilor Deținuți Politici Luptători Anticomuniști (președinte Boroneanț Vasile). Le mulțumim din suflet. Lista rămâne deschisă.

FINANȚAȚI AICI!

Așezămîntul cultural „Academia Cațavencu” va aduna și administra fondurile necesare și va iniția toate demersurile pentru construcția monumentului Elisabetei Rizea, simbol al rezistenței împotriva comunismului. S-a obținut acordul primarului general al Capitalei. Se va organiza un concurs național pentru proiectul acestui monument, ce va fi ales de către un juriu alcătuit, deocamdată, din: Andrei Pleșu, Mihai Oroveanu, Radu Varia, Aurora Liiceanu. Cei care doresc să contribuie financiar la realizarea acestui proiect sunt rugați să doneze în conturile:

ROL 4220102299012
USD 4220102299013
EUR 4220102299014 deschise la
B.C. ION ȚIRIAC – sucursala Izvor;
titular cont:
AȘEZĂMÎNTUL CULTURAL
„ACADEMIA CAȚAVENCU”.

Cuvîntul care se aude prin redacție

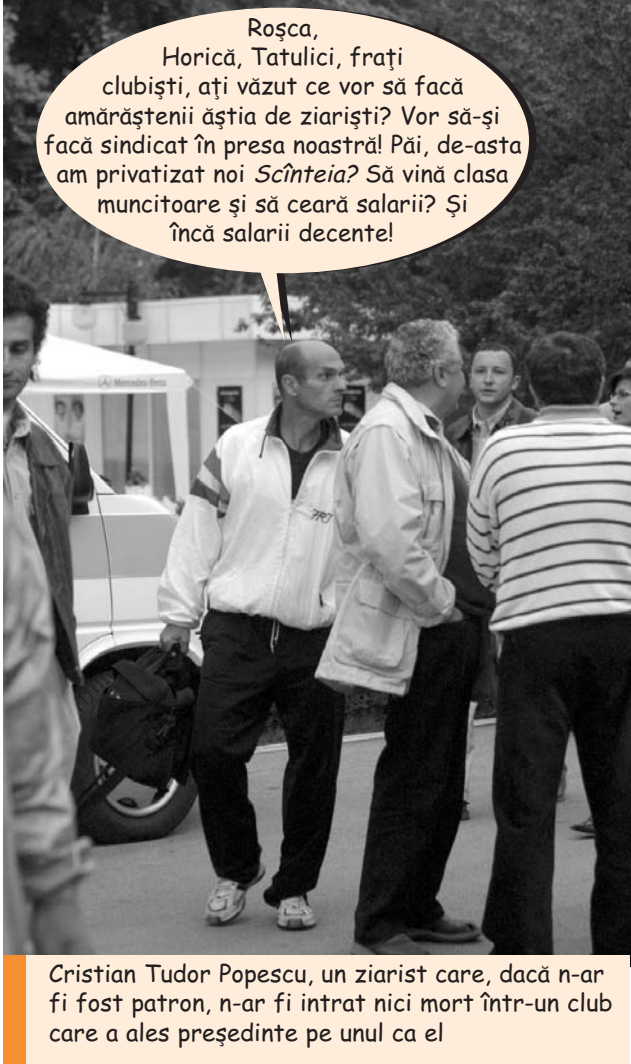
Un scriitor/ziarist bun de zgură. Prima oară cînd l-am auzit comentînd un meci de tenis, am crezut că nu aud bine, deși ceea ce auzeam era foarte bine. Mă gîndeam că uite, domnule, ce bine mai pot semăna talk-show-urile astea politice cu meciurile de tenis pe zgură! Cel care comenta – și, repet, o făcea foarte bine – era Cristian Tudor Popescu, și îmi plăcea să mi-l închipui pe CTP cu costum și cravată, fiindcă tenisul este un sport aristocratic, unde nu se scuipă, nu se dă la picioare și așa mai departe, cum se întîmplă în politica fotbalistică de pe la noi. Așadar, îmbrăcat într-un impecabil costum negru, cu o cravată albastru închis, CTP comenta calm un meci de tenis și, în comentariul lui, nu apăreau deloc cuvinte precum „corupție“, „nesimțire“, „cadavre în putrefacție“, „PSD“, „Ion Iliescu“ etc. Nu aș fi adus aminte de aceste lucruri dacă, săptămîna trecută, colegii mei din redacție nu ar fi discutat despre cît de bun e CTP-ul atunci cînd comentează meciuri de tenis – văzuseră meciurile din Cupa Davis, dintre România și Elveția, și fuseseră impresionați nu atît de Roger Federescu, cît de CT-

Popescu. Mai mult decît atît, cineva zicea că CTP-ul e și un foarte bun jucător de tenis – lucru pe care nu-l știam – și că ar fi mult mai nimerit să lase președinția Clubului Român de Presă în favoarea președinției Federației Române de Tenis. Asta spuneau colegii mei și eu, vă spun sincer, mă tem de ziua cînd o voi auzi pe Monica Lovinescu comentînd un meci de volei.

Jurnalul de la pagina 5 și următoarele. E clar: cu *Jurnalul Național* se întîmplă ceva. Mi-am dat seama pînă și eu de asta, nu doar colegii mei pe care nu o dată i-am auzit spunînd că sigur se întîmplă ceva cu *Jurnalul Național*. Cineva spunea că tirajul *Jurnalului* ar fi ajuns la 80.000 de exemplare, pentru ca o zi sau două mai tîrziu să-l aud că tirajul ăsta ar fi ajuns la 150.000 de exemplare. Altcineva, că citește cu mare interes dosarele publicate de *JN* (gen: „Confesiunea ultimului mohican al dinastiei comuniste“ sau „Poveștile marilor evadați din lagărul comunist – Fuga, pașaport spre o viață mai bună“). Pînă și pe Tetelu (care, fie vorba între noi, citește acum o carte de povestiri Zen) l-am auzit spunînd

că nu se aștepta ca tocmai Cristina Țopescu să fi stat, înainte de '89, la închisoare. E clar: cei de la *Jurnalul* au găsit ei o chestie, aproape istorică, un fel de „Comunista/comunistul de la pagina 5“, care vinde ziarul în draci, și pe bună dreptate. Urmînd acest model, n-ar fi exclus ca, peste vreo 50 de ani, să citim în *Libertatea* dosare întregi despre actualele fete de la pagina 5. Rubrica aceasta s-ar putea intitula chiar așa: „«Fata de la pagina 5» de la pagina 5“.

Alta pe care am auzit-o tot în redacție. Nu știu dacă ați citit articolul din *Evenimentul zilei* de marți, 10 februarie, despre studenții de la Universitatea de Fizică din București care au fost agresați de polițiștii din Măgurele pe motiv că ar strica imaginea primarului. Eu l-am citit și, recunosc, m-am enervat așa cum se enerva domnul CTP în vremurile lui bune. Însă colegii mei spun (i-am auzit chiar eu) că, în ultima vreme, polițiștii sînt pedepsiți numai dacă, în prealabil, se scrie despre ei în *Adevărul* sau *Jurnalul Național* (a se vedea reacțiile la articolul de marți din *JN*, „Fabrica de pașapoarte false“). Dacă scrie *Evenimentul zilei* sau *Aca-*

Roșca,
Horică, Tatulici, frați
clubiști, ați văzut ce vor să facă
amărăștenii ăștia de ziaristi? Vor să-și
facă sindicat în presa noastră! Păi, de-asta
am privatizat noi *Scînteia*? Să vină clasa
muncitoare și să ceară salarii? Și
încă salarii decente!

Cristian Tudor Popescu, un ziarist care, dacă n-ar fi fost patron, n-ar fi intrat nici mort într-un club care a ales președinte pe unul ca el

demia Cațavencu, nu se întîmplă nimic (a se vedea/rememora cazul Rodica Stănoiu, cel cu casa părintească vîndută Petrom-

ului). Uneori e foarte bine să auzi!

Iulian TĂNASE

canalul mass-midia năvodari

● În Biroul Permanent municipal PSD Constanța a fost depistată recent și una bucată ziaristă, Aurica Lăpușan. De fapt, ca să fim mai exacti, bucată nu mai e de mult, iar despre calitatea de ziarist ar fi multe de spus, puține de reținut. La Revoluție a fost scoasă în șuturi din biroul de redactor-șef al organului local *Dobrogea Nouă*. Mai tîrziu, cînd *Dobrogea Nouă* a devenit *Cuget Liber*, iar PCR-ul a devenit, printre altele, PSD, fostul redactor-șef a ajuns director și a candidat la premiul „Dumitru Tinu“ al CRP. Proaspătul pesedist (angajat, deci, la fostul pesedist Bosînceanu) are funcție de conducere și în Uniunea Ziaristilor din România, la departamentul de instruire a tinerilor jurnaliști. Probabil că le arată și cum trebuie să te ferești de șuturi sau cum să te strecorei prin mulțimile furioase ce se pot constitui în caz de revoluție.

● Cîcă Bobby Păunescu plănuiește să scoată un nou ziar, despre care se aude că ar fi ceva în genul local. Îi propunem să taie returul în formă de bancnote și apoi să încerce să-l plaseze pe la băncile de unde a luat tac-so credite, poate ține!

Zețarul Ivan

România.
Mici fragmente
de neant.

Poartă-n pază

Mă uitam de la înălțimea autobuzului 311 la doi agenți de pază de firmă, din ăia care stau în jeep-ul de firmă și se dau duri cu salopetele lor tip *Star Trek*. Țștia se plictiseră să se dea duri, așa că încinseseră o partidă de table pe genunchi, unul la volan, altul pe locul mortului. Mă gîndeam cît de rapidă mai poate fi o intervenție în momentul în care ai un joc de table care ține de juma’ de oră. Nu poți să accelerezi prin trafic să ajungi la locul infracțiunii pentru că ți se încurcă tablele. Nu poți să te dai jos că se duce naibii poarta-n casă. Păi, și atunci ce faci? Cred că băieții au niște glasuri foarte puternice.

Cînd polițistii au tele-viziuni

O fată (care, între timp, a devenit prietena mea) mi-a povestit săptămîna trecută cum a fost picată ea la examenul pentru permisul de conducere. Polițistul cu care trebuia să dea traseul a întrebato cum se numește, și ea a răspuns simplu: „Ioana Popescu”. Polițistul a făcut ochii mari și a întrebato: „Lucrați în televiziune, cumva?”. „Nu”, a venit răspunsul. Atunci, enervat, polițistul i-a zis: „Atunci, domnișoară, dumnea-voastră vă numiți Popescu Ioana, nu Ioana Popescu!”. Ați reținut? Mai întii numele și apoi prenumele, că doar nu lucrați în televiziune!

Omordonanțe de urgență

În autobuzul 311 mi-am luat din nou lecția de politică la zi. Doi romi – genul țigan nerealizat (mic, sărac, fără dinți și, mai ales, fără mobil!) – își traduceau pentru uzul propriu ultimele H.G. pe 2004 și cele mai recente Ordonanțe de Urgență, respectiv legi organice. Ai văzut – spune unul – ce-a zis Stănoaica? (exact așa a zis, jur!) Țștia s-a pus acuma rău cu buleala pă prafuri (droguri), ganuri (trafic de arme)... a, și mortăciuni (tîlhărie și omor deosebit de grav – n.n.)! Ce-am mai învățat eu instructiv în 311: cei mai mari infractori (Malu și Prună, de exemplu) erau deosebiți de ceilalți, cu respect, prin termenul „internaționali”.

Ethos, Porthos
și Aramis

La pescuit

„Am doi copii. La 12 ies de la școală. Prind pește. Le voi frige pește. Pîine fură ei. Trei cartofi cerșește nevastă-mea.”
Declarație de joi dimineața. În București. La ieșirea Dîmboviței de la Unirii. La ora șapte cincizeci și cinci de minute. Minus zece grade. La ora 9, minus 9 grade. La ora 11, minus 8 grade. Omul n-a prins nimic.

E.I.

Reportaj cu țara de gît

Reușita lui Teoctist: A căzut o biserică. S-a ridicat o curte a miracolelor.

În ’86, macaraua cu ghiulea omora Biserica Văcărești. În 2004, în piața de vechituri de pe unde era altădată intrarea bisericii, o pisică portocalie era vîndută cu 125.000 de lei. În ’86 macaraua cu ghiulea omora Biserica Văcărești. În 2004, în piața de vechituri din preajmă, cam pe unde era locul de aprins lumînări pentru vii, după un tomberon de gunoi, patru țigani își împart prada: banane furate, banane bune de scos bani. În ’86 macaraua cu ghiulea omora Biserica Văcărești. În 2004, în stînga pieții de vechituri, pe unde era locul de aprins lumînări pentru morți, este bazarul Alea Castanilor, cu

marfă turcească și îndemnul: „Agenții economici care nu pot respecta normele unui comerț civilizato și legislația în vigoare sînt rugați să părăsească complexul.” În ’86 macaraua cu ghiulea omora Biserica Văcărești. Jos, în rîpă, pe unde era pronaosul bisericii, stă scheletul unei construcții-gigant peste care se pișă agenții economici din Alea Castanilor. Știți ce voiam să zic: în ’86 macaraua cu ghiulea omora Biserica Văcărești. Pe unde erau niște chilii în jurul bisericii, scrie acum: „Muie, floci”. Pe scurt, în ’86 macaraua cu ghiulea omora Biserica Văcărești. Cam pe unde venea altarul, locuiesc niște oameni. Vineri, era minus 10 grade. Între betoanele construcției-gigant din cartoane și-au făcut o colibă. Se doarme lîngă foc. Un puști s-a rostogolit în foc și i-a încălzit pe ceilalți pînă dimineața. În ’86 macaraua cu ghiulea omora Biserica Văcărești. Unde se balansa ghiuleaua, un om cu un bomfaier taie, la dimensiune, din uriașul zid. Călare pe acesta, cinci metri

Instantaneu de la talciocul de piese de schimb pentru sărăcia românească, unde nimeni nu vinde nimic, nimeni nu cumpără nimic, însă totul la un preț foarte avantajos pentru nimeni

lățime, o sută lungime, taie zece centimetri de fier-beton. În ’86 macaraua cu ghiulea omora Biserica Văcărești. Mergeți și

vedeți-o la Foto-Cabinetul de lîngă Biserica Albă. Curtea cu miracole o puteți vedea întinsă de la stația Pridvorului a auto-

buzului 313 pînă sus, la BIG Berceni.

Eugen ISTODOR

Mașina timpului

Vă prezentăm mașina timpului oltenească, invenție a cercetătorului Mărnica Umbră, șofer la Agenția de Călătorii în Timp prin Sindicat din Băilești. Beneficiind de un motor cu aprindere prin injecție cu algo-calmin și de un consum redus (6 pumni semințe dovleac prăjite în oraș), vehiculul uimește prin bordul elegant din lemn de puțină, prin banchetele acoperite de un strat subțire de firimituri de Eugenia, precum și

prin cele două rezervoare cu zeamă de varză care-i asigură șoferului autonomie pînă la ieșirea din Videle. Vehiculul călătorește în timp folosindu-se de energia eoliană produsă prin deschiderea a două geamuri deodată și atinge în doar 10 secunde viteza de 5 minute/h (3 minute/h în condițiile în care i se atașează și o remorcă cu coceni).

Nea Mașin miliardar

În atenția celor ce se încăpățînează să joace numere „magice” la Loto 6 din 49

Săptămîna aceasta i-a venit rîndul agenției Loto dintre Unirii și Universitate. Iarăși, din cutia cu numere magice din plastic din agenție au dispărut jetoanele cîștigătoare, numai că de data asta, vineri, le-am luat pe toate șase! Asta înseamnă că, din nou, cetățenii care au dorit să se îmbogățească prin nemuncă cînstită s-au înșelat cu 6 numere „magice”. Știu că sînteți

nerăbdători. Iată, așadar, numerele extrase de mine din cutia cu jetoane la marea extragere extraordinară Loto „6 din 49” din data de 15 februarie 2004: 11, 23, 24, 36, 7 și 45. Tuturor participanților, succes deplin! Să luptăm împreună împotriva bigotismului din Loto!

D.M.

Cursa șpăgilor electorale

Ferește-te de pesediști
și când îți fac calendaruri

În Prefectura Iași se află 25 de birouri. În fiecare dintre ele, câte trei funcționari fac umbră degeaba pământului de flori din ghivece. Adicătelea, vreo 75 de funcționari cu totul. Să punem 5

Martie 2004						
10	1	2	3	4	5	6
11	8	9	10	11	12	13
12	15	16	17	18	19	20
13	22	23	24	25	26	27
14	29	30	31			

Ianuarie 2004						
31	30	29	28	27	26	5
25	24	23	22	21	20	4
18	17	16	15	14	13	3
11	10	9	8	7	6	2
4	3	2	1			1

în plus, ca să fie suma rotundă pentru comandă. Da, acum avem 80. S-a notat? Bun, atunci să se aducă la Iași 80 de bucăți, câte una de fiecare funcționar. Când ajung? La începutul lui februarie? Bine. Cine s-ajungă? E vorba de calendare. Adică de 80 de calendare inofensive. Calendare de birou, din acelea care se pliază și se pun în unghiul vizual cel mai propice al funcționarului. Dar și al cetățeanului care intră în birou. E și o poză pe ele. Cu Aditză, fotografiat ca în picturile lui Bălașa. Zîmbitor. Plin de vervă. Pe bani publici. Fără nici o legătură cu campania electorală. Va să zică, în toată Prefectura Iași zîmbesc azi 80 de moace de-ale lui Aditză. Așa cum le-ar fi văzut Bălașa, pline de vervă. Putem folosi cifra ca medie și o putem înmulți cu cele 40 de prefecturi din toată țara. Egal 3.200 de moace. Vesele, zîmbitoare, pline de vervă. Văzute măcar opt ore pe zi, cinci zile pe săptămână, multe săptămîni de-acum încolo. V-am zis toate astea ca să vedeți și voi cum se protejează PSD-ul lui Năstase de pericolul pierderii alegerilor: simplu, prin metoda calendarului!

Octav cozi mîncă

Șeful Romsilva urează demnitarilor aprovizionare plăcută

Ion Dumitru este șeful pădurilor din România, iar ca șef al pădurilor a apărut adesea ba prin codri, ba prin *Academia Cațavencu*, ba pe la partidele de vînătoare ale tăticilor săi din PSD. Când nu prea apare pe nicăieri, este foarte probabil să fie pe drum. Așa cum era cu

Mulți am fost,
puțini am IMAS

Dan Nica, ministrul Comunicațiilor, și Alin Teodorescu, sociologul care a trecut de la fundația lui Soros la casele lui Năstase

Recenta intrare a lui Alin Teodorescu în miezul executivului PSD nouă ne dă mari speranțe. Iar partidului de guvernămînt ar trebui să-i dea fiori. Asta dacă ar cunoaște un fapt semnificativ. Înainte de '89, sociologul și politologul Alin Teodorescu a dovedit o mare

intuiție politică. Și, conform acestei intuiții, a decis să intre în PCR (pentru cei tineri, singurul partid politic din acea vreme). Geniala sa intuiție l-a și pus să aleagă un excelent moment pentru a deveni membru de partid, și anume luna noiembrie 1989! Încă se mai fac

Agăș, Bacău. Că doar nu era să se împruț livingurile demnitarilor cu gioarse din Piața Crîngași, pișate la rădăcină de mائدanezii lui Bănescu, ori cu brazi cu E-uri de la consignațiile alea de fițe din Londra sau Milano.

București Mallid

Băi

Nica, am și io o problemă. Acuma, că sînt șeful cancelariei lui Năstase, va trebui să fac sondajele corecte, ca să am credibilitate. Dar dacă sînt corecte, cine dracu' mi le mai cumpără la noi în guvern?

cercetări pentru a vedea dacă prăbușirea PCR cu o lună mai tîrziu are vreo legătură cu primirea lui Alin Teodorescu în rîndurile lui. Și dacă are, atunci, fraților, abia așteptăm luna martie, luna dezintegrării PSD!

Institutul de șocare a opiniei publice

Adevăratul sens al expresiei
„client politic“

lată că, în contextul dificultăților privind negocierile de aderare la UE, politicienii de la Techirghiol au împlinit visul șefilor de la Capitală și au reușit nu numai să fie buni vecini, ci și să-și dea mîna peste masă. De fapt, peste cele cîteva mese din bodega care are sediul între birourile din localitate ale celor două partide. Din moment ce au locație

comună, bănuim sincer că au și membri comuni, care, atunci cînd nu se decid la care dintre doctrine să se închine într-o zi, își aleg orientarea – stînga, dreapta sau rămîn pe loc, în centru – în funcție de cantitatea și de calitatea serviciilor de la cîrciumă. Una care i-a hrănit pe politicieni încă de cînd erau colegi în PCR. Avem de-a face, așadar, cu un

cap de linie pentru consensul politic din România. Unul mic, într-o stațiune mică. Dar aici nu este decît vina partidelor, care tot întîrzie să-și deschidă odată filialele alea de vacanță din Chamonix și Monte Carlo.

Stolojean Constantin

Despre cum PSD
iar are priză la banii publici

Firma „AEM“ din Timișoara produce constant bani pentru mahării PSD, tot pe seama fraierilor plătitori de servicii scumpe la „Electrică“ și „Distrigaz“. Cum funcționează schema? Pe bază de prize și contoare, vîrâte pe gâtul celor două regii naționale. Să detaliem. „AEM“ este fosta Fabrică de Aparat Electric de Măsură, ajunsă la un moment dat în proprietatea unei mai vechi cunoștințe, cu mare lipici la banii publici, firma „Luxten Lightning“ a lui Zoltan Boszormenyi. Director la „AEM“ era, până deunăzi, o anume madam Olimpia Moica, fană înflăcărată a PSD, sentimentele sale fierbinți pentru cel

mai social-democrat partid al țării fiind ilustrate de o fotografie în care se încântă toată de prezența lui Ion Iliescu. Fotografie care face ziua mai bună muncitorilor de la „AEM“ cînd străbat intrarea în fabrică. Păi, normal, că doar PSD le dă de lucru. Mai exact Dan Ioan Popescu, ministrul de Industrii și bun prieten cu Olimpia Moica. Acesta a convins regiile naționale „Electrică“ și „Distrigaz“ să cumpere întreaga producție de prize și contoare de gaz ale „AEM“ cu scopul de a elimina spațiile goale de prin depozite, că altceva n-au ce face cu ele. Iar povestea durează de vreo câțiva ani buni, spre disperarea

gestionarilor sătui de prizele PSD-ului și, desigur, spre satisfacția unor anumite portofele social-democrate. Numai în 2003, firma timișoreană a avut o cifră de afaceri de peste 1.600 de miliarde de lei. Iar prizatul ăsta de bani publici a mers atît de bine încât a dus-o pe madam Moica tocmai pe culmile acționariatului majoritar. De unde, pare-se, va reprofila fabrica pe producția de ștehere. Probabil ca să aibă regiile ce băga în prizele cumpărate până acum.

Je t'AEM

Charles
și charlatans

Interpretul Charles Aznavour din străinătate l-a vizitat pe Ion Iliescu la Cotroceni. În schimb, afaceristul Az' Nu Fur de la PSD n-a mai trecut de mult pe acolo.

Cu musca la Ararat

Ăștia mici
ar prefera
una mică

Un sondaj recent arată că 90% dintre elevii de 16 ani au consumat cel puțin o dată băuturi alcoolice, iar 32% au pus prima țigară în gură înainte de a implini vârsta de 14 ani. „Institutul de sondare a marjelor de eroare” de pe lângă *Academia Cațavencu* are două amendamente la materialul sus-amintit, și anume: 1) procentul tinerilor care au consumat alcool cel puțin o dată pare exagerat. E posibil ca tinerii să nu fi răspuns corect atunci când au fost întrebați din cauză că erau beți mangă. Și 2), din procentul de 32% al elevilor care au pus prima țigară în gură înainte de 14 ani trebuie scăzut acela al puștilor care s-au apucat de fumat la 7-8 ani, însă între timp s-au lăsat.

Fum Radio

Ca vițelul
la Zeelanda Nouă

De la Singapore la Sydney am oprit puțin în Thailanda (tranzit, băieți, nu vă gândiți la prostii), cât să ne facem sânge rău. Nedormiți parcă de zile, tușind de mama focului, ajungem în aeroport dimineața sau cel puțin așa arăta ceasul lor, că pentru noi de fapt era miezul nopții, și ne proptim în fața celei mai mișto gagici de la un birou de turism să facem și noi rost de o cazare decentă. Văd pe ecuson scris JANA și imediat mă gândesc la JANA noastră Gheorghiu, cum și-o mai sufleca ea mânecile prin TVR2 să devină lider de piață, când ce-mi trece prin cap: n-o fi de-a noastră dacă tot o cheamă așa șiii... culmea, băieți, maică-sa e din România, plecată prin '70. Bucuros că tot ale noastre sunt mai frumoase, îi povestesc de unde venim și încotro vrem să mergem, în timp ce ea se ocupa de găsirea celui mai bun hotel, că, deh, suntem compatrioți. A, era să uit, ea, frumoasa, cârlionțata, nu știa o boabă românește, sau cel puțin așa ne-a spus. Oricum, dacă știa, nu ne-am făcut de răs neamul, atribuindu-i complimente

ce sigur nu le-a auzit în Australia.

A doua zi ne întâlnim cu Demi (Iosif Demian, după numele lui de autor al *Nunții de piatră* și al *Lacrimii de față*, filme realizate înainte de plecarea lui din România), care ne devine ghid de nădejde, pentru niște însetați de călătorie ca noi. Vizităm împreună școala australiană de film și apoi hrănim canguri și KOALA puturoși atârând pe crengi, adormiți și, nu știu de ce, m-am gândit automat la ședințele Camerei Deputaților de la noi. Și dacă tot mi-am adus aminte de țară, l-am întrebat pe Demi cum stăm în Australia și am aflat că, bineînțeles, sintem pe primul loc. Din 5.000 de români, mai mult de un sfert sunt la mititica, pe motive de droguri și alte matrapazlăcuri. Am răsuflat ușurat, că stăteam tare bine în Europa și mi-era frică să nu ne strice locul ăștia din celălalt capăt al lumii.

Frumos la Sydney, mai ales că aici e mijlocul verii și sunt peste 28 de grade în fiecare zi. Așa că ne hotărâm să tragem o plimbare în Tasmania, la Hobart,

să vedem și noi cum e cu balonul. O dimineață superbă, fără pic de nor pe cer, face să merite și așteptarea și munca la care am fost puși ca să ridicăm balonul. Pe la 1.500 de metri, a început să ne țââie curul, dar noroc cu filmările pe care le aveam de făcut; așa, parcă am mai uitat de stres. De la Hobart, ne-am întors cu feribotul, pentru că ar fi fost prea scump să ne schimbăm biletele de avion. Așa că plecăm în Noua Zeelandă tot

cu avionul și descoperim cea mai frumoasă țară din lume, în capătul celălalt al planetei. Aflăm că totul paralizează aici când joacă All Blacks, echipa de rugby care ne-a uimit pe toți cu HAKA dinaintea meciurilor, dar mai ales cu LOMU lor, de se bucurau neozeelandezii când îl pome-neam mai abitir ca noi, românii, când ne ziceau de HAGI sau MUTU vreun nepalez sau singaporean înnebunit de fotbal. Deși plouă des, ne luăm ini-

ma-n dinți și umbrele gratuite de la hotel ca s-o tăiem către KIRI KIRI Beach, unde am auzit noi că s-a filmat *Pianul*, dacă ați auzit de el. Traversăm o pădure tropicală cum numa-n filme am mai văzut, cu cascade gigantice la tot pasul, și aflăm de la localnici că și *Stăpânul inelelor* tot aici s-a filmat. Ca să nu mai vorbim de *Harry Potter*.

Dan CHIȘU

Un sfat pentru Piedone: a se slăbi!

Incredibil, dar incredibil! Intellectualul Piedone, inspectorul care pînă acum a stat cu dita-mai burta pe cartea de bucate, s-a gîndit să mai lase grija pentru spirit și să se ocupe mai mult de trup. El și-a propus să slăbească, motiv pentru care vă prezentăm mai jos rețeta-minune pe care se va chinui s-o respecte:

Dimineața
Un metru cub felie suptire pîine cu un bidon lapte fără pîine; felu doi: o căniță (200 miligrame rase) și o farfurie; desert: o ceafă de bou plus o vadră albuș (apr. o sută oole) și o vadră goală; supliment: salată vegetariană cu cîrnați.

La prînz
Juma' porc fără pîine și sare (două solnițe); felu doi: patru pîini; felu 3: doi milililitrii simpli (fără apă); felu 4: apă gazoasă plus 5 rigîituri; felu doi la felu 4: E-uri fără E-uri (max. două); desert: un platou și 8-9 milicentilitri ferți (50 grame medii).

După prînz
Un khilo gram porumb în extravitan bîrzești; felu 2: tort (fără pîine și sare); felu 3: napolitane fără sos cu ciolan afumat și castraveciori murați; desert: papanas diestetic și jumări (1 kgram mic).

Seara
Două fuduluii porc misterț ferte în oțet și un porc misterț; felu doi: un morcov ras și o bucătă (carne; max. 90 kg min. 1.50 m.etri, esclus perverse); felu trei: unghii (mijlociu și arătătoru); desert: inelaru; felu doi la desert: popocorn la Mol (max. 3 filme) și semințe plus

coji semințe.
Noaptea
Orez fert (max. un orez boabe) cu biscuiți (max. o basculantă); felu 2: se sare; felu 3: slănină afiume și două litre apă/zi pe oră; desert: plăcintă dovleac (puțină) și 3 cornete semințe dovleac (sau mai puțin).
Noaptea la ora 3
Borș de pește și un khil mere păducrețe; felu 2: o vadră iaurt (de sete) cu un măr; desert: un măr (altu) și un măr (tot altu) plus o lădiță cireșe (fără vermi)

eventual fără vermi.
Noaptea la ora 5 jumate ziua
O coajă de roșiie (fără căcat) și o bonboană cu puțină ciocolată (două ciocolate haidi); felu doi: mici de oae de post cu un vîrf de cuțit; felu 3: unt cu pîine prăjită și o oală sarmale; desert (în drum spre servicii): nimic plus 50 de gogoșe cu gem și o linguriță (max. 50 miligrade).

Trecerea de piedoni

Protecția presei

Clubul Român de Presiune

A fost nevoie de câțiva ani de eforturi ca să se nască o primă uniune de federații sindicale din mass-media. Așa se face că ziaristul român a rămas ultima specie profesională autohtonă neprotejată de un contract colectiv de muncă. Adică expus la buna sau proasta dispoziție a patronilor media. Ei bine, la prima ofertă de negociere a unui contract colectiv de muncă (CCM) pentru toți lucrătorii din media, patronii – membri ai Clubului

Român de Presă – au răspuns, printr-un comunicat de presă: „*Având în vedere faptul că o pretinsă organizație a ziariștilor inițiază negocierea și semnarea CCM cu UGIR, organizație patronală nereprezentativă pentru mass-media, CRP se disociază de acest proces de negociere... și va propune un sindicat și un patronat, ambele reprezentative la nivel național care vor proceda la negociere*” etc. Acest comunicat a fost difuzat de câteva dintre instituțiile media cu patroni membri în CRP. Experții noștri consideră că avem de-a face cu o intoxicare gravă.

În primul rând, există o incompatibilitate clară între calibrul jurnaliștilor din componența CRP și stilul îndoielnic în care a fost redactat tristul comunicat. Apoi, nici nivelul precar al informației nu este demn de prestigiul CRP (UGIR nu este organizația aleasă de uniunea sindicală ca partener de negociere). Cel mai grav lucru rămâne faptul că prelinșii semnatori ai comunicatului pun la îndoială existența organizațiilor sindicale: nu putem crede că membri marcanți ai Consiliului de onoare al CRP – precum Dragoș Șeuleanu, președintele SRR, și, respectiv, Valentin Nicolau, președintele TVR – nu cunosc existența organizațiilor sindicale din propriile instituții. Or, Uniunea Națională a Federațiilor Sindicale din Mass-Media, reprezentând 8.000 de jurnaliști – numită de CRP „pretinsă organizație” –, cuprinde și Federația Sindicatelor Unite din Televiziune și Radio. Cea mai fericită ipoteză rămâne că avem de-a face cu o organizație impostoare, care se substituie adevăratului CRP cu intenția de a-l compromite, prezentându-l ca pe un cartel mafiot, o clică de patroni dispuși să înființeze sindicate și patronate galbene pentru a nu scăpa controlul asupra salariilor, pentru care jurnaliștii trebuie să rămână simpli mercenari; a, și care produce comunicate de nota 7 la română.

Mircea TOMA

Ultima oră: am aflat că vineri, la ședința pretinsului CRP, s-a luat o decizie demnă de independența presei din România: conducerea Clubului se

va plânge la nenea Adrian Năstase și îi va cere să suspende negocierile dintre Uniunea sindicală și UGIR-1903.

Demnitarii fac vile trăsnite

Demnitarii fac tot timpul fel și fel de amendamente la Codul Penal, deși relația lor cu acesta ar trebui să fie de altă natură, dinspre cealaltă parte a grădiilor. Cum vă așteptați, vom vorbi despre un nou incident intelectual care s-a întâmplat în Parlament. Acolo unde demnitarii au ridicat din nou mâna în eter, dar nu pentru a goni muștele ce le bîzîiau pe la chelii, ci pentru a vota încă o dată împotriva ziariștilor. Codul Penal a fost astfel completat, adăugit și maltratat încă, mai nou, nu mai e voie să pozezi vila unui demnitar decît la schimb cu 1-3 ani de pușcărie sau amendă. Ce să mai spui, este clar că vila de demnitar ține de intimitatea omului, la fel ca mașina cu girofar, amanta și trofeele de vînătoare. Dar tot e bine că nu faci pușcărie decît pentru poze și ți se lasă în continuare libertatea să ilustrezi orice vilă de demnitar prin desen. Sîntem convinși că așa ceva nu s-ar putea interzice, PSD-ul fiind un mare iubitor de artă prin reprezentanții săi de la cel mai înalt nivel. Deși tare ne temem că n-avem noi atîtea guașe cîte vile sînt în stare hoții aștia să-și facă.

romania@freeex.org
www.mma.ro

O pagină web din istoria provinciei europene Vrancea

Salutăm apariția noului Armagedon frumos intitulat www.antioprisan.20m.com („Pagina celui mai mare hoț din Vrancea”), pe care nu garantăm că-l veți mai putea accesa prea mult timp de-acum încolo. Citiți acolo cam tot ce nu se mai poate scrie în presa din Vrancea. Și, la final, nu ne întrebați de unde vine acel „20m” din numele site-ului. Din partea noastră era suficient și un „20cm” (16, pentru cititorii cu frică de Dumnezeu).

Otto Web

Loc de retrocedat cu capul Comuniștii vechi și noi

În 2004, România este condusă în continuare de comuniștii care erau la putere pînă în 1989! Nu numai că nu s-a făcut un proces al comunismului, care să-i pună la respect, dar s-au dat chiar legi care să-i sprijine. Cele mai aberante în acest sens sînt legile așa-zise de „retrocedare a imobilelor naționalizate de comuniști”. Prin ele li s-a permis chiar comuniștilor notorii să cumpere locuințe asupra cărora statul nu avea drept de proprietate. Unde credeți că locuiește familia tovarășului Nicolae Giosan, fostul președinte al Marii Adunări Naționale? Stă într-un bloc

muncitoresc în Balta Albă sau poate locuiește într-o garsonieră confort doi în Rahova!? Nu, nenică, stă în buricul Capitalei, în ditamai vila, pe str. Popa Marin la nr. 3. Tovarășa Giosan a cumpărat două etaje din acest imobil, deși știa că e revendicat de foștii proprietari, deposeați tocmai de partidul în fruntea căruia se aflase tovarășul ei soț. Au mai cumpărat restul apartamentelor din vilă domnii Alexandru Ciucă, un tovarăș fugit cîcă în Franța prin 1979, și Tudor Verona, un expert în comerț exterior pe stil vechi. Trebuie spus că, în mod contrar practicii comuniste, Alexandru Ciucă nu

și-a pierdut dreptul de chirie la stat, o dată cu „fuga” în lumea liberă. Fiind vorba de personaje deosebite în epoca ceaușistă, nici o instanță românească post-decembristă nu s-a încumetat să dicteze retrocedarea imobilului către proprietarii în drept, familia Abrudeanu. Cu toate acestea, s-a recunoscut faptul că cei trei cumpărători au intrat în posesia apartamentelor contrar legii, statul neavînd dreptul să vîndă imobilul. Adică e clar o ilegalitate, dar Marea Adunare Națională e mai mare ca legea.

Biroul de Investigații

Poliția inventează rețele pentru a-și justifica salariile

Arădeanul Cristian Mezea a fost arestat pentru trafic și consum de droguri și condamnat la zece ani de închisoare. Realitatea acestei știri pare ruptă din cotidianul jurnalelor de televiziune. Urechea o aude, dar creierul n-are timp s-o analizeze. Realitatea halucinantă a acestui caz pare ruptă din Kafka. Mezea a fost ridicat de mascați în martie 2002, împreună cu 17 persoane. Poliția Antidrog trebuia să justifice că a anihilat o rețea de traficanți. De aici începe șoul. 13 reținuți sunt luați la grămadă dintr-o discotecă, doar pentru că Mezea era DJ la discoteca „Shadows” din Arad. Li se dă drumul, dar la București s-a reținut că e vorba de o rețea. Mai rămân 4 persoane în arest, printre care și Mezea. La percheziția de la domiciliul lui Mezea nu s-a găsit nici un firicel de praf suspect. Poliția judiciară a refuzat să-i facă testele medicale pentru depistarea drogului în sânge. Probele reținute la dosar constau în câteva casete cu convorbiri telefonice interceptate de SRI, purtate în limba maghiară. Mezea nu știe maghiara. Conversațiile în maghiară sunt purtate de alți doi suspecți, care vorbesc între ei. La expertiza Institutului Național de Criminalistică s-a dovedit că probele înregistrate sunt nule. Poliția insistă să fie reținute la dosar. Ba mai mult decât atât, ofițerul Remus Nica îi spune mamei lui Mezea: „Nici nu mă interesează dacă băiatul dumitale este sau nu vinovat, eu trebuie să îmi fac o carieră”. Această frază antologică ar trebui scrijelită pe insignele polițiștilor. La prima instanță, Mezea ia 3 ani de închisoare. După recursul la apel, ia 10 ani. Îl acuză casetele audio în maghiară. Mezea a absolvit o facultate de jurnalism și istorie. În rest, poliția română se simte bine, se îngrașă ca porcul, promovează la excepțional și ia bani cu nemiluita pentru lupta împotriva crimei organizate.

Biroul de Investigații

Legea junglei în zeghe:

Cine fură ieri un ou primește un viol nou

Acum două săptămîni am primit prin poștă scrisoarea unei femei de la Penitenciarul Tîrgșor. Am citit în ea senzaționalul. Mamă, ce mișto subiect! Apoi, am privit spre scrisoare cu un fior: de ce condamnații din pușcării ar trebui să fie și hoți, dar și violați după legea celui mai tare și mare? Să mai invocăm Europa, într-o chestie de minimă umanitate? Este lesne de înțeles de ce am trimis o copie a scrisorii către Direcția Penitenciarelor pentru a le afla părerea și am păstrat anonimatul hoătei noastre ce stă la răcoare în Tîrgșor. E nevoie să se găsească un ac de cojocul violatorilor, nu încă o noapte de viol pentru cea care a avut curajul să scrie.

„Stimată redacție Cațavencu, Sînt o femeie care a greșit. Am furat și îmi ispășesc pedeapsa. Sînt la prima condamnare și vreau să vă spun că e o luptă pe viață și pe moarte ca să trăiești de la o zi la alta. Se întîmplă între femeile din Tîrgșor un fenomen, care pe mine, ca femeie ce nu am avut parte în viața mea decît de o viață sexuală normală, mă lovește în demnitatea mea de om. Este vorba de Degetoaicele. Degetoaicele sînt huidumele, femeile tari și rele care pun stăpînire cu degetele pe celelalte femei din cușcă. Eu cînd am venit în Tîrgșor am avut parte de o asemenea inițiere. Am fost repar-

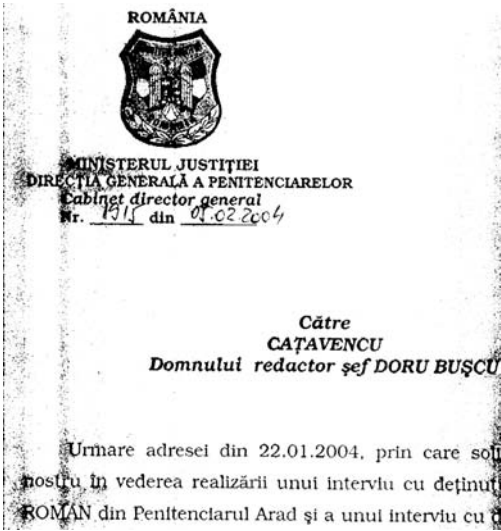
tizată într-o cușcă cu douăzeci de femei. După ce ne-am mîncat cimentul, am fost luată pe sus de către trei femei și îmbrîncită pînă la o alta. Stătea pe băncuță și se uita la mine. Mi-a spus să mă desbrac să mă vadă ea. Am refuzat. Am fost desbrăcată și femeia aceea a pus celelalte femei să mă țină. Cu degetele ei pur și simplu mă viola și se excita, țipa de plăcere. Am urlat de durere și mi s-au pus pernele pe gură. Nimeni nu se băga între noi. Gardienii păreau că nu aud. Am fost violată cu degetele acelei femei scîrbos. Am dormit toată noaptea chircită. Vroiam să mă sinucid. De ce trebuia să fiu din nou pedepsită? Degetoaicele sînt stăpînele camerei. Au sclave care toarnă, care fac rost pentru ele de țigări. Nu am vrut să fiu sclava lor și m-au călcat în picioare. Am vrut să raportez gardienilor și doamnei directoare. Am pus să fac o cerere și mi s-a făcut rușine de mine. Ce puteam să le spun eu lor? Că femeia aia umblă în măruntaiele mele de femeie? Cu timpul am auzit că în alte celule e mai rău. Auzisem chiar de Degetoaice mai rele, care se bat între ele pentru sclave. Dacă nu vrei să le faci pe plac te iau și te bat. Te iau la ochi și nu mai scapi nici de Degetoaice, nici de sclavele lor. Dacă primești pachet, Degetoaicele iau jumătate de pachet. Dacă nu ești cuminte, te toarnă oricare și e sufi-

cientă turnătoră ca gardienii să te taie de la aer sau de la ieșirea la lucru. Dacă vrei să te uiți la televizor, nu ești lăsat. Dacă vrei cel mai mic ajutor, ți se întoarce spatele. Eu nu am puterea să mă lupt cu Degetoaicele, încerc doar să le evit. Scriu redacției dumneavoastră pentru că aș vrea să se afle acest lucru. Atît directoarea, cît și gardienii știu de acest fenomen. Nu știu dacă tăcerea lor înseamnă că așa se obișnuiește în Uniunea Europeană. Mie mi s-a spus, cînd am zis la raport despre degetoaice «că ce să fac fă să intru peste voi și să văd cum vă scărpinăți între floci?». Vreau să vă spun că eu am fost condamnată că am furat. De

ce trebuie să le suport pe Degetoaice? Vreau să vă rog, dacă veți scrie despre acest lucru să nu pomeniți de mine. Că mă fac că o suport pe Degetoaica mea cînd vreau eu, e una, dar să mă pedepsească Degetoaicele toate pe mine, lăsate, „din greșeală”, de gardieni, e alta.“

Răspunsul european al Direcției Penitenciarelor este: „faptele relatate nu sînt de interes public”. Credem și noi la fel, dar dacă gardianul și șefa penitenciarului nu au nimic „contra”, putem face noi ceva „pentru”: să-i pîrîm la opinia publică.

Eugen ISTODOR

DARURILE
AU FOST ARUNCATE

Cavaleri de
mama lor!

Eminența de cenușă a lui Nicolae Ceaușescu, Ion Iliescu, un involuționar de profesie, și Lică Secăreș, un baron universitar de carieră

Deci, rămîne cum am stabilit: prea mult tupeu în țara asta! Iar a-l numi doar „tupeu“ nu mai e de ajuns. Căci țara e plină de nesimțire și măgărie, și hoție și țigănie. Și așa le vom numi de acum încolo: Nesimțire 2004, Măgărie 2004 sau Țigănie 2004-2008. Le vom zice pe față: furați, bă, hoților, dormiți, bă, nesimțiților, în Parlament, vindeți, mă, măgarilor, copii, la preț redus! La atac! Cine ne-a enervat cel mai tare săptămîna asta:

Țimpenie 2004 (3 puncte): **Ion Iliescu**. Președintele Iliescu l-a făcut pe Vasile Bulucea Cavalier al Ordinului pentru Merit. Așadar, baronul provincial, cu apucături de prim-secretar și cu maniere de țăran plăvan, a ajuns astăzi Cavalier. Nu se mai satură pesediții de titluri. După ce au supt de la țîța clasei muncitoare cît au putut și s-au dat fii de țărani nespălați, azi impostorii din provincie nu mai pot trage un pîrț și nu mai pot rîgîi la

masă a fasole decît dacă sînt numiți *baroni* sau *cavaleri*. În curînd, unii vor fi făcuți, poate, pentru merite deosebite, și *Cavaleri ai Ordinului pentru Apă și Săpun*, dar deocamdată nu e cazul.

Nesimțire 2004 (2 puncte): **Adrian Năstase**. Premierul o face pe prostu' care e poporul ăsta și se joacă cu nervii noștri. Năstase și-a adus averea la zi și și-a completat declarația cu suma actualizată: 5.000 de euro în plus. Cu atît s-a mărit averea celui mai bogat prim-ministru al României. Păi, 5.000 de euro e numai prețul trofeului pe care l-a împușcat Năstase între picioarele ministrului Ilie Sârbu!

Țigănie 2004 (1 punct): **Ion Iliescu**. Iliescu nu se poate abține și ne mai calcă o dată la Tupeu. De data asta, cu Rodica Stănoiu. Întrebat care o să fie situația 'oaței care și-a vîndut casa la Petrom pe-o roabă de bani, Iliescu a răspuns că nu se

știe, situația dumneaei se va lămuri *în 2-3 săptămîni*. Țsta e Ion Iliescu: la televizor scuipe corupția și o ia la ștănguța-i prezidențială, iar în spate se întrece în cafele cu toți corupții, baronii, cavalerii, securiștii și bolșevicii din vechea gardă. Sărac și cinstit ziua, comunist pervers și prieten cu toți borfașii noaptea – acesta e Ion Iliescu, care ziua dă mîna cu Regele, iar seara se uită la filme cu ilegaliști și plînge.

Și acum, să vedem ce s-a întîmplat în topul general Tupeu 2004:

1. Ion Iliescu	11 puncte
2. Adrian Năstase	9 puncte
3. PSD	4 puncte

Politia presei

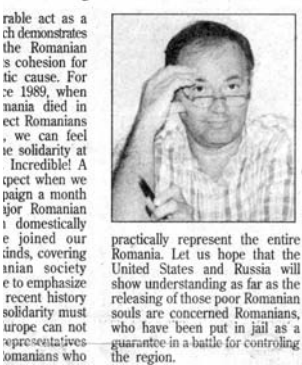
Nu haina face pe om, ci omul face pe ea de haină

ca Stanescu,
iarul ZIUA
aritate-premieră în
recentă a României

Ziarul *Ziua* inserează în ediția de vineri, 13 februarie un supliment bilingv (română-engleză) dedicat „Grupului Ivanțoc“, cei trei români ținuți

ca Stanescu
if ZIUA newspaper
arity - premiere in the
history of Romania

captivi la Tiraspol. Care va să zică, tot ce e în română în primele două pagini se regăsește în engleză în celelalte două. De exemplu: „Ultimii deținuți po-

litici (sic!) din Europa“ devine „The last political prisoners of Europe“, „CEDO versus Rusia“ trece în „ECHR versus Russia“, iar „Grupul Ivanțoc“ ajunge „Ivanțoc Group“. Corect. Ne tot scapă însă motivele pentru care colegii noștri i-au tradus cămașa lui Sorin Roșca Stănescu, autorul unui scurt editorial cu poză. Dacă, pentru cititorii români, directorul *Ziua* apare trist și poartă o cămașă ponosită din material reiat, de parcă tocmai s-a dat jos din tramvaiul 34, în pagina dedicată străinilor, Roșca Stănescu are o cămașă modernă în carouri și zimbește fericit cu aerul că urmează să aibă un *business-lunch* la Hilton.

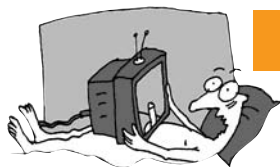
Daniel GOACE

Anacronica TV Horică, Horică, fă limba mai mică

Horia Alexandrescu, zis „Bă, Horică”, nu e doar director de ziar, ci are și tocșou la televizor. Deși bărbat oacheș și înalt ca prăjina, organul domniei-sale e mic, mic de tot, *Independentul* numărînd puține exemplare la tiraj – bune și alea pentru lingușit. Dar, în materie de audi-ență, ce pierde cu jurnalul scris, Horică cîștigă înmîit cu teveul. Emisiunea lui se cheamă la fel ca un îndemn la luptă: *Foc încrucișat*. În linia unei vechi tradiții românești de piraterie, titlul e împrumutat de la o fostă emisiune *Foc încrucișat* difuzată pe Prima TV, care la rîndul ei l-a copiat după un alt *Foc încrucișat* difuzat pe Amerom care, în fine, l-a ciordit cu mare inspirație de pe CNN, unde figura deghizat sub numele *Crossfire*. Dar nu în asta stă originalitatea neobositului Horică, ci în curajoasa lui prestație de marți, 10 februarie, cînd la *Foc încrucișat* au fost invitați Călin Popescu Tăriceanu și Viorel Hrebenciuc. Din capul locului înțelegem că, fiind unul din șefii PSD de față, lui Horică i-a venit tare greu să se abțină de la pîrtinire și temeneli. Și cum cei doi invitați aveau tendința să se înfrunte pe diverse teme de corupție, pe bietul Horică, arbitru ipocrit și slugarnic al bătăliei, îl treceau toate apele. Cum ieșea oleacă prost nenea Viorel, cum Horică se albea și schimba repede vorba. Cum, dimpotrivă, tăticul corupției dădea friu liber vicle-niei de partid și-l contracara obraznic pe alde Tăriceanu, cum îl vedeai pe Horică răsufîind ușurat, alăturîndu-se natural discursului obraznic și adăugînd și el cu voioșie un șut în curul Opoziției. Numai că verdictul înfruntării trebuia să-l dea un juriu format din tineri timizi de la țară, presupuși de realizator ca avînd un grad optim de timorare. Cînd colo – surpriză! – votul juniorilor l-a desemnat cîștigător pe Tăriceanu. Dacă pînă atunci l-am tot văzut pe Horică albindu-se la cîte-o bîlbă de-a lui Hrebenciuc, mi-e imposibil să vi-l descriu cînd, după numărătoarea votului, s-a înnegrit de tot. Era sîracul cocoșat, ca apăsător de o povară grea, povara telefonului de la partid care urma să sune într-un minut. De, amară e cazna slugărniceii, deși roadele ei sînt, pentru infatigabilul Horică, mai întotdeauna dulci.

Madame de Pupincourt

Joi, la *Observatorul* de la ora 19 al Antenei 1, l-am văzut pe prefectul Ovidiu Grecea în fața sedii-ului Electrica, unde venise pentru un control nocturn. A bătut de cîteva ori în geamul ușii de la intrare, dar electricii dinăuntru fie nu l-au auzit, fie n-au vrut să-i deschidă. Prefectul nu a cedat fără luptă, a făcut un bulgăre de zăpadă și l-a azvîrlit într-o fereastră luminată de la etaj. Tot degeaba. Drept care, oarecum frustrat, s-a îndreptat spre alte controale, mulțumit totuși, cred, că a dat o mină de ajutor la dezăpezire.

★ Mizînd pe nostalgia multora dintre noi, mai toate televiziunile reiau abuziv, de ceva vreme, idei care au făcut carieră înainte de '89, cum ar fi filme românești, rusești sau indiene. Eu și vecinii mei din Drumul Taberei „beneficiem” de o astfel de inițiativă: cam de două ori pe săptămînă ni se taie lumina cîteva ore. Nu știu dacă asta se-nscrie în curentul (alternativ, sper să nu fie continuu) sus-amîntit și nici cărui post îi aparține ideea. Da' poate în noiembrie reușim să schimbăm canalul și pe redactorii programului (de guvernare): îi trimitem să facă alt canal – și nu de televiziune.

★ La teleshopping mă îmbie un ceas de perete cu felurite zburătoare împrăstiate pe cadran în dreptul orelor, iar, cu voia dumneavoastră, în capul listei – la ora 12 –, cucuveaua urlă prelung a pagubă în timp ce prezentatoarea ne invită să ne umplem casa cu „aceste încîntătoare sunete”. Trilurile autentice ale orătînilor au certificat de conformitate de la un institut de cercetători păsărari. Măi, să fie! Nu sînt ornitolog, dar sigur păsările care le cîntă ăstora în cap sînt autentice.

★ Marți, *Știrile PRO TV* comit o stranie discriminare prezentîndu-i pe cei doi autori ai unei tilhării. Unul apare cu fața acoperită, din regie, iar celălalt nu. Probabil că dacă, vreodată, la Teo, Nicoleta Luciu își va dezveli sîinii, ca să nu-i amendeze CNA-ul, doar unul va fi acoperit din regie.

★ În ultima vreme, mă gîndesc tot mai filozofic dacă țîțele lui Luciu sînt mari sau nu. Am auzit tot felul de păreri. Unii zic

că sînt mari, alții zic că sînt măricele spre medii. Cred că răspunsul la această întrebare trebuie să-l dea prietenul ei. Îi ajung sau nu? Că pînă unde, știu și noi, din poze.

★ Într-o zi, a sunat o tanti la emisiunea lui domnu' Cătălin (Măruță, n. red.) de la TVR2 ca să spună că nu înțelege de ce acesta a invitat-o pe Ada Milea, pentru că fata asta nu are două vorbe puse cap la cap și că nu zice nimic. În continuare aș vrea să-i transmit doamnei cutare un mesaj care va fi cenzurat de colegii mei: „.... la mea!”.

★ A' mai mică a lu' Roman tot apare pe la emisiuni cu soțul ei Bebe, care e coregraf, dansator, regizor sau cum vreți să-i spuneți dumneavoastră unui stripper. Eu nu înțeleg de ce se rușinează atîta băiatul ăsta. Ce naiba! Ar trebui să fie mîndru. Toți ne dezbrăcăm acasă, da' puțini dintre noi trăiesc din asta.

★ Am văzut-o la televizor pe prietena gurului Costi Ioniță, pe scurt, Costiță. Io, care ascult numai Mussorgsky, DJ Marika și ciinele meu, Jazz, am înțeles din muzica lor așa: că prietena lu' Costiță i-a zis prietenului ei să-i facă un fel de muzică, da' care să nu fie chiar manele, că o vede lumea. Și atunci, în ziua a șaptea, Costiță s-a odihnit și a creat un nou gen muzical pentru trupa Elegance: „manele sport”.

★ Am observat că trend-ul în emisiunile moderate de femei este ca acestea să țipe. Să joace teatru că sînt nervoase și să urle cît le țîn plămînii. Păi, de-asta dau eu banii pe cablu? Să le aud pe toate urlînd? Vin acasă nervos, nevasta țipă, ciinele latră, copilul cîntă la tobele electronice, vecinii sună la soneria cu melodie, iar Teo țipă la televizor după Luciu. Ce naiba, parcă au

Cititorii semnalează alarmați: Se produc grave accidente de presă

Senzațional: după ce ani de zile și-a făcut de cap, luîndu-ne fetele, olimpicii și pe Adi Mutu, Occidentul s-a decis să ne dea și nouă cîte ceva, altceva decît pedofili, merțane expirate și fonduri nerambursabile pentru firmele PSD. Canada și Franța, de exemplu, ne-au întors serviciile astfel: ucraineanca Yana Klochkova, recentă cîștigătoare a unui titlu mondial la natație, a devenit, într-un cotidian din Montreal, „romancă”, în timp ce Campionatele Europene de Patinaj de la Budapesta au fost

mutate, de către TV5, pe străzile înzăpezite ale Bucureștiului. Spasiba, merci beaucoup! Cu încălzirea făcută, așteptăm și alte vești proaspete, ceva cu starul român Ronaldo, care a refuzat avansurile doamnei Bush, sau cu demisia lui Marian Vanghelie din postul de primar al sectorului 5 din New York, pe motiv că preferă să se dedice studiului pentru teza la citire și desen.

Gabriela Vrînceanu
Fii Rea

Și zici că are toată caroseria de carton? Pfffuai de mine!... Păi, d-asta n-are nici Bobby, deși e băiatu' lu' frații Păunescu, care-s amîndoi miliardari de carton.

Monica Bîrlădeanu, zgîndărită de o întrebare: de ce se stătea la coadă cinci-zece ani pentru un Trabant, cînd azi pentru un Mercedes stau băieții la ea la coadă două-trei nopți, maxim o săptămînă

toate replicile scrise pe desfășurător numai cu majuscule.

★ Băiatul ăla, Andrei Duban, e acuma la o televiziune din asta, de un singur studio și prezintă numerele cîștigătoare la extragerea Loto. ăsta e momentul lui de glorie: o dată pe săptămînă, el e în centrul atenției la alea 6 numere + Noroc. Vă dați seama ce emoții are. Dacă e să cîștige vreunul, nu mai e report săptămîna viitoare și i se duce dracu' audiența.

★ La Discovery, într-un peisaj luxuriant de junglă ne zîmbesc ca dintr-o poză de familie două personaje: un negru tolănit, cu nasul mai lat ca fața, privește absent, cu inocență animalică, dincolo de cameră; alături, o gorilă șade frumos privind conștientă fix la obiectiv.

Care-i gorila și care-i omul? Greu de spus. Cred că un colectiv de gorile de la Oxford face un studiu pe tema „inteligența îngrijitorilor de la zoo”.

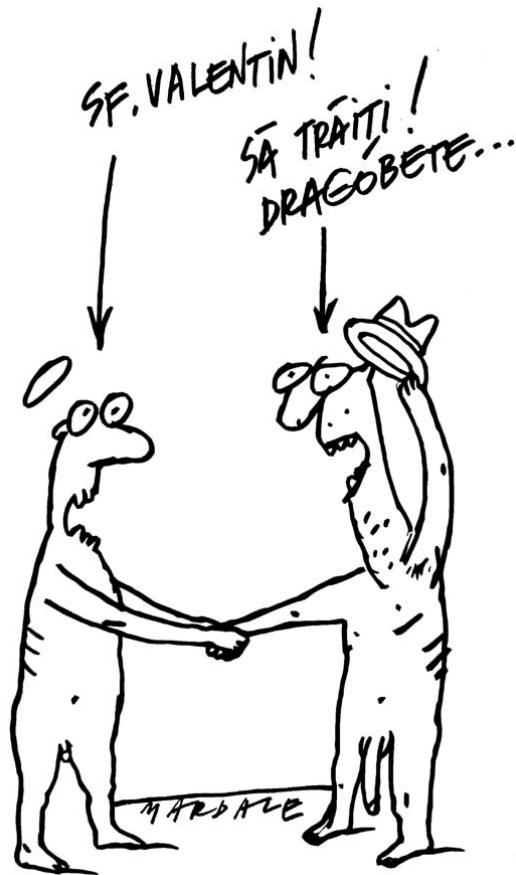
★ În ultima vreme, cel mai tare mă enervează că la MTV se bagă în heavy-rotation videoclipul papagalului penal de Costin Mărculescu, în care apar manechine de la Agenția de manechine și fotomodele Costin Mărculescu. Problema e că el cîntă absolut odios, iar manechinele alea sînt și ele niște penale nașpa, adunate probabil de la discotecile sătești pe unde dă autografe Mărculescu. Tocmai de aceea mă întreb de ce nu apar în videoclip și țărani fraieri care-i cumpără discul ca să-l agațe de oglinda retrovizoare, să nu-i ia radarul.

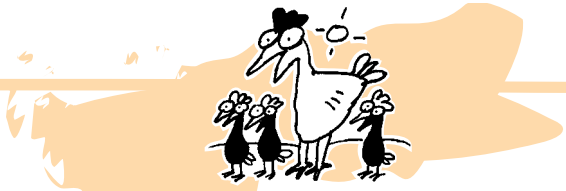
★ Mi-a plăcut de Pițurcă, sim-bătă, la știrile sportive, cînd a zis că Iordănescu organizează meciuri ale naționalei cu selecționate de ospătari și bucătări. Da' cel mai mișto era dacă zicea chestia asta cu gura plină de semințe și-o scobitoare-ntră dinți.

★ Simțeam eu că cu polițistul acela din reclama la *Jurnalul Național* se-ntîmplă ceva ciudat. Nu știu, da' nu prea aducea a polițist... Cu toții știm că nici un polițist nu-și întreabă șefu' dacă să oprească o mașină sau nu. Din contră, șefu' îl sună pe el în cazul în care a oprit mașina greșită. Luni, mi-a dezlegat taina colegul Gabi: „Băi, tu știi că polițistu' ăla e Florin Gogu, ziarist la *Jurnalul*?”. Așa că, dacă zilele astea încearcă să vă oprească vreun polițist ca să vă ia numărul, nu opriți, ci doar strigați-i pe geam: „Gogule, probleme, mă?”.

★ Să știți că luni după-amiază, cînd m-am întors io de la școală, pe Prima TV era un film artistic cu un nene, pilot de Formula 1, care se culca cu mai multe tanti dezbrăcate prin WC și eu am întrebato pe mama dacă mă pot uita și mama mi-a zis că să caut o bulină roșie prin colțul ecranului și, dacă nu văd nici una, atunci să mă uit la film. N-am văzut decît singurele buline care erau ale lu' tantile alea cu care se pupa nenea pilotu'. Mami, io cînd o să mă fac mare o să mă fac pilot de Formula 1!

★ Badea și Oreste au ajuns să vorbească foarte ciudat. Au devenit un cuplu atît de sudat încît fiecare știe ce vrea să zică celălalt și își iau succesiv vorba din gură. Structura discursului lor e așa: Oreste juma' de frază – Badea continuă și spune restul frazei. În nici o lună prevăd că vor ajunge la intimități și mai teribile: Badea juma' de propoziție – Oreste restul.

Analiză finală
Maria & Virgil Show

Vergilică
întreabă

Maria Stoica ia taurul de coarne. Se consideră plinuță, prea plinuță. Astfel încît, marțea trecută, s-a trezit urmărind emisiunea despre obezitate de pe Realitatea TV. Concluziile acestei aventuri în propria sa obezitate conștientă le puteți citi în obișnuita incursiune fără urmări a lui Vergilică Stoica, soț și interviewer.

Maria: Am văzut o emisiune care m-a răsturnat cu carele în sus. Vergilică: E aia cum să câștig potul cel mare la 6 din 49? E aia cum să aduc bani în casă, că n-am de lucru?

Maria: Numai la câștig ți-e gîndul... și mie la fel... Obezitatea cu bani se scapă de ea. Dacă nu ai bani, nu poți face nimic. Vergilică: De obezitate? Nu-mi pasă. N-am bani de întreținere, femeie, n-am bani să plătesc rata la computer... ce să fac cu obezitatea?

Să-ți dea spor de obezitate de la Cățavencu! Maria: Băgăm în noi numai lături, că cere stomacul. Nu știm ce mîncăm, că avem bani puțini și luăm numai alimente proaste, care îngrașă...

Vergilică: Ai intrat în vreo sectă? Maria: N-auzi, bre, ce zice emisiunea, că sîntem stresați și mîncăm din cauza asta ce ne vine la îndemînă și la ore nepotrivite?

Vergilică: Păi, ce treabă am eu cu asta? Maria: Că a fost Ziua Îndrăgostiților și trebuie să te gîndești și la mine... că sînt cît un dulap. De ce, Vergilică, nu te mai uiți la mine ca la o femeie? Că, dacă m-ai ajuta, aș fi frumoasă, cum eram.

Vergilică: Nu avem bani. Maria: Regimul meu alimentar e cît întreținerea noastră. 28 de milioane.

Vergilică: Cum așa? Maria: Așa. Să mănînc numai fructe și fripturi la anumite ore. Vergilică: Ce să faci? Maria: Bine, Vergilică. Rămîne ca pînă acum. Băgăm în noi înconștientă.

Vergilică: Dar ce-ai vrea să mîncăm, că doar asta mîncăm de la Revoluție încoace...

Maria: Nu există o etilică la noi în privința meselor. Să stai și să

mănînci, să savurezi... Nu. Băgăm în noi cu polonicul din oală. Mănînc rece și fasolea, și varza, de mi se face rău.

Vergilică: Ce vor ăștia? Să nu mai mîncăm?

Maria: Nu, să mîncăm ca niște oameni, nu ca niște animale. Stresați, loviți de regimul Năstase, fără bani...

Vergilică: Dar ce vrei acum, să-ți dau somoane și pui dezîngrășat?

Maria: Lasă, Vergilică... o să ne plătim noi întreținerea... era doar o emisiune.

Vergilică: Dacă slăbești, îți atîrnă pieile.

Maria: Am mai ținut eu regim și am căzut de pe picioare, că mi-a zis doctorii: încotro, Mario, cu de-gresatul ăsta?

Maria
răspunde

Să-nvățăm bătaia
cu Victor

Grup de țărăniști amintindu-și de evenimentele din '46, cînd au luat și bătaie, și nici n-au intrat în Parlament

Priviți cu atenție fotografia de mai sus. Se intitulează „Oameni dîndu-și pumni în gură”. Nu sînt oameni, sînt membrii PNȚCD. Sinceri să fim, i-a descoperit cineva întîmplător prin județul Ilfov, pentru că nici noi nu cre-deam că mai sînt atîția încît să umple un hol, și într-atît de opti-miști încît să se bată între ei.

Motivul bății a fost că din cei 10 oameni din hol, 4 voiau pe liste pe cineva și 6 voiau pe altcineva. După cum decurg lucrurile în PNȚCD, situația se va agrava în așa hal, încît pînă la alegeri, fiecare membru se va certa cu ceilalți. Însă, după alegeri, va fi și mai grav, pentru că fiecare

membru se va scinda în sinea lui în alți doi, cu opinii diferite, fapt care va duce la depresii, autofla-gelare și, într-un final, sinu-ciderea creierului mai mic.

În lung și-n bat

Ho, bă, nu vă mai împingeți ca nebunii, că vă omorîți între voi! Dacă v-a promis domnu' Dia-conescu că face o poză cu tot par-tidu', așa o să fie! Hai, potoliți-vă, și intrați toți patru!

Mircea Toma socotește că nu-i o afacere să

fugi în munți – dai de corupție și-n Cheile Sugăului; în Germania n-are rost, că acum învață și ai lor lecția de incredințare directă; la Brașov până și alianța a căzut la pace cu PSD-ul; ei bine, da, în cultură e singurul refugiu, unde te protejează metapohra lui Merce.

Ocrotirea naturii se duce pe apa plată a Sâmbetei

Spiritul de întreprinzător al românului este cea mai neîmbălzită forță a naturii. Practic este imposibil de stăpânit de către natura însăși. Un foarte frumos exemplu avem aici pentru voi, stimați iubitori ai naturii și ai românului. Auzit-ați de Cheile Sugăului? N-ați. E vorba despre o rezervație naturală (în termeni actuali, o arie protejată) care se află în preajma Cheilor Bicazului, dar sunt mai sălbatic. În mod deosebit apreciază peisajul sălbatic caprele negre. Mai hotărât decât caprele s-a descoperit dl. Eugen Mihoc, întreprinzător român. Dl. Mihoc a hotărât să tragă apă dintr-un izvor aflat în inima Cheilor Sugăului. Cum anticipa și domnia-

sa că nimic nu-l poate opri din bunele-i intenții, și-a construit o fabrică în apropiere și s-a pus pe dinamitat aria protejată. Organizațiile de mediu, dotate cu oameni sensibili la explozii în natură, au protestat cât au putut de sonor. Ministerul Mediului a anchetat cazul, l-a obligat pe Mihoc să-și suspende măcelul și temporar a reușit. Asta până când obține hârmicuțul un aviz de la Academia Română, Comisia pentru ocrotirea monumentelor naturii (CMN). Acu', să nu vă imaginați că dl. Mihoc ar fi vreun terchea-berchea. Dimpotrivă, e om cu posibilități. Iată, ca dovadă, textul reprezentantului Academiei, dl dr. Dan Munteanu: „Vă informăm că CMN a respins solicitarea SC Total Mihoc Prod SRL din Piatra Neamț pentru avizarea exploatařilor de apă plată din Cheile Sugăului (cu clară intenție de extindere ulte-

rioară pe toată aria Cheilor Bicazului), ÎN POFIDA INTERVENȚIILOR VENITE DE LA UN NIVEL FOARTE ÎNALT”. Vă lăsam, stimabililor, în tensiunea acestui spans: va reuși să spargă viitura lui Mihoc zăgăzual academic ce i s-a ridicat în cale? Păzea, are și bani, și 4x4.

La Brașov, Alianța DA bagă brașoave

Conducerea PNL pregătește, special pentru primarul liberal al Brașovului, Ioan Ghișe, un pumnal de vreo 50 de centimetri, numai bun să intre undeva în spate între vertebra a șasea lombară și prima cervicală. Cu alte cuvinte, mai clare, acolo sus, în conducere, unde se avintă numai vulturii, s-a ajuns la ideea că PNL-ul nu mai vrea să aibă primar propriu în Brașov, ci unul PSD. Cum așa? Simplu. Pentru funcția unde Ghișe a rezistat atita timp luptându-se pe bune cu PSD-ul, partidul înclină să îl propună anul acesta pe Aristotel Căncescu. Simpatia provocată în rîndul maselor largi de brașoveni de către Căncescu a fost, este, și se

semnalul clar că PSD-ul începe să cîștige alegerile în PNL.

Ulciorul nu Merce de multe ori la Securitate

Otroceniul îl ține pe Buzura în fruntea Institutului Cultural Român, fiindcă Iliescu are slăbi-ciune la vechi anticeaușiști ca el. Adică, Buzura a scris anticeaușist, atunci e bun să ne scoată imaginea culturală în lume. Iliescu poate nu știe că Buzura repeta săptăminal dictonul celebru: „Mi-e prieten Manolescu Nicolae, dar mai prieten mi-este Merce”. „Da, dom'le, mă vedeam cu Augustin Buzura și îl ajutam să-și publice cărțile, adică mergeam cu el la Cenzură și spuneam că din punctul nostru de vedere, al Securității, nu era nimic compromițător pentru regim. Îl mai sfătuiam pe Buzura să ascundă mai bine vreun adevăr, așa, într-o metaforă, dar de la un timp știa singur cum să facă.” Aceasta este declarația fostului securist, mare responsabil cu intelectualii vremii. Adică, noi nu citeam sub plapumă Buzura, ci un fel de metaforice cursuri de învățămînt politic. Dacă nu putem avea încredere în Merce, azi membru activ la PRM, îl putem lua de bun pe scriitorul Radu Mareș, care, în cercetarea sa despre revista *Tribuna* din Cluj, *Manual de sinucide*, dă următoarele depresii cititorilor de Buzura: „Un sprijin care contează ar fi putut primi Buzura și din partea citorva activiști de partid, nici cei răspunzători de cultură de la Securitate nu-i erau ostili, în ciuda a ceea ce s-ar crede – pe unii dintre aceștia, Buzura îi cultiva discret, dar insistenț.” Păstrîndu-l șef la Institutul Cultural Român, Iliescu îi multumește lui Augustin Buzura fiindcă a colaborat. Dacă, dracu', găsea Securitatea un alt scriitor? Avea Institutul Cultural Român în frunte niște metafore mai proaste? Avea.

Anticorupeti rîndurile!

Băi copii, copii, doar ministru să nu fii! Nici măcar în Germania. Iar dacă mai ești și corupt și arogant, să te ferească Dumnezeu. Uite, de asta iubesc eu România, că aici poporul național anticorupție e blând. Ia vă rog să apreciați dumneavoastră, ca români cu frica lui Dumnezeu, dacă e drept ce-a pățit drăguțul de domnu' Florian Gerster. Apăi, domnu' ăsta era șef peste problema ocupării forței de muncă. 1 milion de locuri de muncă se angajase, în campania electorală, șeful lui de partid, domnu' Schroeder, că va face rost. (Ca să dea la șomerii.) Acum, după câțiva ani, se constată că n-a reușit. Iar cel care se ocupa direct era dl Gerster. Acu', domnul ăsta a făcut ceva eforturi care nouă ne sunt familiare: dacă tot n-a reușit să facă ceva, măcar a fost arogant. Și doi, a angajat o firmă de consultanță fără licitație, recte prin încredințare directă, pentru o sumă care a produs un uriaș scandal în Germania: 1,5 milioane de euro. Consecințe: Gerster a fost dat afară energic, ceea ce a grăbit demisia lui Schroeder de la conducerea partidului său. Păi, nu e momentul să declarăm România țară de destinație pentru miniștri europeni în căutare de azil politic? Ce, pățește vreun ministru la noi ceva dacă lasă să intre pe piață fără competiție și fără taxe un operator de telefonie mobilă? Sau dacă încredințează în serie contracte în valoare de câte 120 de milioane de euro pentru rețehnologizarea Porților de Fier? (Și aici avem, pe lângă Dan Ioan Popescu, doi predecesori care ar fi mai la îndemână pentru a fi cercetați – Călin Popescu Țăriceanu (PNL) și Radu Berceanu (PD). De contractele de peste 1 miliard de dolari nu mai vorbim. Jaf, nineacă!

Biroul de Investigații

Băi

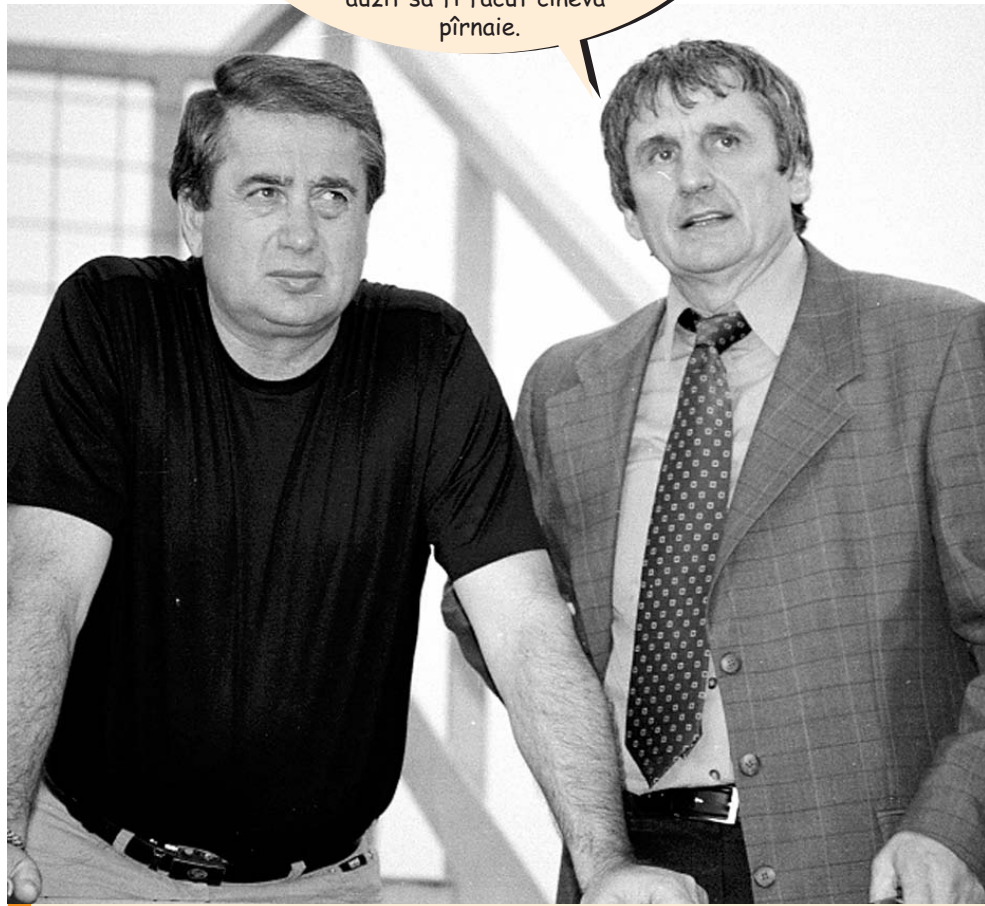
Dane Ioane, hai că-mi vine să și rîd! Adică ne face vicepremier pe amîndoi? Și ne mărește și salariul cu cinci milioane? De lei? Hă-hă-hă... Super! Păi, ești bun de cinste, băi DIP-ulică! Ia zi: pe chestia numirii spargem și noi o sută de mii de coco la un bairam cu bagaboantele?

Miron Mitrea și Dan Ioan „DIP” Popescu, pe punctul de a fi avansați din poziția de bidon-șef la aceea de încasator adjunct

Și zici, Nelule, că se scot bani și cu țigaretă românești? N-aș fi crezut! De fapt, ai dreptate: e adăosul mai mic, dar nu trebuie să cotizezi atîta pe la vameși și polițiști. Vorba aia: pui capul liniștit seara pe pernă. Mai ales că pentru contrabandă cu „Mărășești” n-am auzit să fi făcut cineva pîrnaie.

Ioan Niculae, din nou stăpîn peste iarba dracului autohtonă, și Petrică Buduru, fostul director al reprezentanței „Kent de contrabandă” din România

Din povestea de capă și spagă a privatizărilor mușetesci

Cum nici PSD, nici Opoziția n-au băgat prea tare de seamă mănăria privatizării SNTR (un fleac de câteva zeci de milioane de dolari mai puțin pentru noi, cetățenii țării) și cum nici intenția Statelor Unite de a cumpăra terenul în ograda acestei regii cu 8 milioane de dolari n-a contat în fața ofertei ofițerului de Securitate Ioan Niculae (proprietar al Asirom, unde taman l-a instalat șef de filială pe fostul șef al Securității din Timișoara, Radu Tinu), atunci ne-am gândit să revenim

Domnilor, obiectivul nostru în alegeri este clar: 0% și gratuitate la Coafor. Căci imaginați-vă cîta ingratitudine față de președintele lor, de cînd a venit dictatorul Băsescu cu chelia lui, pîna și coafezele lui Mioara au trădat partidul nostru!

Petre Roman, un lider pe care Revoluția l-a făcut șef, democrația - simplu membru de partid, iar ambiția soției - din nou lider

Cornel Ivanciuc vă reamintește că povestea

Tutunului Românesc este departe de a fi fumată de presă și că nicotina privatizării ei dubioase va ne mai otrăvi încă mult și bine speranțele; că directorul Institutului Oncologic București are o tumoră malignă la caracter; că mai-marii Vămlor românești sunt pe-un șmen cu Securitatea și mafiile arabo-ciuciungheze.

alte glande mamare: *Cobaltoterapia* (autor: N. Ghilezan, Editura Medicală București, 1983), *Cancerul glandei mamare* (sub redacția prof. dr. Al. Trestieoreanu, Editura Medicală, 1983), respectiv *Chirurgie* (vol. 1, sub redacția Al. Priscu, Editura Didactică și Pedagogică, 1992). Cu acest „cancer mamar”, doamna Anghel a obținut titlul de profesor. Probabil că mult mai cinstit ar fi ca medicii ăștia care plagiază să-și intituleze cărțile ceva mai explicit, adică: *Plagiatul cancerului glandei mamare*, *Plagiatul colului uterin* și așa mai departe. Asta e doar o propunere.

Vămile luate la bani mărunți

Tudor Tănăsescu este directorul general al Autorității Naționale a Vămlor. E fiul unui șofer la Ambasada RSR din Beirut. Aici, tatăl său îl cunoaște pe libanezul Nassar, cureaua de transmisie a afaceriștilor arabi cu vămile, actual director al școlii libaneze din București și soțul deputatului PSD Rodica Nassar. Ascensiunea lui Tănăsescu a fost supravegheată îndeaproape de Rodica Nassar, care l-a ajutat să devină consilier PSD de sector, vicepreședinte PSD pe Capitală și apoi, cu proptea pe care i-a pus-o inclusiv Dan Ioan Popescu, directorul general al Vămlor.

Biroul de Investigații

Domnule, tot aud de una Paula... Paula-n sus, Paula-n jos... Da' ce Paula mea mai vreți? Nu știu, frate, nici o Paula! Pe mine mă cheamă Rodica. Întrebați-mă de ingineriile de la Petrom Filași sau de abuzurile din Justiție, că la asta mă pricep. Nu mă luați cu dosarul informativ al unei pîrlite de juriste care era o fîndră turnătoare pe vremea cînd eu abia terminam stagiatura!

Rodica Stănoiu într-o poziție oarecum incomodă: cu Paula-n coaste

codrul bunelor maniere

Casă cu steag în frunte

După gripa găinilor, s-a constatat recent apariția în România a unei alte epidemii, pe care unii au numit-o „gripa curcanilor”. Au fost atinși o grămadă de gradați din Poliție. Se manifestă prin destituiri sau muștrări. Ultimele cazuri au apărut la Constanța, unde mai mulți șefi de secții și adjuncți de-ai lor au fost călcați de un virus trimis de nenea IPI-ul. Oficial, gripa s-a transmis pe fondul unor „deficiențe manageriale”.

Neoficial, a fost vorba de imunitate scăzută într-un șir mai lung

Detergentul 007

Hait! Bă, care mi-ai furat portofelele!. Hai, bă, nu fiți bulangii: dați-mi măcar actele înapoi! Bani, mai da-i dracu'! Ducă-se! Nu m-au făcut pe mine cinci-șase mii de euro. Da-mi pare rău de buletin și de biletul cu care o să cîștige o rudă de-a mea poțul la „6 din 49” de săptămîna viitoare.

Cetățeanul A.N. din Tărtășești-Dîmbovița, marele cîștigător al reportului electoral iliescian, apărînd într-un spot publicitar de milioane: „Numai șase-s cu Năstasel”

România, țară de păcat

– indexul evenimentelor mondene –

Mitea este bambidextru!

Nicolae Mitea, de la Ajax, și Raluca de la Bambi trăiesc o „idilă prin telefon”, precizează *Libertatea*. Sînt curios dacă Raluca îi trimite seara poze pe mobil sau bietul Mitea se mai ajută și singur, cu niște reviste.

Rating și potență

Chivu s-a cuplat c-o gagică tare de tot, Caterina Balivo, prezentatoare la Rai Uno. Bravo lui: Caterina are baloanele mai rotunde decît fosta lui iubită, Andreea Raicu de la Prima TV, și aproape la fel de mulți telespectatori pe cîți bărbați a avut fosta bucată a lui Mutu, Moran Atias.

Ultimul fulg de manea

Iubită lui Costi Ioniță va poza în *Playboy*. Sper s-o pozeze numai întinsă, pe burtă, ca să nu i se vadă mușchii de la buric, pe care i-a făcut dansînd pe manelele lui Costi.

PSD va cîștiga lenjer alegerile!

Miss Tourism World 2003, Alina Ciorogariu, s-a înscris în organizația PSD Tălmăciu, jud. Sibiu. Dar cîcă i-a promis Năstase că, dacă face două-trei prezentări de lenjerie în campania electorală, o avansează prim-manechin la filiala din Cislădie.

Turismurile meseriei

Din *Star* aflăm că Jerry Springer a fost cu Nicu Gheară la Predeal, la deschiderea unui hotel. Ca de obicei, jupînul Gheară i-a arătat lui Jerrică frumusețile patriei, munții și zonele împădurite de sub păturile din camere.

Ghici cine vine la sarcină?

Mihaela Rădulescu a fost la ecograf și s-a lămurit: e băiat! Deci Elan ar putea deja să-i cumpere ciorăpei albaștri de la Versace și jucării pentru băieței: mașinuțe Porsche și tractoare de la Brașov, ca să are cu ele prin sufragerie.

Modă bucuriei

muzeul figuranților de ceară

Costi minte de îngheață babele!

Întors dintr-un turneu comis prin cîrciumi românești amplasate în America, Costi Ioniță a adus ca trofeu nu doar cîțiva pumni de dolari mototoliți, ci și poza care cică dovedea că Lia Roberts i-a cerșit sprijinul pentru prezidențiala sa campanie. Știrea împrăștiată de el însuși zicea cum cucoana politician l-a căutat, s-a tras în poză cu el și l-a implorat s-o ajute să atragă oleacă de electorat. Ajunsă ea însăși în țară, numita Aurelia Roberts ne-a mărturisit că, de fapt, într-o zi, după o prestație a lui Costi într-o cîrciumă românească, niște cunoștințe au sunat-o și au rugat-o să vorbească cu marele artist alb. Acesta i-a cerut favorul de a se întîlni a doua zi. Cînd el însuși și-a oferit serviciile muzicale, iar ea i-a răspuns: „Thank you, mai vedem, darling”. Deci Costi Ioniță are picioare cam scurte și, între noi fie vorba, nici nu e peste măsură de inspirat atunci cînd își coace gogoșile. Nu de alta, dar ingredientul Lia Roberts are șanse serioase să devină foarte indigest, la un moment electoral dat.

0 preselecție pe cale naturală

În materie de muzică, românii nu vor să se încadreze în Europa lui Verheugen, ci direct în America lui Puff Daddy și Beyoncé. Ideea e că, la preselecția națională pentru Eurovision, joi, la TVR, mai toate melodiile trimise aveau, clar, ceva viruși R&B luați de la calculatoarele pe care fuseseră făcute. Pe de altă parte, nu știm dacă autorii lor se uitau, în paralel, pe site-uri cu filme porno sau pur și simplu ascultau numai coloanele sonore. Cert este că versurile vorbeau de la sine despre cum se poate storce muzică și poezie din tastatură, cu mîna dreaptă: „Să simt iubirea ta”, „Parfumul pielii tale, îl vreau în viața mea” sau melancolicul „L-am văzut suspinînd în părul tău”. Să nu vă mire, așadar, că taurul comunal Adrian Enache a trecut de preselecție cu două melodii de dragoste în stilul lui smucit și-necat în gel; că soprana Mihai Trăistariu (ex-Valahia) a trimis șapte piese R&B în limba engleză, din care n-am înțeles decît că poate și n-am votat decît una; sau că Paula Seling s-a calificat în finală cu o melodie leit Britney Spears. De

Adrian Penibilu Minune, un Enache care cîntă din figură la mai multe instrumente

Localul bălan Arhipelagul Gulaș

Nu era foarte înaltă, dar era îmbrăcată în roșu, într-o rochie care îi scotea în evidență tot ce și-ar fi dorit un bărbat să vadă la o femeie nu foarte înaltă, dar brunetă, cu păr lung, sîni mari și așa mai departe. Am crezut că e o clientă de-a lui Burebista, așa arăta, de aceea m-am mirat văzînd-o cum se apropie de mine și mă întreabă ceva ce, oricum, nu aveam cum să înțeleg, fiindcă numai la asta nu puteam fi eu atent. Ce bărbat ar fi putut

înțelege cuvintele unei femei care numai pentru cuvinte nu era ea făcută?! Eram însoțit de cineva, o femeie, și acesta a fost și motivul pentru care mi-am revenit destul de repede din stupoare, și atunci am înțeles dintr-o dată mult mai multe lucruri decît mi-aș fi dorit: 1) că mă aflu pe strada Căderea Bătiștei, cum îmi place mie să-i spun străzii Bătiștei; 2) că localul în care tocmai intrasem se numește **Burebista**, nicidecum

Căderea Burebistei; 3) că femeia aceea destul de superbă este plătită să stea de vorbă și cu indivizi ca mine; 4) că regretam sincer că nu arăt ca Pepe (caz în care m-aș fi potrivit perfect cu bruneta în roșu); 5) că intrasem în restaurantul acela să mîncăm o ciorbă. Ne-am așezat la masă exact în clipa cînd ceasul arăta ora 18,23 și, din păcate, la ora aceea nu se mai servea nici un fel de ciorbă – acesta era un detaliu pe care nu îl prevăzusem, nici eu, nici femeia care mă invitase să mîncăm o ciorbă la *Burebista*. Păcat, tare aș fi mîncat o ciorbă! Am rămas, totuși, și nu ne-a părut rău. Chelnerițele erau

toate (sau aproape toate) îmbrăcate în roșu și se poate spune că am văzut mult roșu în fața ochilor, însă nici un roșu nu se compara cu *acel* roșu al brunetei care ne întîmpinase – cu asta a fost de acord și femeia care mă însoțea. Am rămas deci, și eu mi-am luat un gulaș, și a fost cel mai mare și mai bun gulaș pe care l-am mîncat vreodată, și bruneta mă mai deturna din cînd în cînd de la gulaș, și atunci gulașul mi se părea și mai gustos, și din ce în ce mai mare, și de băut am băut o Stella, și trebuie să mărturisesc că la *Burebista* se gătește o Stella foarte bună și foarte rece, și cînd tre-

cea bruneta aceea prin dreptul paharului, berea făcea spume la gură și așa mai departe. Apoi am băut o cafea, un espresso și, cu riscul de a mă repeta, trebuie să mărturisesc că era o cafea foarte tare și foarte dulce, cei de la *Burebista* gătesc un zahăr la pliculeț a-nția, și cînd trecea bruneta aceea prin dreptul cozii ceștii, cafeaua se făcea parcă și mai tare, și mai bună, sper că înțelegeți cum vine asta. La toaletă m-am dus o singură dată și nu mi-a părut rău. La plecare, bruneta a insistat să îmi dea telefonul ei, dar am refuzat-o elegant.

Bursucul gastric

MONDENII VECHI ȘI NOI

Costi Ioniță, unul dintre maneliștii pentru care fanii săi ar fi în stare chiar să omoare. Ceea ce și fac, unii dintre ei, după opt sute de Polar și două melodii cu Costi și cu Copilu.

unde rezultă că, la spectacolul televizat, Paula va trebui să facă rost de o veterană blondă, gen Madonna (Györfi? Loredana? Mirabela Dauer?), cu care să se sărute și ea pe scenă, ca să aibă și criticii muzicali de la *Libertatea* ce să pună pe prima pagină.

La tîrgul de bărbați s-a negociat ca-n piață

Tîrgul de bărbați de anul acesta, organizat de Sm'Art în Salsa, a scos la licitație nouă domni mai puțin celebri decît ne-am fi așteptat, ca de exemplu Liviu Nistoran (PD), Cristian David (PNL), Gabriel Liviu Ispas (PSD), dar care posedau admiratoare mai bine dotate financiar decît ne-am fi imaginat vreodată. Sumele dolo-fane strigate de dudușele înfierbîntate ne-au populat buzunarele de la pantaloni cu frisoane dulci și, dacă n-ar fi fost vorba de o cauză nobilă, mai că ne-ar fi încolțit gîndul să dăm o spargere domnișoarelor splendide care numărau teancurile la casierie. Ciprian Dinu de la Radio 21 s-a pomenit rîvnit cu ardoare de două dudui îmbrăcate în rochii lungi și mai împopoțonate decît tot restul asistenței. După ce l-au licitat îndirjit pe ochelariștul subțirel, punîndu-și piedică și plesnindu-se cu cartoanele de licitație, cele două pofticioase au decis să-l achiziționeze și să-l folosească împreună. Și, după ce l-au căpătat pe băiatul nedumerit, s-au deconspirat: Alice Năstase, redactorul-șef al revistei *Tabu*, și Daniel Buzdugan travestit, farseurul de la Radio 21, care puseseră mîna de la mîna și ban peste ban ca să facă o surpriză

unui amic și o donație în sprijinul acțiunii puse la cale de Iustinian Radu. Marele cuceritor al serii s-a dovedit a fi politicianul Liviu Nistoran, care a fost cumpărat cu 50 de milioane. El și-a dovedit farmecele debitînd un discurs electoral care a tulburat o susținătoare ferventă pe care noi n-am înțeles-o, dar nici nu ne-am bătut capul, fiindcă trecuse de mult de miezul nopții și licorile curgeau, iar noi ne amețiserăm de la aburii ușori ai nopții.

Ali Bau-bau în cei 40 de chiloți

Nou! De la departamentul IT al secției de moravuri ușoare primim încă un site îmbucurător:

www.catalinbotezatu.ro. Ați ghicit: este primul și cel mai oficial site dedicat vieții și operei celebrului designer din strada Londrei 42. Printre date biografice din vacanță („În anul 2002, la Kusadasi, în Turcia, a susținut trei show-uri de modă la Pin Bay Resort”) și citate elogioase din *Independent*, *Realitatea românească* sau *Monitorul*, găsim aici și o colecție de poze de sezon, cu băieți bine dezvoltati, care practică sporturi extreme. Privindu-i cît de epilați sînt, ne întrebăm

dacă, totuși, pe canceru' ăla n-ar fi fost mai potriviți niște chiloți cu blană sau măcar niște mănuși d-alea din lînă, cu un deget.

Valentine's night: My love don't cost a drink

De Valentine's Day, orașul plesnea de inimioare. Feromonii pluteau în aer, ca puful de păpădie, cluburile de noapte gemeau de suspine sau chirăieli, iar gagicile singure erau fie grase, fie îngrozitor de scumpe. În ordinea sticlelor de bere, noi am observat că, în Salsa, Dan Voiculescu a lipsit nemotivat de la petrecerea organizată de tineretul PUR-ist, pentru îndrăgostiții de doctrină, și că numai veteranul Gabi Cotabiță transpira diluvian pentru cauza umanistă. La Stuf – Vama Veche (unde c-o seară înainte cîntase Iris „Iubiri apar mereu, ce trist, totu-i schimbat”) nu se putea respira din cauza vamaioșilor supărați că aici nu-i lasă nimeni să facă nudism pe bar și s-adoarmă cu capul pe boxe. Iar în Twice gazdele de la Radiostar împărțeau cu dărmicie buline colorate de pus în piept, cu mesaje menite să ușureze preludivul și, în general, să ne ușureze munca. Roz = vreau să-mi fac noi prieteni; roșu = vreau să-mi găsesc urgent sufletul pereche; galben = vreau să fiu lăsat(ă) în pace. Bună idee, să știm și noi data viitoare ce șanse avem. Dar în mod clar lipsea bulina verde, pentru gagicile alea foarte hotărîte. Cu mesajul: sînt o plantă, stau la bar și vreau un suflet pereche cu BMW, care să mă stropească la rădăcină.

Veninul și cînepa

LEGENDĂ:

ca la mama acasă;
ca la tata acasă;
ca la mine acasă;
ca la mă-sa acasă.

ieftin ca braga;
caută-te-n buzunar înainte de a intra;
e bine să mergi în ziua de salariu ca să nu te faci de ris;
numai dacă te invită cineva care plătește.

poți să și adormi;
curățel;
ai grijă pe unde pășești;
n-ai putea să mai rabzi?

E adevărat, bărbații cu care am fost, cei cu care sînt și cei cu care voi fi sînt bogați. Dar vă rog să mă credeți: mi-am dorit întotdeauna o relație cu un tînr frumos, deștept și sărac. Degeaba, n-am avut noroc. Ba nu, mint: odată chiar am întîlnit un astfel de tînr, și era chiar sărac. Doar că, din păcate, n-avea nici un ban.

Dosarele hardcore

Tur de forță pentru fosta nevastă a lui Dinu Pescariu

De la Elan al Mihaelei la Schrotter al Irinei

Există femei care pur și simplu miros frumos. Ele miros frumos banul, apoi se duc cu tupeu la posesorul lui și, dacă bărbatul le încurajează puțin, încep să-i ceară cașcaval pentru parfumuri scumpe, tratamente cosmetice și verighete. Sigur, nu este cazul magnificei Ileana ex-Pescariu, care, cum spuneam, tocmai a divorțat de Dinu, fost tenisman în lotul nostru de Cupa Davis și actual posesor al fostei baze „Cutezătorii” de la Barbu Văcărescu. Aici, tînrul om de afaceri a deschis larg șase terenuri de tenis, un restaurant, o sală de fitness plus aerobic și o piscină cu apă cristalină – bunuri de folosință îndelungată, foarte dragi românului. Dar oare cine este Ileana și cum a ajuns ea în această piscină?

O istorie cu dos și-ntors

La început, Ileana stătea acasă. Dar iubitul ei, un anume Elan, se ducea în fiecare zi pe stradă, la serviciu. Agenția lui de publicitate outdoor, Exclusiv Media, avea clienți și prieteni apropiați, printre care și cei de la Philip Morris. În schimb, Ileana fuma un pachet de țigări pe zi, astfel că o fericită coincidență a făcut ca ea să devină Brand Manager la PM și să plonjeze adînc în publicitate.

Acum vrem noi să intre în scenă un personaj pe nume Zaharia „Zobi” Schrotter, soțul unei mult mai celebre creatoare de modă, despre care domnul Elan (cum care, dragă? Schwarzenberg, al Mihaelei!) declară, într-un recent interviu, că a fost, 10 ani, cel mai bun prieten al său. Și, ni se șoptește din

bască, nu numai prieten, coleg de facultate (tehnică) la Iași, ba chiar – cum se zvonește prin tîrgul cu pricina – frate de cruce și de arme în niscai forțe speciale israeliene, dar și cel mai bun asociat la firma de mai sus, Exclusiv Media. Pe care, la un moment dat, Elan a măritat-o din interes, pe o oarecare sumă (în milioane de dolari), care, normal, i-au crescut brusc pulsul și aspirațiile casnice apetisantei sale însoțitoare.

Dar, din nefericire pentru ea, domnul Schwarzenberg a lăsat-o curînd mai moale, din toate punctele de vedere. Și, cunoscînd-o în-tîmplător pe Mihaela (acea Mihaela Rădulescu), a pus-o pe liber pe Ileana. Care a plîns puțin, apoi a mirosit imediat o infinitesimală dîră de parfum lăsată în aerul răcoros al serii de tenismanul nostru, Pescariu (proaspăt ieșit din două combinații nefericite, cu Andreea Raicu, res-

pectiv Lorena Balaci, deh, fiică de fotbalist). Pe foarte scurt, la o lună după ce a cunoscut-o, Dinu Pescariu a cerut-o pe Ileana de nevastă. În aprilie 2001 s-au căsătorit. Normal, ea s-a mutat și cu serviciul la agenția Focus Publicis, iar în 2001 a prezentat o oarecare emisiune de publicitate la România 1.

Divorț cu sexy-end

Să ne întoarcem acum la domnul Zobi Schrotter, el însuși un prosper om de afaceri, din Iași, unde momentan deține niște spațioase galerii comerciale, lîngă cinema „Victoria”, și un restaurant de fițe, intitulat sugestiv „La Mario”. Precum și alte lucruri, despre care nu e cazul să vorbim chiar aici. Ca de pildă o plîngere penală, înaintată de un domn tumefiat, pe nume Dan Stratan, căruia Zobi și Elan i-au spart fața într-o discotecă, într-una din serile festivalului „Romanian Fashion Week” 2001. Dacă vă mai aduceți aminte incidentul, foarte bine, întrucît azi nimeni nu-și mai amintește ce s-a întîmplat cu bucată aia de hîrtie. Dar mai bine vă spunem ce nu mai are, practic, domnul Zobi. Și anume soție. Deși Irina Schrotter (exact, *acea* Irina, celebra creatoare de modă, fostă prezentatoare a unei șuete la Prima TV și or-

Ileana, fosta parteneră de dublu a lui Dinu Pescariu, învingătoarea Irinei Schrotter în meciul pentru Cupa Zobi, dar învinsa Mihaelei Rădulescu în finala Trofeului Elan

ganizatoare a festivalului de modă de la Iași) se face că plouă la tribunal, despărțirea este, confirmă sursele noastre apropiate lor, groaznic de indubitabilă, mai ales pe plan financiar. Dar povestea noastră merită, totuși, un final fericit. Cel puțin pentru magnifica Ileana ex-Pescariu. Care trebuie să-i fi stors lui Zobi cel puțin o uitătură admirativă, încă de pe vremea cînd o zărea insuportabil de periodic la brațul celui

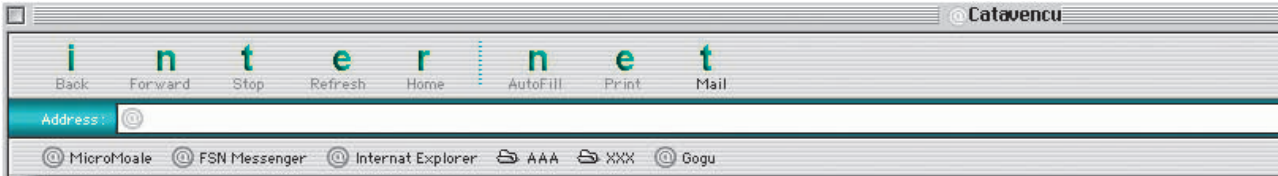
mai bun prieten, Elan. Or, ceea ce am mirosit noi aici este o revenire spectaculoasă a Ilenei în biznis, care și-a făcut recent lipeala cu domnul Schrotter. Aflată, deocamdată, în stadiul de tatonări reciproce, pe toate părțile (mai frecvente în București decît la Iași), mica lor idilă pare deja a avea un viitor luminos, mai ales atunci cînd le stingem lumina.

Elan Bator

VIP-u’de la cablu bîrfe din televiziune

- De A3 (Antena 3), postul de știri (anti-PSD) al lui Voiculescu, se ocupă intens niște șefi: Emil Hurezeanu, fostul consilier al lui Năstase, și Dana Deac, pe care a ferit-o Dumnezeu. Lansarea este programată puțin înainte de Paște (și de apariția postului omolog al Miculilor, N24, condus de Horia Enășel), iar printre vedetele postului s-ar putea număra Stelian Tănase. O funcție importantă i se pregătește și lui Vlad Petreanu și, ca noutăți absolute, sperăm că nu vor fi uitați Marius Tucă și Romica Jurca.
- De vreme ce în amor îi merge ca unsă, Kitty Cepraga nu mai are noroc la serviciu: pentru început, ea nu va mai prezenta anul ăsta Eurovision-ul, iar pe viitor se-aude că va avea mult, mult mai mult timp liber să bată Mall-urile din Londra. Rămîne să aflăm pe cine a supărat Mutu în TVR: pe portarii titulari de la intrarea din Pangratti sau direct pe Năstase.
- După ce și-a făcut treaba cu Sârbu și i-a suflat milioanele de parai la divorț, Janine a plecat și ea la Londra. Foarte discret umblă vorba că, acoloșa, ea s-a mutat fără jenă c-un domn și mai bazat, care i-ar putea fi bunic copilului pe care-l poartă acum sub rochiile alea scumpe, dacă nu i-ar fi direct tată. Vom reveni, misterul continuă.

Janine și Yang

Dan, căpitan de player (partea a 2-a)

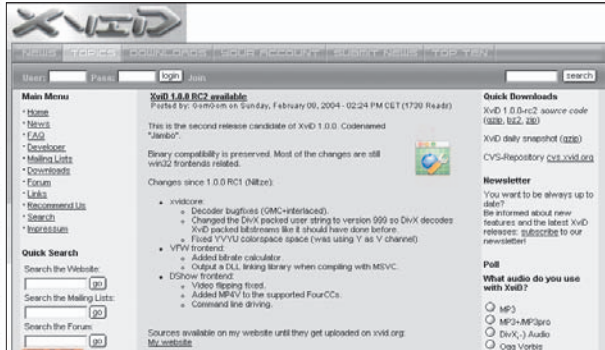
Mă bucur că sînt alături de voi acum, la decernarea premiilor „Codecul de Aur”. Mai întâi țin să mulțumesc tuturor acelor care mi-au scris timp de trei săptămîni, și credeți-mă că n-au fost puțini, cîntîndu-mi hit-ul de mare succes „Filmelor din lumea-ntreagă, eu vă dau un singur sfat: nu instalați codecuri de pe stradă din cauza la un format”.

And now, ca să nu mai lungesc vorba, *the winner is...* alegerea publicului... cel mai codec folosit de către majori-

tatea cititorilor... ajuns la versiunea 5.90... cîntărind peste 50 de MB... să poftască în scenă grăsanul de ACE Mega CoDecS Pack! Felicitări!

Trecem la locul al doilea, unde avem tot două pachete, ceva mai subțirele: Nimo Codec Pack și K-Lite Codec Pack! Bravo și lor!

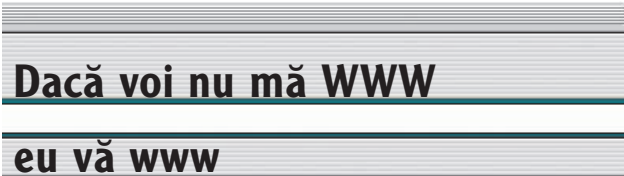
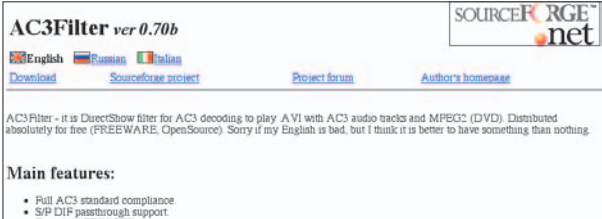
Nu avem un loc trei, însă am decis să acordăm un premiu special al juriului... recomandarea specialiștilor și alegerea *user*-ului isteț... nu ocupă mult spațiu, nu consumă resurse, dar văd tot (le-am testat atît pe Win98 cît și pe XP)... este vorba de niște codec-uri negrupate în nici un pachet... le rugăm să se instaleze fiecare pe cont propriu în

C:/ProgramFiles în ordine alfabetică... Este vorba de domni... aplauze, vă rog: AC3 Filter (http://ac3filter.sourceforge.net), DivX (http://www.divx.com/divx), FfdShow (http://sourceforge.net/projects/ffdshow), Lame ACM (http://www.afterdawn.com/software/audio_software/audio_encoders/lame_acm.cfm), MPEG 2

Coder (http://www.elecard.com/download) și, nu în ultimul rînd, Xvid (http://www.xvid.org/downloads.html). Toate au versiuni freeware și le puteți găsi pe site-ul www.softpedia.com sau pe site-urile lor oficiale.

Hacker, polițist texan danielgoace@catavencu.ro

■ Am fost foarte dezamăgit să aflu că cercurile din lanuri nu sunt făcute de extraterestri. Aș fi vrut să fie extraterestri. Aș fi vrut să îi întreb atâtea lucruri. Cine l-a omorât pe JFK? Elvis mai trăiește? Este sau nu este Adrian Năstase corupt? Din păcate, nu vom afla nicio-dată aceste lucruri. Din fericire, cercurile sunt din ce în ce mai frumoase, așa cum se poate vedea și la site-ul oficial al celor care fac desene în culturile de porumb, secară sau grâu, la www.circlemakers.org.

■ Oamenii mi se adresează cu o tonă de apelative. Nu pot să dau exemple, prefer să rămân anonim. Dar trebuie să protestez vehement împotriva folosirii lui „căscatul”. Nu înțeleg de ce căscatul, o acțiune reflexă, un obicei atît de frumos, un gest atît de natural, o încântare a simțurilor, este folosit în sens peiorativ. Mie îmi place să casc. Atît de mult încât azi vă recomand un site plin de căscaturi, și anume www.animalyawns.com.

■ Cât de mult vă iubiți căinele, pisica sau canarul? Ați fi în stare să ieșiți în cel mai crunt ger pentru a-i cumpăra mîncarea preferată? V-ați trezi la 3 noaptea ca să îl scoateți la plimbare? I-ați ceda 3 sferturi din pat numai ca să îl știți că doarme fericit? Degeaba răspundeți cu *da* la aceste întrebări. Dovada supremă de dragoste nu este nici una dintre cele de mai sus. Dovada supremă de dragoste ar fi să vă căsătoriți cu căinele, pisica sau canarul vostru. Pentru mai multe informații, vizitați www.marryyourpet.com.

■ Am să vă spun o ghicitoare: cine este omul cu o statură impunătoare, înfățișare agreabilă, un om hotărât, ambițios, energic? Cine are gândire pozitivă caracterizată prin entuziasm și optimism, fapt ce presupune privire către viitor și încredere deplină în propria capacitate de acțiune? Cine este stăpân pe sine, își alege totdeauna echipa de lucru excelentă? Răspunsul nu poate fi decît unul singur: www.ionantonescu.ro!

Net plus ultra

Cu mâinile curat murdare „România de Mîine“ taie copacii de azi

Începînd cu acest număr, *acei dintre voi care, dacă ați avea televizor, l-ați ține tot timpul deschis pe Discovery, Animal Planet și Teleenciclopedia, veți avea încă un loc preferat: „Rubrica Ecologică a Academiei Cațavencu“*. Poluări, deversări, dispariții definitive de specii rare, ucideri de urși, iradierii, tăieri de păduri, tot ce vreți și, mai ales, nu vreți va fi de citit în această rubrică. Nu avem pretenția să plantăm pomii la loc, să punem pielea pe urși și să-i înviem și nici să întoarcem radiația înapoi la Cernobîl. Pur și simplu, vrem să știți ce se întîmplă. E dreptul vostru. Astea fiind zise, să pornim pe drumul trist al ecologiei.

Primul dezastru despre care am vrea să vă vorbim încă nu a avut loc decît pe sfert, dar, cu puțin ajutor din partea PSD-ului, în curînd o să se întîmple ca la carte. Despre ce e vorba? Parcul Palatului Copiilor din București, aflat în continuarea Parcului Tineretului, e amenințat, de cîtiva ani, de o catastrofă. Fundația „România de Mîine“, care deține Universitatea „Spiru Haret“ la care predă Adrian Păunescu și e rector

Aurelian Bondrea, bunul prieten al lui Ion Iliescu și fost mare culturnic pecerist, și postul TV de -2% audiență Televiziunea România de Mîine vor clădire proprie.

În 1997, Consiliul Local al Capitalei a acordat Fundației „România de Mîine“ 3,5 hectare de teren *viran* pe Bd. Tineretului, pentru construirea unui nou sediu al Universității „Spiru Haret“. Numai că acolo nu era teren *viran*, ci Parcul Copiilor. În următoarele 2 luni, catastrofa de care vorbeam s-a întîmplat deja pe jumătate: excavatoarele lui Aurelian Bondrea au venit și au scos 40 de arbori ajunși la maturitate. După o răscoală generală a cetățenilor din blocurile din vecinătate, a conducerii Palatului Copiilor și a unor organizații ecologice, distrugerea vegetației a încetat. Au urmat ani de procese și cîștigătoare părea să fie forța binelui. După 2000, parcurile de interes strategic au trecut la primăriile de sector. Parcul Palatului Copiilor a trecut la sectorul 4 și aici vom vorbi prima oară de factorul distrugător de mediu PSD. Fundația „România de Mîine“ s-a mișcat din nou și primarul PSD al sectorului 4, Mihalache, a aprobat

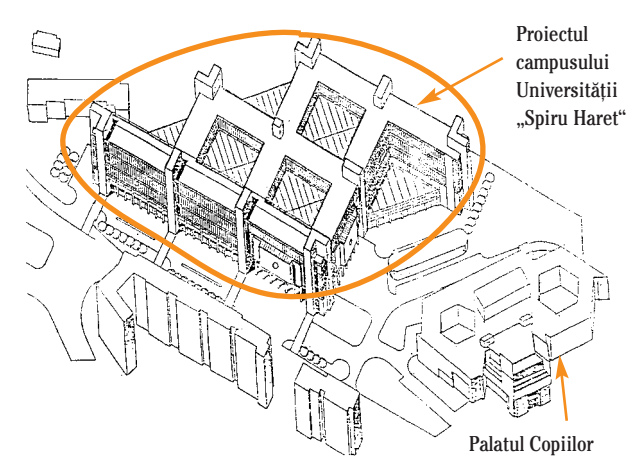
PUD-ul pentru masiva construcție care urmează să umple toată zona verde de 3,5 ha (*vezi schema*). În același timp le spunea cetățenilor din zonă că nu aprobase construcția și nici nu avea de gînd să facă asta. Din 2000 și pînă azi, ca prin farmec, toate procesele au început să fie cîștigate de Fundație, avocații cetățenilor s-au evaporat, iar judecătorii fac clăbuci la gură cînd aud că niște oa-

meni vor să păstreze un spațiu verde în loc să lase să se construiască o Casă a Poporului mai mică. Tuturor celor implicați în asasinarea Parcului Copiilor nu avem a le zice decît atît: „Studentii cu trei capete și coadă de purcel ai viitorului să vă judece!“.

Ecologică Contra
(material apărut cu sprijinul Fundației Eco-civica)

Parcul Palatului Copiilor, poate ultima oară cînd îl vedeți așa

Sigla lui Petre Roman ar trebui trimisă acasă

Faptul că doamna Mioara Roman și-a făcut un nou partid ca să aibă unde-și trimită soțul la serviciu cînd nu-l trimite la piață sau cu cîinele, sincer vorbind, ne lasă reci. Însă nu putem trece cu vederea lipsa de imaginație de care-a suferit Oana Roman cînd a ales sigla partidului unde are tătîcul noul serviciu. „Casa“ de pe sigla Forței Democratice este de mai bine de doi ani simbolul Uniunii pentru Reconstrucția României. E drept, URR-ul are o singură casă, pe cînd FD-ul lui Petre Roman numără vreo 24 (ceea ce ar fi o exagerare chiar și pentru Adrian Năstase, care are totuși o nevastă mai strîngătoare). Chiar nu înțelegi de unde atîta lipsă de imaginație, cînd simbolurile din zona gospodăriei sînt la Petre Roman mai la îndemină ca la nimeni altul. Putea să aleagă și el un coteț de labrador sau un șifonier plin de nurci. Ori o bară de striptiz care străpunge masa din sufragerie, în timpul cinei în familie, ca să fie și ginerele reprezentat pe eșichierul politic.

Petrică și lupul tînăr

Caterinca publicității pure Refrecții rutiere

Pare că nimic nu ne-ar putea tulbura, pe noi, șoferii blinzi de București, cei care ne simțim mult mai în siguranță în traficul „bară la bară”, decât în fața unei șosele goale care te obligă să dai în pedala de accelerație ca în toba mare. La 5 km la oră poți să vezi toate magazinele care se renovează, ce-au prin vitrine, ce se mai poartă, ce circumi se (re)deschid. Dacă nu-ți place să ghicești cum îl cheamă pe șoferul din față după numărul de înmatriculare, poți să moțâi puțin pe la semafoarele lungi, consacrate. În plus, după 11,00, pe Magheru, ai timp să dezbraci cu privirea orice „piesă”, să faci cu ea toate ușcheliile și s-o și îmbraci la loc. Poți să-i lași pe ea doar scurta de blană... Hai, și cu cizmele, perversule! Însă după cât de impasibilă se micșorează una de asta în retrovizor, tare mă tem că nici nu bănuiește ce-ți trece ție prin cap! Își vede de drum ca și cum nimic n-ar fi fost între voi. O s-o părăsești, ca pe toate celelalte, după ce, timp de două minute dense, ai trăit cu ea o întreagă nebunie. Asta nu că s-ar fi făcut verde, căci și verdele e doar o convenție, ci din cauză că de la spate te împing un milion de claxoane nevricoase. Sînt marii piloți ai Capitalei – niște mirlani parveniți, gata să intre cu bocancii în viața ta (sexuală) la cea mai mică licărire a semaforului. N-am timp să mă răfuiesc cu ăștia deocamdată, căci am treabă cu ăi de năvălesc peste tine direct în mașină, deși ai pus siguranța la uși. Vreau să le dau un oral în scris ălor care ne agresează încontinuu pe ultrascurte, chinuindu-ne gratis cu propriul nostru radiocasetofon auto – agențiilor de publicitate mici care vor să facă gălăgie mare, cu bani puțini. Creați... nilor care, fără urmă de scrupule, lipesc unor clipuri de 10 secunde „capace” sonore menite să îi smulgă inima din fițini celui mai molcom șofer: claxoane, scîrțîituri de roți, frîne violente, schelălăituri de cîini și chiar bubuituri de

caroserii însoțite de descărcări de cioburi securit. „Ihhhhiiii! SAR (sau STAR) Transilvania! – asigurarea auto obligatorie! Buf!” „Tiiiiit, tiit! Best Taxi! Tiit!” sau „Vuum, vuum! Auto Magazin! Ihhhiiii!” Adrenalina țiți dă pe nas, tragi de volan, calci abeesu’ sau, după caz, pleci pe roșu.

Nu îmi dau seama cum CNA-ul nu s-a sesizat pînă acum! Domnul Ralu sare imediat la cel mai nevinovat viol de la ora 5, dar nu vede cum sîntem supuși zilnic la perversiuni, cu mîinile pe volan, toți șoferii din România! Nu-i treaba audiovizualului? Păi, stați să vă zic și din vizual... Am stat trei semafoare pe Victoriei, la CCA, să mă uit la „cercurile magice” de pe un panou imens care încercau să mă hipnotizeze ca să-mi cumpăr un Ford Mondeo „magic” (!). Așa de tare m-au hipnotizat cercurile încît nici n-am simțit cînd mi-a dispărut din buzunar o bancnotă de 100.000 de lei. Șpagă. Încurcasem circulația. Nu vă mai povestesc, apropo de panouri, că era să provoc o coliziune în lanț, după ce am frînat pe gheță să văd dacă prețul minuscul la un Chrysler uriaș era cu TVA sau fără. Sau atunci cînd m-am luat după un autobuz pe a cărui lunetă scria negru pe alb: „PĂR TERN? JUVITA-MINIZEAZĂ-TE!”. Abia după zece stații de citit și recitit textul încriptat mi-am dat seama că merg într-o direcție greșită. Păi, să nu-l juvitaminizezi de mamă pe handicapatul care a propus o asemenea ineptie? Sau pe client că a acceptat-o? Nu înțeleg ce vină am eu, onest participant la trafic, că multinaționala n-are buget! Trebuie să ne omoare la volan, ziua, în plină stradă, toți ageamiii care vor glorie peste noapte? Apropo, încotro vă grăbeați, domnilor creativi de emoții? Ljubljana? Portoroz? Nu pe-aici...

Răzvan CUCUI

V-am print, vrăjitoarelor!

Frații Micula, încă un șut în baraj

Cine a crezut că reclamele fraților Micula apar doar pe Național TV s-a înșelat. Iată că acestea apar și pe Barajul Lacul Morii, care-i tot un fel de Național TV, în sensul că acolo se varsă lichiditățile ce ar fi trebuit să inunde gospodăriile oamenilor. Nu mai rămîne decît să apară reclame la Scandic pe Porțile de Fier, al căror debit colosal nu e egalat în țara asta decît de debitul fraților Micula la bugetul de stat.

Micula print

Condica de sugestii și reclame

De la dansul la bară la dansul la baston

După cum se vede, pensionarii din Sebiș au găsit soluția pentru problemele lor: sexy-barul „Casa de ajutor reciproc”! Dacă tot au ajuns în fundu’ gol, măcar să profite. Și apoi, doar aici au șansa să li se mai majoreze și lor un pic ceea ce primesc de la stat.

Eroticu Dumitrescu

Aberația de libertate

Sfînta Treime în patru timpi

Vand autoturism Skoda Octavia, an fabricatie 2002, cu 4 usi, culoare gri metalizata. Motor pe motorina, capacitate cilindrica 1900 cmc, rulaj 30000 km. Transmisia manuala. Are: abs, inchidere centralizata, scaune electrice, scaune incalzite, oglinzi electrice, oglinzi incalzite, geamuri electrice, airbag sofer, airbag dreapta, aer conditionat, climatronic, servo frana, servo directie, alarma, jante al. Masina de director, sfintita de arhiepiscopul de Transilvania. Pret 11500 euro. Negociabil. Judet: Cluj Oras: Cluj-Napoca

Alte dotări: cruciuliță Iisus la oglinda retrovizoare, Fecioara cu Pruncul pe scaunul din dreapta, plus două-trei măicuțe luate la autostop, pe bancheta din spate. În plus, opțional, trusă prim-ajutor sau, la alegere, în caz de accident, trei „Tatăl nostru” și o jumătate „Înger, îngerășul meu”. Oferta mai cuprinde ABS sfințit la Ierusalim, claxon tip toacă

Noi ne facem că lucrăm, ei se fac că ninge

Iarna poate însemna multe pentru cetățenii țării. Unul din multele lucruri bune pe care le aduce cu sine iarna este și zăpada. Acest afiș nu este lipit pe ușa unei primării din orice oraș al țării, cum eronat se poate presupune, ci pe un Birou de Expertize Tehnice. Ei bine, un grup de cetățeni care așteptau topirea zăpezii încălzind-o cu reșouri în stradă i-au urât domnului expert tehnic un concediu cât mai lung, dacă se poate pe vârful Everestului, pentru că acolo-i clar că ar fi în vacanță tot timpul anului. O variantă ar mai putea fi Antarctica, unde oamenii au promis că mută cu fondurile lor Biroul, cu condiția ca același afiș să fie pus și pe ușa Parlamentului României, în aceleași condiții de continent. Totuși, în cazul Parlamentului, afișul ar putea conține unele mici modificări, cum ar fi: „Închis până la deschidere”, „Închis, deschis, tot aia e” și mesajul-bombă „Închis până se ridică Văcăroiu de sub masă”.

Declarația Drepturilor Omătului

La prima vedere, textul nu prezintă mari aberații. Dar trebuie să căutați adînc, în baza ideii de transsexual. Ce este transsexualul? Transsexualul este acela care mai are un penis pînă să ajungă femeie. Deci vrea să fie femeie și aproape e. Or, fata/băiatul din anunțul de mai sus se pare că nu a conștientizat asta. Ca femeie, ai alte responsabilități și alte texte. O „aproape femeie” nu are cum să fie „dotat” și „viril”. Atunci cînd ai terminat tratamentul hormonal și ești mai mult „fă” decît „bă!”, poți să fii „activă” în pat și „pasivă” în bucătărie, „dotată” cu aspirator și „virilă” doar în perioada aia a lunii cînd domnii generoși nu-ți dau bani de lame de ras.

Charlie Chappi

Trans Europa Sexpress

Mănăstirea Voroneț, geamuri electrice cu poster Teotist și casetofon luat la ochi de preasfinția sa pastorul Cioabă.

Sutan și Bran

Gătesc, deci subzist!

Bun administrator vilă!
Spăl, calc, gătesc, șofer, pază,
dacă este nevoie latru prin
curte. Rog seriozitate. P.S.
Loialitate totală. Tel...

Salut! Sînt Ciobănescul german și am venit să servesc turistul carpatin. Așa cum am promis în anunț: mi-am „spălat” frumos cu limba toată blana, am „călcat” toate răsăturile de laele, l-am mușcat pe „șofer”, pe băiatul de la „pază” și am mîrîit puțin prin curte la brancardieri cînd au venit să-i ia cu Salvarea. Acum doriți să alerg să vă aduc bățul sau vă apărați de mine cu mîinile goale?

Privatizarea Distrigaz ne provoacă deja unele gaze

Mai jos ne propunem să aprindem un băț de chibrit și să facem puțină lumină în chestiunea gazului românesc. Așa cum știți, Dan Ioan Popescu urmează să privatizeze Distrigazul, adică să-l dea rușilor. Rușii sînt acei oameni blînzi și pașnici care ne-au luat pe rînd ceasurile, rudele (în gulag) și pe nea Nelu (la studii), însă în generozitatea lor ne-au dat la schimb niște fierbătoare și două rusoaice pentru liniile fierbinți. Și pe nea Nelu, gata educat. Acum e rîndul nostru să dăm ceva, și le vom da, vrem sau nu vrem, compania națională de gaze. Trînta pentru Distrigaz se va da între 4 companii-gigant: Gazprom, Ruhrgaz AG, Wintershall AG și Gaz de France. Pînă la urmă, cele 4 companii acoperă numai teoretic ideea de concurență, fiindcă între ele există o dependență pecuniară greu de descris în vorbe și imposibil de precizat în cifre. Asta înseamnă că, la licitație, Gazpromul n-o să aibă cu cine să se ia la trîntă, condiție în care este ușor de imaginat că singurii care vor lua ceva la trîntă vor fi tot noi. Hai să vedem cine participă la privatizarea Distrigaz și ce legături sînt între concurenți:

Gazprom (Rusia): nu mai insistăm.

Ruhrgaz AG (Germania) este una dintre cele mai mari companii de profil din Europa, cu o cotă de distribuție de 54 de miliarde mc. Din această cotă, circa 35% se achiziționează de la Gazprom prin subsidiara Gazexport, iar 42% de la companii din Norvegia și Olanda, majoritatea afiliate Gazprom. Conform raportului prezentat Consiliului Director al Gazprom de S. Mitrofanov, prim-adjunct al șefului Departamentului Juridic, la 30 septembrie 2003 Ruhrgaz AG deținea 5% din acțiunile Gazprom și era asociată cu acesta în Gerosgaz. După recenta preluare a Ruhrgaz de către concernul E.ON, conducerea acestuia din urmă a declarat că participațiunea la Gazprom urmează să se dubleze în cîteva luni.

Conform aceluiași S. Mitrofanov, **Wintershall AG** este asociată cu Gazprom în peste 10 companii. Trei dintre ele, WINGAS GmbH (Kassel), Wintershall Erdgas Handelshaus GmbH (Berlin) și Wintershall

Erdgas Handelshaus AG (Zug, Elveția) asigură, în prezent, livrarea gazelor în România, prin reprezentanța WIEE Romania SRL, afiliată WIROM.

La rîndul ei, compania **Gaz de France** este partenerul Gazprom în joint-venture-ul FRAGAZ. O să spuneți că fiecare are dreptul la liberă asociere, ceea ce pînă la un punct este și adevărat. Problema apare cînd pui alături dreptul la liberă asociere și faptele generate de acesta în istoria recentă a pieței. Iată exemplul: Komarov Iuri Aleksandrovici, vicepreședintele executiv al Gazprom, afirma, într-o analiză a parteneriatelor rusești, că la 18 octombrie 2000 reprezentanții Gazprom, Wintershall AG, Ruhrgaz AG și Gaz de France s-au întîlnit la Moscova pentru a semna un acord pentru construirea conductei Kobrin – Velke Kapushany, dar și pentru a stabili o strategie comună în privatizarea obiectivelor și rețelelor de resort din Slovacia, Polonia, Cehia, Ungaria și România. Strategia a fost deja aplicată în Slovacia, unde, în martie 2002, consorțiul format din Gazprom, Ruhrgaz și Gaz de France a cîștigat licitația de privatizare a companiei naționale de distribuție a gazelor, SPP. La un an după privatizare, soarta SPP este incertă din cauză că Gazprom nu și-a manifestat nici pînă acum opțiunea de preluare, astfel că statul slovac nu știe care din companii va deține SPP. În schimbul nemanifestării opțiunii, Gazprom a obținut de la ceilalți parteneri o creștere treptată și continuă, ajunsă în prezent la 15%, a prețului gazului vîndut către SPP.

O dată verificată, strategia poate fi aplicată și-n România. Nici nu contează care dintre participanți va cîștiga la licitația de privatizare atîta timp cît ei se pot înțelege să dea cît mai puțin statului pentru ca noi să plătim Gazpromului cît mai mult. În această combinație, România nu-și poate permite decît rolul de fetița cu chibrituri. Iar Năstase, cel mult un rol de purtător de tavă cu pateuri și „Izvorul Minunilor“ în sala de licitații.

Biroul de aprofundări contabilicești

Ovidiu Tender face bancuri cu Blănculescu

Secvențe emoționante de la întîlnirea de 3 mii de miliarde de la prăduirea bugetului, cu Ovidiu Tender la servire și Ioan Blănculescu la primire. O masă îmbelșugată de pe care nu lipsește nimic și de sub care e absent doar nea Nicu de la PSD. Ba mai lipsește ceva: lăutarul căruia Tender să-i lipească pe frunte jumătate din rezerva valutară a BNR și folclorista căreia să-i îndese în ie legea lui Blănculescu privind arestarea datornicilor.

Potol Pot

Din nou la cassă

Un plagiat patologic
Să mă tai cu lama, să rămîn toată viața asistent medical precum Nicoleta Luciu, să nu ajung niciodată ministru al Sănătății cum a ajuns săracul Beuran, să i se înnoade venele, să mi se spargă arterele de circulație, și Yasser ArAPAPS tot nu ar plagia vreodată, în viața vieților lui și chiar și în viața mea de apoi, amin! Dincolo de aceste autoflagelări sincere și aproape voluntare, o problemă rămîne totuși: oare medicii ăștia care plagiază or fi sănătoși? Ultimul plagiat care mi-a intrat lui Y. ArAPAPS sub ușa lui interzisă este cel al unei doamne doctor conferențiar, pre numele și numele dumneaei – Maria Sajin. Știți cum se întîmplă cu plagiatele astea: tu scrii o carte, o semnezi și, în timp ce scrii la ea, nu poți să nu te miri de cît de bine seamănă ceea ce scrii tu cu paginile cărții ăleia din care transcrii, cuvînt cu cuvînt. În timp ce scria cartea *Anatomie patologică macroscopică* (Editura Cerma, București, 2000), doamna doctor Sajin (și colaboratorii – prea mulți pentru a-i enumera aici) nu își putea explica, probabil, de ce prima parte a patologiei sale anatomii macroscopice seamănă atît de bine, pînă la identificare, cu volumul *Ackerman's Surgical Pathology* (autor: Juan Rosai, Mosby, 1996) și prin ce minune partea a doua reproduce, de fapt, cartea prof. Leibovici, *Necropsia și semiologia anatomo-clinică* (Editura Medicală, București, 1967). În schimb, s-o fi mirat, pesemne, mai puțin că dumneaei, și nu altcineva, deține nisaiva funcții, deloc neimportante: conferențiar și șeful catedrei de Morfopatologie din Universitatea de Medicină și Farmacie „Carol Davila” din București; evaluator al grant-urilor pentru Academia Română, cercetător științific principal II în Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare în Domeniul Patologiei și Științelor Biomedicale „Victor Babeș”; membru în Colegiul Medicilor din București. Păi, e frumos așa, doamnă doctor?

Să citim cărți cu Adrian Năstase!

Yasser ArAPAPS își amintește cu plăcere singura carte pe care a citit-o vreodată în viață. S-a întîmplat de mult, într-o vreme cînd Adrian Năstase nici nu își imagina că în ziua de 27 noiembrie 2003 va fi prim-ministrul țării și, din această poziție, va cadorsi Uniunea Scriitorilor din România cu un miliard de lei din nenumăratele fonduri pe care Adrian Năstase le are acum la dispoziție. Problema nu este că Năstase le-a dat un miliard la scriitori și nici că scriitorii vor publica niște cărți de miliardul ăsta. Problema este alta, și Yasser ArAPAPS nu ar dori deloc ca următoarea carte (a doua) pe care o va citi, poate, într-o zi, să fie inscripționată cu expresii indecente de genul „Această carte s-a tipărit cu sprijinul financiar acordat de Primul Ministru al României, (Domnul) Adrian Năstase”. Dacă Adrian Năstase dorește să-i apară numele pe cărți, să pună mîna să scrie!

Unde spală PSD-ul rufele și sutienele în famiglie

Yasser ArAPAPS a tot scris în ultimul timp despre conferințele pe teme economice organizate de PSD în Cazinoul din Sinaia și a uitat să vă spună esențialul: această sală a fost, înainte să pună PSD-ul mîna pe ea (pe sală), o încăpere cu lumini roșii în care cîteva fete evoluau labară, scuzați, la bară, cu scopul de a pune economiile populației în circulație. Yasser ArAPAPS observă că, într-un fel, sala și-a păstrat și azi vechea destinație: în ea evoluează tot niște parașute și tot pentru a pune economiile populației în circulație. Ar fi totuși două deosebiri: noile parașute pun economiile populației în circulație prin conturi elvețiene, pe cînd cele vechi miroseau mai puțin la subțiori. O altă observație ar fi că noile parașute își bagă mîna-n buzunar fără să-ți producă nici o plăcere. Din cauza asta, Yasser ArAPAPS e tare trist.

Yasser ArAPAPS

Cultura noastră cea de toate zilele

Bisniserica ortodoxă și Securitatea

Persoanele slabe de înger
sunt rugate să se ferească de
dracii din textul care urmează.
Text care începe cu un citat
Gabriel Andreescu (Apador-CH)
„După 1990, Biserica a avut o
ascensiune de care nici un alt
actor public nu s-a bucurat în
acești ani. Din 2000, statul
plătește preoții integral, ca pe
funcționari. Suntem țara euro-
păună cu cel mai mare număr
de biserici pe cap de locuitor...
Crește bogăția tuturor biseri-
cilor, și cel mai mult a Bisericii
Ortodoxe. În cazul ultimei, cel
puțin, proporția impresionantă
a creșterii se probează prin ze-
cile de hotărâri de guvern care
alocă BOR finanțări, clădiri și
terenuri. La ele se adaugă su-
tele, miile de decizii ale consi-
liilor locale, care transferă BOR-
ului resurse din bugetul public.“
Biserica Ortodoxă lipsește ne-

justificat din topul primilor 300 de milionari. Ierarhia bisericii ortodoxe a ajuns să funcționeze după modelul sicilian: nașul Teoctist protejează toate afacerele din regatul sfânt, relațiile lui cu colegii săi din Securitatea laică fiind extrem de eficiente. Așa se face că nimeni nu controlează din exterior ce se petrece în interiorul acestei uriașe feude. Iar dacă încearcă – așa cum se întâmplă cu legea CNSAS – reacția este pe măsură. Iată cum a reacționat Patriarhia pentru a fundamenta excluderea ierarhilor bisericii din lista celor care ar putea fi investigați pentru apartenența la Securitate: 1) „Culte religioase sunt autonome față de stat”; 2) „Nominalizarea în lege (CNSAS) a ierarhilor, a șefilor cîntorilor religioase... aduce o atingere gravă caracterului

sacramental și de taină al preoției"; 3) „Funcția preotească fiind o funcție harică, divino-umană... preotul nu poate fi obligat să dea declarații pe proprie răspundere în fața autorității de stat". Pe scurt, BOR

consideră că există în altă țară. Așa o fi, dar securiștii de „tai-nă”, în uniformă cu odăjdii, tot în țara România și-au turnat credincioșii.

Mircea TOMA

Sos de copii pentru balaurul de la „SOS – Copiii României“

Dacă Năstase nu ar fi vîndut pe sub mîna copiii ăia italie- nilor, aceștia ar fi ajuns, în cel mai bun caz, la „SOS – Copiii României“. Aici, prin grija fi- nanciară a austriecilor, s-ar fi bucurat de tradiționalul trata- ment românesc. Austriecii au- dat mașină? Administratorul „SOS“, Cristian Neguț, n-o dă pentru deplasările copiilor, ci pentru a o folosi nevasta sa. Bălășoiu, președinte onorific al „SOS“, susține că e normal, soția lui Neguț este singura din familie care are permis. E nor-

mal însa ca unii taximetriști să renunțe la plata cursei văzînd că duc orfani? Austriecii dau bani pentru serbarea zilelor de naștere ale copiilor. Neguț suspendă serbarea zilelor de naștere ale copiilor, dar și-o serbează pe-a sa, în satul copiilor, cu hîrtie pe geamuri, departe de priviri inocente. Mai mult, Neguț trimite invitațiilor săi o scrisoare, din care cităm: „Bună, luna aceasta am împlinit 33 de ani. Fiecare an care trece mă face să mă gîndesc la ce a fost în ultimul an, ce am realizat, ce bu-

curii am avut și ce tristeți, mă gîndesc la familie, copii, părinți, la cît de mult sînt apreciat la birou, mă gîndesc la ultima partidă de fotbal cu prietenii sau la ultimul meci de baschet. În mod special mă gîndesc mai des la valori profunde. (...) De aceea, vă rog să nu-mi cumpărați nimic. Iată ce vă propun: 1) Veniți la petrecere. Vom ciocni un pahar în sănătatea și norocul fiecăruia dintre noi. 2) Lăsați suma într-un fond. 3) Acest fond va fi folosit pentru a ajuta tineri, grupuri de oameni sau oengeuri

să-și dezvolte potențialul de manager.“ N-am citat toată poezia acestei scrisori și aserțiunile neguțiene despre fericierea personală. Dar vă spunem ce s-a întâmplat cu banii: nimic. Serbarea asta cu arici în buzunarul propriu nu există în analele carității austriece. În opinia aceluiași președinte Bălăsoiu, banii s-au pus într-o cutiuță, pentru scopuri nobile. Nobletea lui Neguț este ilustrată de cuvintele: „N-am timp de tine!“. Dictionul a ajutat la devenirea lui Paul, din copil asistat în „SOS“, la vagabond asistat de aurolac. Românul nostru s-a născut contabil ca Neguț. Cu familie. Cu casă la țară. Cu tupeu dimbovițean. Așa că binele-a făcut Năstase copiilor ălora. Le-a fixat un preț. I-a vîndut. Păi, să se chinuie pe aici, prin „SOS“-uri românești...

Biroul de Investigații

De ce fac unii datorii și case cît toate vilele

Deși pare un OZN, obiectul din imagine nu este deloc zburător și, mai important decât atât, poate fi identificat. Este doar o vilă, se află parcată lângă Constanța și, spre deosebire de alte vile pe care nu le cheamă în nici un fel, pe ea o cheamă Corina. Este casa lui Dumitru Martin, fratele prefectului PSD de Constanța, Gheorghe Martin, deci este sora căsoaiei găzduite acum două săptămîni la rubrica „Codrul bunelor maniere”. Spuneam acolo de gaura de 4 milioane de parai căscată la un moment dat în bugetul de stat de către cei doi frați. Privind cele două obiecte, ne dăm seama că ei au avut, totuși, cel puțin tot atîtea motive serioase să facă acele imense datorii.

Vile, Cunoștințe și Relații

Promisiunea uitată sau mântuirea în viziunea parlamentarilor români

Uitarea este principala virtute parlamentară, iar practicarea ei este dovada unei vieți în corelație cu principiile. Astfel se explică votul parlamentarilor membri ai Comisiei pentru modificarea legislației electorale care au uitat pe cine reprezintă, națiunea sau propriul interes, și în fața acestei situații dilematice au găsit răspunsul potrivit pentru asigurarea mântuirii parlamentare: interesul parlamentar este superior unei nestructurate și, de ce nu, ireponsabile voințe populare.

Chiar dacă 60% dintre români doresc schimbarea sistemului electoral în sensul aplicării votului uninominal și doar 14% mai susțin sistemul de listă, chiar dacă 76% dintre cetățeni cred că numărul de parlamentari este prea mare și doar 8% că este atât cât trebuie, chiar dacă 62% dintre alegători nu cunosc nici un parlamentar din circumscripție, iar 67% dintre concetățenii noștri cred că prima categorie de oameni corupți este reprezentată tot de parlamentari, le-a recomandat pentru rezolvarea acestor probleme este uitarea.

Promisiunea inițială a parlamentarilor, lăsată moștenire și noilor generații de aleși naționali, era ca relația dintre reprezentanți și alegători să fie una deschisă, permanentă și onestă. Dar cum a promite este nobil, dar a te ține de promisiune este burghez și burghezia rămâne o pată în istoria românilor, ar fi ilogic să cerem parlamentarilor noștri să își respecte fie și promisiunile fundamentale. De aceea nici nu ne-am așteptat ca schimbarea sistemului electoral și reducerea reală a numărului de parlamentari să fie altceva decât o promisiune neonorată. Caracterul misionar al președinției domnului Hrebenciuc la Comisia sus-numită consta tocmai în favorizarea tactică a uitării. Propunând reguli de votare care nu permiteau nici unui proiect de reformă electorală să obțină majoritatea necesară de 2/3, reprezentantul UDMR și-a trecut numele în rândul sfinților parlamentari, apărători ai aleșilor împotriva dușmanilor alegători.

Alianța ad-hoc dintre PRM, UDMR și reprezentantul minorităților naționale reflectă puternicul sentiment democratic care a dominat ședințele comisiei, iar votul PSD, ca și al Alianței PNL-PD pentru proiectele proprii, disponibilitatea spre negociere și moderație. Singurul aspect încă neolușat (dar în curs de înțeleaptă analiză) este legat de alegători: dacă aceștia nu vor uita?

Cristian PÎRVULESCU

03 ianuarie 2004

Buna!

Luna aceasta am implinit 33 de ani. Fiecare an care trece ma face sa ma gandesc la ce a fost in ultimul an, ce am realizat, ce bucurii am avut si ce tristeti, ma gandesc la familie, copii, parinti la cat de mult sunt apreciati la birou, ma gandesc la ultima partida de fotbal cu prietenii sau ultimul meci de baschet. In mod special de ziua mea ma gandesc mai des la valori profunde.

Si cu voi e la fel nu-i asa? Le regasesti de fiecare data acolo, in sufletul tau. Si iti propui ca in noul an pe care-l incepi sa fii mai bun, mai copil, mai adult, mai parinte, mai frumos sau mai destept. Sa fii mai mult cu familia, cu colegii la o bere, sa inscrii mai multe goluri si sa fii tu. Sa te simti implinit. Ce ti-ai putea dori mai mult?

Ai noștri tineri la Partid învață

Luat de tătuca Adrian de la școala vieții și adus la școala vieții de partid pentru a-și așeza burtica pe carte, puietul pesedist și-a exprimat gus-turile în materie de politicieni celebri. Parcă-i văd pe pionierii și șoimii partidului, agitându-și degețelele prin spatele capului Daciane și al lui Victorăș, care probabil stăteau în prima bancă de pe rîndul din mijloc: *Știu eu to'ă'ăsu'! Lăsați-mă pe mine to'ă'ăsu'! Zic eu to'ă'ăsa!* Și în afară de Toniță Blair de care au auzit că e laburist de-al lor și știe engleza scris și vorbit aproape la fel de bine ca Daciana, pesediei s-au declarat fanatizați de ministrul Sărbu de la Testicultură, de Putin de la ruși, și de Mahatma Ghandi de la minorități coînlocuitoare. Dacă e să ne gîndim, nu și-au ales chiar aiurea idolii, că într-un fel cam ăsta e PSD-ul: trecut kaghehist, prezent fără testicule și viitorul, ei bine, viitorul pare a fi în mîinile urmașilor băștinași ai lui Mahatma Ghandi.

Young & Rubiconzi

Passaris și păsările infractoare

Cel mai periculos infractor al momentului e doar un simplu pușcăriaș, nici mai bun, nici mai rău, ales să relanseze imaginea poliției (dacă mai e ceva de relansat), într-un moment în care noua ocupație a caraliului mioritic e aceea de violator. Cei care au cercetat cât de cât subiectul au putut afla că Passaris-ul carpatin se ocupa cu furturi de prin gospodăriile satului natal, mai exact cu galinacee, pe care probabil învățase să le hipnotizeze din emisiunile lui Teo. Mi se pare just să facem atîta tam-tam cu prinderea unor găinari, pentru că nu am vrea, nu-i așa, să ia în vizor și ferma de la Cornu.

Vladimir Bibilici Lenin

A-uri la abecedar, E-uri în stomac

Copilul meu e în clasa întâi. El aduce de la Guvern cornul și laptele. În fiecare zi el aduce acasă E-uri alimentare (conform ambalajelor). La baton: ameliorator de făină (emulsificator E 472 e), stabilizator E 341, antioxidant E 300, enzime. Laptele e realizat „cu adaos de lapte praf și conservanți”. Mulțumesc guvernului pentru că ml-l otrăvește de mic.

Eugen ISTODOR

Eu cred că birocrația s-a născut la stat

Vă prezentăm, în cele ce urmează, o problemă administrativă pe care autoritățile române au tăvălit-o prin puțin absurd pentru ca, mai la urmă, să o toarne în forme de cugetare asupra existenței. După ce citiți articolul, vă invităm, în final, la

o meditație adevărată! În martie 1985, Valentina Iosif, cetățean român, a murit la București. Fiica ei Anamaria, în vîrstă de 17 ani, a plecat în luna iulie a aceluiași an în S.U.A. la tatăl ei, cetățean american de origine română. Părăsind Ro-

mânia ca minor cu pașaport de cetățean român cu domiciliul în străinătate. Ulterior, acest pașaport a fost reînnoit de către Ambasada Română din Washington de două ori, ultima dată în 1994, expirînd în 1999. În primăvara lui 2003 a solicitat reînnoirea lui. Răspunsul a fost că noua lege a pașapoartelor prevede că, în cazul căsătoriei încheiate în străinătate, este obligatorie, în vederea obținerii unui nou pașaport, transcrierea căsătoriei în România. Se impunea deci venirea ei la București. Pentru aceasta, Anamaria a solicitat eliberarea unei adeverințe care să-i ateste calitatea de cetățean român. Răspunsul a fost următorul: „*Stimată doamnă Iosif, la sfîrșitul lunii iunie am primit răspunsul Ministerului de Interne în care se spune că ați pierdut cetățenia română la data de 15.07.1985 conform prevederilor art. 23, alin. 2 (n.n. – din Legea nr. 24/1971 a cetățeniei române) adică la plecarea din țară a părinților dvs.*” În răspuns se mai menționează că „*tatăl dvs. a pierdut cetățenia prin decretul 509/26.09.1973 iar mama dvs. prin decretul 308/09.12.1980*”. Convinsă, și pe bună dreptate, că este vorba de o confuzie (mama ei nu plecase din țară, ci murise), a sosit la București în iulie 2003 pentru

clarificarea situației. Aici a parcurs următoarele etape: depunerea actelor la Secția 14 de Poliție, de care aparținuse cu ultimul ei domiciliu înaintea plecării din țară; cu avizul acesteia s-a prezentat la Primăria sectorului 4, de unde a obținut atît transcrierea căsătoriei, cît și a certificatului de naștere al băiețelului ei. Toate actele s-au întors la Secția 14 care, în urma verificării, a înaintat dosarul la Direcția Generală pentru Evidența Persoanei din Drumul Taberei. Și această instituție și-a dat avizul. Prin urmare, toate actele plus pașaportul expirat au fost depuse la Serviciul Pașapoarte de pe str. N. Iorga. La data stabilită, în loc de pașaport, Anamaria a primit răspunsul: „*Nu mai sînteți cetățean român*”. La întrebarea ei de ce și cînd și-a pierdut cetățenia și cum de în toți acești mulți ani a beneficiat de pașaport românesc, replica a fost: „S-a făcut o greșeală”. Atît. Peste două zile urma să plece înapoi în S.U.A., așa că tot ce a mai putut face a fost depunerea unui memoriu, urmînd să primească răspuns peste o lună. Iată conținutul hîrtiei primite pe 13.11.2003 de la Ministerul Administrației și Internelor, Direcția Generală de Evidență Informatizată a Persoanei: „Se

adeverește prin prezenta că doamna Iosif Anamaria-Verona a pierdut cetățenia română conform art. 23, al. 2 din Legea nr. 24/1971 a cetățeniei române, întrucît «copilul minor care, pentru a domicilia în străinătate, părăsește țara după ce ambii părinți au pierdut cetățenia română, pierde cetățenia română la data plecării sale din țară». Datele certificate figurează în evidențele specifice ale unității noastre. I s-a eliberat adeverința pentru a-i servi la Ministerul Justiției în vederea redobîndirii cetățeniei române”. Cum ar veni, absurdul se întoarce și lovește din nou, demonstrînd că românii care mor sînt considerați apatrizi și își pierd cetățenia. Altfel nu se explică în nici un fel răspunsul autorităților române. Astfel încît, trecînd peste umorul involuntar și negru al situației, ne întrebăm, alături de subordonații ministrului Ioan Rus: „Oare mai există cetățenie după moarte“?

Biroul de Existență
a Populației

DLE. VAPIM, ÎNTELEG
CĂ VREȚI SĂ NE IMPRESIONAȚI,
DAR NU E FEEA MULȚ SĂ
RENUNȚAȚI LA PREPUT?

I-AS PUNE UN
FERMOAR PÎNĂ VĂ
CONVING!

Goasa lux

– rubrică permisă doar
cu acordul rudelor decedate –

Ca să nu-și îngroape firma de servicii funerare, din lipsă de comenzi, un japonez și-a ucis mătușa. Spera să pună mîna pe un contract țeapăn și rece. Cu alte cuvinte, și-a trăit traiul, da' mi-am luat mălaiul sau, mă rog, arpașul. Iată dovada vie, sau moartă, că pînă și hipercorecții japonezi recurg la nepotisme pernicioase

din moment ce firma nepotului face afaceri cu mătușa. Așa s-o fi revitalizat miraculos economia japoneză dupa Hiroșima și Nagasaki în 1945. Deci Năstase aplica strategia boom-ului japonez: cu cît mor mai mulți români de foame, cu atît cresc afacerile guvernanților.

Știrile de la ora chici

Alunelu nu mai e pe obraz

Fostul președinte al Rusiei, Gorbaciov, și-a înregistrat la OSIM-ul lor impunătoare pată de pe frunte, asemănătoare cu Peninsula Kamceatka, pentru ca să nu mai poată fi folosită de către diferite mărci de vodcă. Președintele nostru, Ion Iliescu, a

fost și mai jmecher de atît. El și-a extirpat complet alunița de pe obraz, e drept, asemănătoare doar cu Insula Șerpilor – adică nici nu conta la negocieri.

Mihail Vodcaciiov

Răspunsuri la scrisori Săptămîna străinilor

Stela Anghel (Călărași): Oferta pe care o faci în numele lui Horia Mirescu este foarte generoasă, dar trebuia însoțită și de un eșantion al „produsului”. Aștept câteva schițe!

Bonton Dorel (Iași): Glosezi pe marginea întrebării: cine au fost primii, fumătorii sau nefumătorii? – și tragi concluzia „logică” că întâi au fost fumătorii și apoi nefumătorii. Ca să împaci și capra și varza ar trebui să gîndești altfel: întâi a fost tutunul și apoi au apărut (în același timp) cele două categorii.

E. Pățimescu (Cluj-Napoca): Te miri cîte posibilități au pușcăriașii de a face rost de tot felul de chestii ciudate. De exemplu, de mercur. Nu e chiar atât de greu să faci rost de puțin mercur, pe care să ți-l injectezi în venă (cum a făcut nu știu care pușcăriaș bolnav psihic). Nu trebuie decît să-ți cumperi un termometru și să-i spargi rezervorul. Sfatul meu este că ar fi mai sănătos să-ți iei temperatura cu respectivul termometru.

Adrian Roman (Loc. Bujoru, jud. Teleorman): Spui: „Nu mă miră nici faptul că o majoritate albă (din România, evident,

n.m.) este condusă de o minoritate colorată.” Pe mine, sincer să fiu, mă cam miră. Mulțumiri pentru gîndurile bune. Îmi pare rău, dar nu mai avem nici noi numerele revistei care îți lipsesc.

Ion Elena (Cîmpulung Muscel): Scrisoarea dvs. este impresionantă. O să luăm legătura cu dvs. ca să aflăm mai multe despre frații dvs., Toma și Petre Arnăuțoiu.

Iancu Negru (Bîrlad): Mulțumiri pentru informație. Dacă vă mai pică și alte exemple, le folosim bucuroși.

Augustin Marius Abușeanu (Blaj): Te întreb: „Va reuși oare marele nostru vînător (Adrian Năstase, n.m.), spre binele României, să prindă UE, deși păcatele guvernării sale îi atîrnă greu în spate?”. Eu cred că va reuși, chiar dacă pînă în acest moment „marele vînător” a încercat să le vîndă celor din UE blana ursului din pădure. Mai lasă UE de la ea, mai lăsăm și noi coada (corupției) mai jos și trocul se face.

Ștefan AGOPIAN

● O dată cu modificarea legilor referitoare la căsătorie, două lesbiene în vîrstă de 79 și, respectiv, 83 de ani, care trăiau de mai multă vreme împreună, s-au măritat. Ori s-au însurat, depinde de perspectivă. La vîrsta asta probabil că au făcut pasul pentru a se bucura, la o adică, și de statutul de văduve. Că, oricum, nepoți nu-și mai pot face!

● Un sudanez are un număr record de neveste: 76 de bucăți, cu care are deja 151 de copii. Deși poate v-ați aștepta să facem gluma cu numărul mare de soacre, iată, nu vă dăm satisfacție și privim problema mult mai serios, din perspectiva valorilor familiale. Printre calitățile care caracterizează familia sa, el enumeră faptul că nu a comis niciodată vreun adulter. Cu toate că, bărbat în putere fiind, sudanezul cu pricina ar fi putut fi tentat de cele cincizeci de neveste ale vecinului său! ● Bob Guccione, fondatorul revistei *Penthouse*, a ajuns, în prezent, falit, imperiul său financiar bazat pe pornografie prăbușindu-se în ultima perioadă. În curînd, în consecință, marele fost bogătaș va fi scos afară din casă. Și, probabil, va vedea ce înseamnă să ieși în lume în fundul gol! Și încă pe gratis! ● Cercetătorii de la universități din Australia și SUA au anunțat

că, prin 2006, vor fi lansați în spațiu cincisprezece șoareci care vor ajuta viitoarele misiuni „umane” pe Marte. Păi, e nedrept: cînd vor ajunge oamenii pe Marte, să vadă că nici acolo nu pot scăpa de șoareci? Să nu cumva să le treacă prin cap

savanților să plaseze în navă gîndaci de bucătărie, muște și țînțari. Nu de alta, dar dacă ajung și insectele pe Planeta Roșie, chiar nu mai are farmec călătoria într-acolo!

AgenCIA de presă

la targa și fugi

Un hoț de fier vechi surprins de polițiști în flagrant și-a rupt piciorul și a fost internat la Spitalul de Urgență Constanța. La scurt timp, acesta a părăsit spitalul cu tot cu targă, pentru a o valorifica probabil ca fier vechi. Eu cred că, de fapt, la o operație, medicii neglijenți au uitat în vreun pacient, alături de bisturiu și foarfecă, și targa cu pricina. Dar dacă era arestat ca proxenet, ar fi fugit cu asistentele?

Porsche Targa

Durex sed lex

Săptămîna trecută, la Asociația pentru Protecția Consumatorilor un domn a reclamat prezervativele Durex susținînd că acestea se desfac atît de greu, încît atunci cînd reușește să le scoată nu mai are pe ce să le pună. Ciudată reclamație. Mai normal era ca sesizarea să fie făcută de nevasta individului. După pensionara care a găsit un șoarece în salam și liceana care a găsit o coropișniță în becul de la veioză, o doamnă care ar fi reclamat că a găsit o rîmă într-un prezervativ n-ar mai fi mirat pe nimeni.

Oficiul
pentru Erectia
Consumatorilor

Jurnalul lui Tetelu

Se aprind zorii alegerilor. Tetelu nu uită și nu iartă. Banii se fac oricum, contează doar cum îi furi. Lectură plăcută! Într-un nou episod incitant!

8³⁰ AM TRECUȚ DIMINEAȚĂ PE LA ORGANIZAȚIA DE BOLNAVI A MAFIEI. TOT ~~AA~~ ATUNCI SA NIMERIT SĂ PICE ȘI TÎMPITÎII AIEA DE LA ORGANIZAȚIA DE CRETINI A MAFIEI, CA SĂ DONEZE SÎNGE DE PISICĂ. ȘAM ÎNCEPUT SĂ DISCUTĂM PĂ PEDEPSE. CĂ CE ESTE FEMEEA. EE, CE ÎESTE FEMEIA – LEAM ZIS IEU ȘI AM CÎȘTIGAT DISCUȚIEA:

FEMEIA ESTE O FEMEIE CARE SE FUTE CU ALTUL PÎNĂ LA URMĂ

LEAM DAT PEDEABSA SĂ MĂ ȚINĂ CINCI MINUTE DE PLĂ.

10⁴⁰ SĂ ZICEM: DACĂ IO AJ FI NEVASTĂMEA ȘI NEAM ÎNȘELA, CINE DRACU AR ÎNȘELA PE CINE: IO PĂ MINE, SAU EA PĂ EA?? CE RELATIVĂ ESTE TOTUL!!!

12²⁰ SA MĂ CHELTUIT UN MILION. DE PARAI ÎN CAMPANIA PSD.

AM ARANJAT CU VICTOREL HREBENGIUC CA ORGANIZAȚIA ILFOF A PSD SĂ PRIMEASCĂ 100 DE ȘĂRPI CU „PSD„ DE LA ORGANIZAȚIA DOLJ, ÎN SCHIMB ORGANIZAȚIA ILFOF SĂ TRIMITĂ ȘI IEA 100 DE ȘĂRPI CU „PSD„ LA ORGANIZAȚIA DOLJ A PSD. (ȘI TOT SA PRODUS O ÎNCURCĂTURĂ, O ȘABCĂ DE LA ORGANIZAȚIA DOLJ A AJUNS ÎN ÎNDIA, CHESTIE CARE A MAI COSTAT PARTIDUL 100.000 DE MII DE COGO ȘI PE HREBENGIUC UN ETAJ ÎN PLUS LA O VILĂ, CARE LA CONSTRUIT ADICĂ).

16³⁰ MĂ ÎNTREB? YOGINII CARE NU DORM NICIODATĂ, FĂȘIEA CIND DRACU JACULEAZĂ ÎN SOMN DE DIMINEAȚĂ ???

19³⁰ AM AȚIPIT ȘI AM VISAT CĂ NEVASTĂMEA MĂ ÎNȘELA CU HITLER!!

ȘI, LA UN MOMEN DAT, HITLER CÎȘTIGĂ UN MILION DE EURO LA LOTO! PLUS O EGXCURSIE DE 2 PERSOANE ÎN ATLANTIDA!! ȘI CRETINUL ÎȘI EA BANII ȘI ÎȘI CUMPĂRĂ UN BUNCĂR DE 2 CAMERE, DECOMANDAT, ÎN DRUMUL SĂRĂII ȘI SE ÎNSOARĂ CU O FRIPTEUZĂ!! CHEAR, CARE AR FI FOST CURSU ISTORIEI DACĂ HITLER AR FI CÎȘTIGAT UN MILION DE MĂRCI LA LOTO????

23³⁰ RUGĂCIUNEA. DOAMNE, AJ VREA SĂ AM UN NEW YORK CONFILABIL!!!

Munca cu cartea

Un catalog al josniciilor

Am mai citit pagini despre la-gărele de exterminare naziste și, desigur, am fost revoltat de grozăviile de acolo. Am citit și memorii din pușcăriile comuniste, și povestiri despre deportările din Rusia și Bărăgan. În toate lecturile mele din literatura concentraționară am întâlnit, într-un grad mai mic sau mai mare, o constantă a suferinței asumate și o percepție a tragediilor din jur ca dramă pur personală, în spatele căreia se găsea și un registru al autocompătimirii. Probabil că nu se poate scrie altfel despre orori. Cu toate acestea, cartea lui Primo Levi*, un fel de roman non-fiction, contrazice constatarea mea de mai sus. Povestea trecerii sale prin lagărul nazist are cel puțin două fundaluri: unul al lucidității aproape feroce, altul al considerațiilor etice și filosofice. Suferințele autorului și ale celor din jurul său sînt, parcă, adunate într-un insectar de care se apropie, eliberat de sentimente, autorul-analist care încearcă să le catalogheze cît mai exact cu putință. S-ar putea ca această trăsătură să o datorăm

profesiunii „civile“ a autorului, aceea de chimist, de om de știință. Vreau să spun că, deși pare ciudat, o astfel de carte, care ar trebui să se adreseze cel mai mult sensibilității cititorului, e, mai degrabă, un tratat de suferință, un tratat științific suprapus unui cod etic al suferinței pe care-l citești cu mintea. Josnicia umană, trădarea, ura, cruzimea, bestialitatea, animalitatea, dar și solidaritatea neașteptată, compătimirea, puritatea sufletească sînt puse, parcă, într-un tabel al elementelor. Și pentru că am spus că autorul e un om de știință, trebuie să adaug că, în acest roman, el mai inventariază o știință: aceea a supraviețuirii la limită. O știință pe care a contrazis-o într-un gest final, după ce a cunoscut gloria literară în Italia postbelică: sinuciderea.

Ioan T. MORAR

* **Primo Levi, *Mai este oare acesta un om?*, traducere și postfață de Doina Condrea Derer, Editura Polirom, 2003.**

Amintește-ți să uiți

Ați auzit de *Ostalgie*? Este un – cum să-i zicem? – concept greu de tradus, dar lesne de intuit (și) în românește. Hai să-i spunem – pripit, primitiv și abuziv – *estalgie*. A apărut în fosta RDG și, cu fireasca întârziere de cîțiva ani, va face cu siguranță furori și la noi, pă malurile Dîmboviții. Cine a văzut, de exemplu, filmul *Good bye, Lenin!* pricepe cam pe unde batem. Cine nu, ar face bine să pună mîna pe o carte* care s-a făcut după alt film, la fel de mișto. Relatăta fără sofisticării stilistice, povestea pare simplă: viața unei găști de puștani, pe o străduță din Est, lângă Zidul Berlinului. Tîlcul poveștii, de asemenea, este formulat explicit, la final: „Oamenii fericiți au me-

morie slabă și multe amintiri“. Cuceritoare este, însă, aptitudinea scriitorului de a reînvia un trecut (re)construit, evident, pe graniță – pe frontiera atît de fluidă dintre aducerea aminte și uitare. Deloc inocentă, privirea autorului selectează secvențe din filmul adolescenței (glume, șoții, reverii, mici aventuri și mari iubiri), dar, la montaj, decupează și acele necesare cadre fără de care nu ar fi verosimilă o evocare a vieții în totalitarism: umbra omniprezentă a Zidului; stafiile nevăzute, dar la fel de dominante ale securiștilor de la STASI; caricaturile grotești ale oamenilor din Partid. Un asemenea pariu artistic nu-i ușor de cîștigat. Într-istoria cu majusculă și isto-

Show biz da' culți

Într-un spirit

de profund detașament

● În cronică la cartea lui Leonid Dimov, *Scrisori de dragoste (1943-1953)*, o carte excepțională (dar nu despre asta va fi vorba aici), dl Mircea Iorgulescu afirmă, referindu-se la perioada stagiului militar pe care poetul l-a efectuat într-o unitate de muncă: „...o imagine zguduitoare despre «gulagul bis» care au fost detașamentele de muncă ale armatei la începutul anilor '50 (aveau să fie desființate ulterior)“ (v. revista 22, nr. 727). Aiurea! Aceste detașamente-gulag n-au fost deloc desființate ulterior. Chiar dacă regimul la care erau supuși soldații a fost ameliorat, aceste detașamente au funcționat pe toată perioada comunistă. Eu însumi am avut onoa-

rea să-mi servesc patria într-un asemenea detașament (UM 01770), timp de un an și patru luni, începînd din mai 1969. Soldații erau recrutați din rîndul minorităților (unguri, țigani, evrei, armeni...), mai erau recrutați tineri cu cazier (nu lipseau „frontieriști“ – adică cei care încercaseră să fugă din țară și fuseseră prinși); foștii studenți care fuseseră dați afară din facultăți în urma mișcărilor studențești din iarna lui '68, care, bieții de ei, nu ceruseră decît vacanță de Crăciun (pe vremea aia dl Ilescu de azi era tov. Ilescu, prim-secretar al UTC și ministru al Tineretului); homosexualii tot la aceste unități nimereau (după stadiul de „re-

riile mărunte ale oamenilor, creatorul dăștept și românesc optează în general tranșant, după obiceiul pămîntului: ori se dedică unor grandioase fresce atroce despre mizeria comunismului, ori, mai nou și mai la modă, se refugiază într-un nevinovat (auto)biografism derizoriu. Nu este cazul neamțului Thomas Brussig. Romanul lui nu este o Carte Mare. Este doar o mică lecție despre cum se poate scrie

Cinem-a pîrît

Un samurai ucis fără onoare

*Ultimul samurai** e o poveste despre limitele gîndirii. La Hollywood, aceste limite ale gîndirii se înscriu într-o geografie tipic americană – singurul loc unde filmul e valabil. În afara acestui teritoriu sigur, totul pare tras de pâr. Dacă ai scos eroul american din preerie sau din autosuficiența personajului spectaculos, sprijinit de computere și milioane de dolari, e pierdut. El funcționează doar endemic, într-o Americă standard, cu reguli, subiecte și drame americane. Plauzibilul e captiv în acest spațiu sigur și prietenos.

La fel cum, în *Gladiatorul*, un împărat roman era pus în situația idioată de a se lupta voluntar cu un sclav, riscîndu-și tronul, gloria și gîtul de florile mărilor, tot așa, în *Ultimul samurai*, un căpitan nordist necioplit e pus să devină strategul samurailor în lupta lor feudală contra tunurilor Gattling. Saltul de la eroul bătăran, ucigaș de indieni sioux, nespălat și insistent alcoolic pînă la luptătorul rafinat, budist, păstrător al unei tradiții militare de aproape un mileniu, înțelept, neînfriat și dedicat onoarei, e prea mare. Cinema-ul hollywoodian nu-l poate face fără să i se vadă cusăturile cu ață albă la încheieturi. Cînd știi că trei generații de japonezi ascuteau o sabie, nu-i poți băga pe gît unui samurailerou, ultimul păstrător al tradiției, prietenia lui Tom Cruise. Pletos, neras și plin de replici

bine, afirmînd în ciuda lui Marx: să ne despărțim de trecut zîmbind!

Viorel MOȚOC

* **Thomas Brussig, *Aleea Soarelui*, traducere de Mara Yvonne Wagner, Editura Humanitas, București, 2003.**

americane, vedeta din *Top Gun* devine amic la cataramă cu viteazul Katsumoto care, în sîtu-cul lui retras din creierii muntelui Fuji, printre partide de sabie și transe budiste, găsea timp să exerseze engleza scrisă și citită, ca să-i poată da lui Tom replici clișeu.

Totuși, mie filmul mi-a plăcut și așa, fiindcă, am mai mărturisit-o, admir montările cu bătălii muncite, unde mii de figuranți transpiră în armuri superbe ca să ne simțim noi bine la film. Iar aici, castelile sînt prima-ntii. Costumele și scenele de luptă dau clasă multor pelicule cu Sergiu, ba chiar se apropie de *Braveheart*-ul lui Mel Gibson. E drept, măcelul nu bate nici *Gladiator*-ul, nici *Master and commander* și nici nu îndrăznește să se compare cu *Stăpînul inelelor*, dar vă asigur că anumite secvențe, filmate încet, stîrnesc emoție de *Titanic*.

Un film care putea ieși frumos, dacă mai trăia Kurosawa, a ieșit așa și așa după ce au murit toți samurarii. Să le fie țărîna ușoară! *Arigato!*

Doru BUȘCU

* **Ultimul samurai**, regia: Edward Zwick; cu: Tom Cruise, Billy Connolly, Tony Goldwyn, Seizo Fukumoto.

cuperare“ în pușcărie); grosul era completat cu analfabeți, care reprezentau între 10 și 20% dintre cei încorporați, și semianalfabeți. Lopata era singura armă pe care acești tineri aveau voie s-o poarte. (Șt. A.)

● Semnalează, cu bucurie, apariția unei noi publicații culturale care se numește *Banat*, este un lunar și apare la Lugoj. Ca fost dascăl în acel oraș, chiar mă mir că potențialul cultural al urbei a stat pitit atît de multă vreme pînă la apariția acestei reviste. Oricum, cînd discuți despre ce fac bănațenii nu poți să le urezi decît să fie fruncea! ● O domnișoară care colaborează pe la mai multe publicații, Iulia Popovici, ia la puricat, într-un număr de săptămîna trecută al ziarului *Ziua*, planurile editoriale de la Polirom. Și dă-i și combate, și dă-i și fă paralele! Cu cine face Iulia Popovici paralelă? Tocmai cu Paralela 45, care ar fi mult mai bună la publicat proza-tori români, că-i pune pe căprării, pe promoții, pe generații etc. Și

pe subvenții, aș putea zice eu dacă aș căuta nod în papirus. Iulia Popovici reproșează, printre altele, că ar fi vorba mai mult de reeditări. Dacă s-ar renunța la reeditări, în general, oare Eminescu, săracu!, ce-ar mai publica, fiindcă după știința noastră n-a mai scris mare lucru de o vreme? Și încă una: tot în analiza de riscuri a editurii Polirom se strecoară și ideea că trebuie să apară o reeditare a unui roman de Dumitru Radu Popa, ceea ce nu numai că nu e adevărat, e și complet fals! *Sabrina și alte suspiciuni*, semnată de scriitorul român din New York, este, dincolo de toate suspiciunile, o carte nouă, nu o reeditare. Probabil că pe lista cu informațiile cineva i-a servit și o păcăleală! OK, deci Polirom nu publică destui scriitori români. Domnișoară Iulia Popovici, există și cazuri mai grave: Gallimard, de pildă, stă și mai prost la acest capitol și chiar ar trebui să le trageți o săpuneală zdravănă! (I. M.)

Certuri fără oimă

Iar s-a supărat Gigi. Ca oierul pe sat. Crescut în ideea de a nu-și rătăci nici o mioară din turmă, patronul Stelei a refuzat să-și mai trimită băieții la Națională. Firesc, conducerea FRF și Puiu au reacționat dur, replicînd: „Ei, dacă-i pe-așa, atunci jucătorii Ghencei chiar că nu mai au ce căuta la lot!”. Din conflictul ăsta fără noimă, tot fotbalistii, săracii, au picat de victime colaterale: d'alde Rădoi și Dorinel rămîn cu ochii-n soare în cantonamentul lui Piți, în loc să mai bifeze niște selecții în cazarma lui Puiu. Desigur, ideea unui lung turneu pe plajile limassoale rămîne discutabilă. N-o să ne călim noi o mare echipă națională jucîndu-ne cu kazahii, uzbekii, blambecii, tuaregii sau, mă rog, ce alte trupe de strînsură or mai fi prin Insulă. Da' ce să-i faci? Țasta-i

fixul lui Iordănescu! Bun, prost, cum o fi generalul McChicken, el rămîne, pînă „la loc comanda!“, antrenorul echipei naționale. Care ne reprezintă pe noi toți, că doar d-aia îi și zice *reprezentativă*. Or, prin parada lui de căpoșenie, Gigi Becali așază vișina putredă pe tortul unui fotbal năclăit de blaturi. Moț peste un fenomen de tot ratatu'! Culmea-culmilor este că însuși Ion Iliescu, echidistantul președinte al tuturor românilor, s-a băgat să medieze diferendul stelisto-federal. Da' ce treabă are el? – s-ar întreba orice microbist de bun-simț. Ei bine, noi am zice că știe moșu' ce știe. La fel cum baronii locali sînt creația regimurilor Iliescu, tot așa figurile *à la* Gigi sînt produsul nesfîrșitelor mandate prezidențiale ale Nașului și ale lui Corleone. În condițiile în care autoritatea centrală, ani în șir, a fost indiferentă, dacă nu complice la toate mînărelile din teritoriu, vere, s-a ajuns unde s-a ajuns: niște mici mișculanți au devenit mari șmecheri. Și s-au trezit să creadă că, pe tarlaua lor, totul este permis. N-are rost să te pui la mîntea lui Gigi. După mintea lui, un patron modern de club ar fi cam ca un senior feudal care nu-și trimite iobagii la oaste decît atunci cînd vrea mușchii lui. Dar are rost

Uite,
Gigi: acum, că ai ajuns proprietar la Steaua și ai și terenul în folosință, nu te-ai gîndit să te asociezi cu cineva să-l lucrezi? Nu că am iubit eu colectivizarea, dar zic că fotbalul dă recolte bune tot pe suprafețe mari. Cu un hectar de la Steaua, cu unul de la Dinamo și unul de la Rapid, eu zic că se pot obține rezultate record, chiar înainte de termen. Mai ales că, am înțeles din unele discuții cu specialiștii, există deja o cooperativă, acolo la voi...

Gigi Becali, proprietarul din Ghencea, și Ion Iliescu, învingătorul din Ghencea Militar

totuși să ne întrebăm: cu obiceiurile ăstea medievale, ce mai căutăm noi, nene, în secolul XXI? Și de ce în Europa? Păi, dacă fotbalul românesc se reduce actualmente

la certurile dintre neamurile Becali, poate c-ar fi mai bine să stăm pe acasă. Să joace Naționala lui Gigi cu Naționala lui Giovanni, cu Naționala lui Tata Jean, cu Națio-

nala lui Pinalti și cu alte Naționale, în cea mai disputată competiție internațională: Campionatul Românesc de Oibal.

Viorel MOȚOC

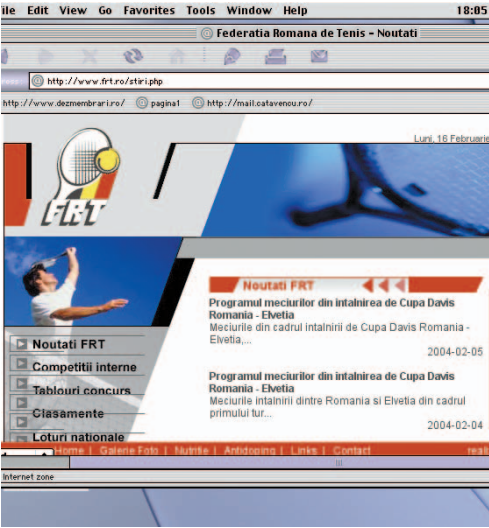
poziție
de moftsaid
bîrfe din sport

● Se spune că scandalul dintre Steaua și Federația Română de Fotbal s-a aprins în laboratoarele Ligii Profesioniște de Fotbal. Adică, între Gigi Becali, care nu a vrut să-și trimită angajații la Naționala lui Puiu, și Mircea Sandu, care s-a pus cu tunurile pe cei de la Steaua, **și-a introdus coada mister Corleone**, celebrul sforar cu slujbă la Parlament și posibil candidat al Partidului România Mare la primăria sectorului I. S-ar părea că de aici i se trage patronului din Pipera aplecarea recentă spre regulamente, decizii, legi și constituții, lucruri despre care bănuiam sincer că nu prea auzise, dar despre care i-a povestit, probabil, Corleone. Cel care, la experiența lui, ar putea înființa oricînd Partidul România la Drumul Mare.

● Pe postul TV Sport va rula în curînd un **program cu nume de ziar** din Turcia, *Fanatik*, care era anunțat ca posibil nume de ziar și în România. De emisiune se va ocupa, din cîte se aude, un anume Horia Ivanovici, ziarist a cărui carieră a fost marcată de o grămadă de suspiciuni. Cînd s-a înfăptuit marea schimbare de echipe dintre *PRO Sport* și *Gazeta Sporturilor* (sau *Gazeta Sporturilor* și *PRO Sport*) el nu a încăput nicăieri, deși era redactor-șef la una din cele două publicații, nu mai contează care. Cum ar veni, fiind vorba de un post marca Prigoană, s-ar putea spune că urmează o recondiționare.

Eva Hențigova

Federația de tenis
servește noutăți expirate

După cum vedeți din imaginea alăturată, împrumutată de pe site-ul www.frt.ro, Federația Română de Tenis ne spune „bună seara“. Nu avem încotro și îi spunem și noi „bună seara“. Mai jos, ne invită să servim o porție de „Noutăți FRT“, unde găsim „Programul meciurilor din întâlnirea de Cupa Davis România-Elveția“. Este o veste fierbinte, lăsată pe masă din data de 5 februarie. Acum, la ceva mai mult de o săptămînă de la ultimul răcnet al arbitrilor din întâlnirea cu pricina, timp în care elvețienii au sărbătorit deja victoria, au mers acasă, au mai făcut cîteva miliarde de parai și au uitat de meci, site-ul federației noastre n-a afișat încă rezultatul. În schimb, ceasul de pe site-ul FRT este cu vreo opt minute înainte. Destul ca să se office și elvețienii un pic, că au și ei un domeniu la care nu ne vor ajunge niciodată.

Tenis Captivus

Avem o țară. Cum procedăm?

indexul altor evenimente

Ti-am dat un e-mail

Daciana Sârbu primește mesaje de iubire pe Internet. „Te-am văzut la Tucă și m-am îndrăgostit” sună unul dintre ele. Un altul cică arată cam așa: „Bună, sint Adi. Te-am văzut la Tucă și m-am îndrăgostit. Nu, nu de tine”.

Și cu sufletu-n spray

Un român vrea să dea lovitură cu spray-ul de agățat femei. Un alt român vrea însă să dea lovitură cu tubul de spray pentru femeile pe care nu le agățā nimeni.

Pig Ghitza

Gheorghe Funar își dorește Muzeul Holocaustului în Ardeal. El vrea să dovedească evreilor care-l consiliază pe Vadim că este filomintit.

Vom film ce-am fost

De la tribuna Senatului, Vadim l-a rugat pe Jirinovski să nu îl mai agaseze cu invitații scrise și nici cu telefoane: „Facem parte din alt film artistic!”. Or face ei parte din filme diferite, dar unele cadre sînt totuși asemănătoare: radiografiile.

Cu cearșafurile curate

Ruperea logodnei dintre țigancă Jupineasa și țiganul Ferdinand a fost motiv de bătaie între locuitorii palatelor din Ivești. Se pare că Ferdinand nu-și mai îndeplinea obligațiile de logodnic și n-o mai violase pe Jupineasa de cîteva luni.

Niste țărăniști

Conducerea PNȚCD Suceava – să ne înțelegem, i se spune „conducerea” nu pentru că ar avea mulți membri de partid în subordine, ci pentru că toți au carnet de conducere – a hotărît să-i accepte candidații la alegerile locale numai pe acei țărăniști cu familie numeroasă, care să conteze la vot. În aceste condiții, să nu se mire oamenii dacă la alegeri, din partea PNȚCD, se vor prezenta în fața electoratului taurul comunal, măgarul satului și un iepure de cîmp din vecinătate.

E altfel cînd busculada-i a ta!

Mașina lui Mitrea a rămas blocată în trafic împreună cu proprietarul, ministrul Transporturilor fiind nevoit să-și cheme un taxi. Mai bine-și rădea mustața și stătea la autostop.

Cronicarul
Grigore după Ureche

Contraeditorial

150 ani de corupție cu Bălcescu, Ceașescu și Iliescu

Două românce se află pe toate listele negre occidentale: Justiția, slujnică oarbă care trăiește cu asistentul ei social, Partidul, și Rodica Stănoiu care, oficial, trăiește cu domnul Stănoiu. Atât Partidul, cât și domnul Stănoiu sunt oamenii președintelui Iliescu, cel mai sărac și cinstit dintre mafioții „care este”, vorba vangeliei de drept comun. Vodă Nea Nelu, „un președinte puternic” (Emma Nicholson), pe care nimeni și nimic nu-l poate schimba,

al unei lumi slabe care nu poate schimba nimic și pe nimeni, și-a clonat tactica preferată în caz de puseu acut al corupției: tăcere încordată, încărcare de mînie proletară și hopa sus pe tarabă: „*avuția națională s-a scurs pe diverse căi în exterior, prin cheltuieli inutile, consum neproductiv și parazită... nu trebuie să admitem cuibărirea unor mentalități în rândul demnitarilor noștri*”. Cine credeți că este invariabilul vinovat? Nicidecum regimul Iliescu, care refuză sistematic îndepărtarea oame-

nilor săi din fruntea corupției și persecută cu precizie diabolică pe toți aceia care inoprtunează fenomenul, ci nimeni alta decât preclasica „moștenire grea”. Dar, de această dată, nu a dictatorului Ceașescu, ci taman a regimului burghezo-moșieresc, cuprins într-o întreagă literatură: „*plină de domnișori care-și petreceau timpul în huzur și distracție pe la Paris și Viena*”. S-ar putea pune și o problemă specifică codului muncii: acești domnișori, cel mai probabil pașoptiști de

bani gata, huzureau în orele de program sau în timpul liber? Ce să-i mai zici și, mai ales, ce să-i mai faci celui mai ales dintre moșnegi? Că amatorii de distracție școliți prin străinătăți au făcut România Mare, iar baronii, decorații domniei sale, au făcut-o din ce în ce mai mică? Că România acelor domnișori s-a integrat în Europa cu tot cu literatură și monedă, iar România partidului său se dezintegrează în aceeași Europă cu o imagine, cultură și emigrație fără prece-

dent? Că într-o țară în care toate samavolniciile sunt permise, nimic din ceea ce trebuie făcut nu e posibil? Uite care-i treaba, domnule președinte Ion Iliescu: cu excepția dictaturilor, regimul dumitale e cea mai rea democrație pe timp de pace din câte a cunoscut România!

Liviu MIHAIU

Săptămîna români!

Catedrala Politicii Neamului

Doamne, de ce-i pui pe fiii Tăi la grea încercare? De ce? De ce 6? De ce 31? Cum naiba 7? 8? De unde optul ăsta, așa, din senin? E clar, numerele de la „6 din 49” sînt minărite – ăștia sînt mînă-n mînă cu Cel de Sus, altfel n-avea cum să iasă! Regia Autonomă Dumnezeu S.A. de Mize și Pariuri Sportive. Unde e frumusețea jocului? Să ni se mai dea o șansă! ► România și Bulgaria vor împărți 10 miliarde de euro ajutor de la UE, asta în următorii 10 ani. Vă dați seama ce-o să facă România cu atîția bani? Mamă, ce vile or să se ridice, ce termopane, ce jante de figuri or să-și tragă toți șoferii pe mașinile de la ministerele integrării! Uite, dacă știau comuniștii ăștia de la PSD c-o să ne dea bani de integrare, băgau România în UE încă din '88, cînd se pregătea FSN-ul de Revoluție și alegeri libere. ► Vadim s-a pocăit și și-a pus cenușă în cap, cerînd scuze poporului evreu pentru tot ce a făcut. Vadim de-abia acum a înnebunit. Într-o zi, Vadimul-Antonescu îi va cere socoteală evreului Vadim, în interiorul său. După care se vor bate, iar antisemitul Vadim îl va face „țigan” pe Vadim-evreul și vor începe să se scuie în direct pe România Actualități, la *Ora Veselă Parlamentară*. ► Culiță Tăriță a

ReaFericirea Sa Teoctist, un înalt prelat căruia i-a plăcut Puterea și le-a cîntat în strună lui Ceașescu și Iliescu, după vorba creștinească: „Lăsați capii să vină la mine!”

trebuit să se prezinte la PNA. Foarte frumos. Dar pe cît punem pariu c-a fost chemat numai ca să-l întrebe Blănculescu pe Tăriță dacă n-are 10.000? ► Serviciul de Informații Externe se va demilitariza anul acesta. Adică telefoanele vor fi ascultate numai în șlapi și bermude – și or să dispară spionii în slip, dar cu mustață falsă și pălărie de comisar. ► Petre Roman și-a făcut un nou partid cu care vrea să defileze pe scena politică.

Va defila pînă la 1 la sută, probabil. ► Baronul local – filiala Gorj – Nicolae Mischie s-a luat de biserică. Asta pentru că biserica a decis – în sfîrșit, după 1500 de ani – ca preoții să nu se implice în viața politică. Desigur, după ce mii de ani burțile popești se lipeau de orice masă domnească, tămăduind în fața prostimii Puterea, lui Mischie i se face dor: de-o tămîie, de-un vinișor băut cu arhimandritul nu știu care, ce zice cele mai por-

coase bancuri, de-o sutană care apără de virtute. Plus că, chiar dacă nu-ți bagă și-n sac, Dumnezeu îți dă – iar lor le-a plăcut al dracu' de mult să ia cu japca de la enoriașul cu frica Țăluia de Sus de la Finanțe. Doamne, nu-i ierta!

Cronică
a lu' Ștefan a Petrei

Vești bune

Culiță Tăriță a fost invitat la emisiunea „Iartă, mă!”

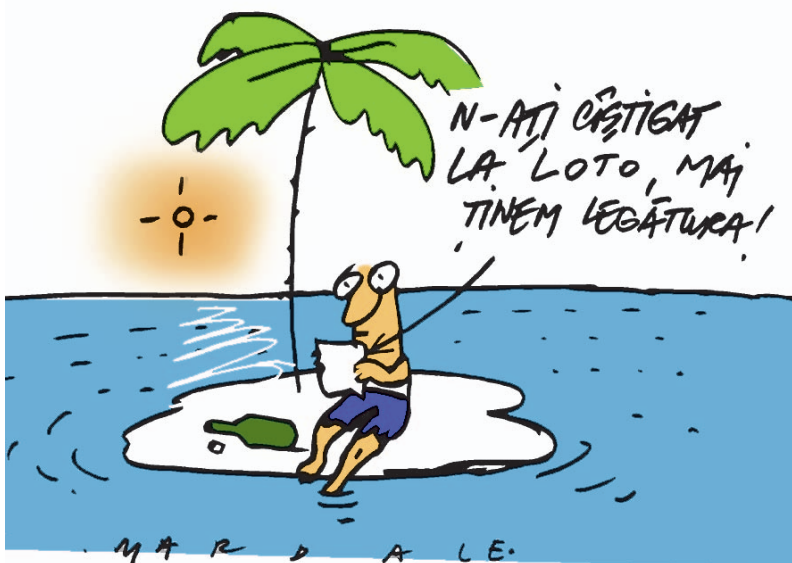
► Senatorul Culiță Tăriță a fost chemat cu citație la PNA. El e cercetat în 11 dosare penale. Procurorii anti-mafia vor formula o serie de întrebări dure la care afaceristul, de astă dată neavînd încotro, va trebui să răspundă. Iată cîteva exemple de răspunsuri la întrebările anchetatorilor despre fraudele produse în Insula Mare: „Da, imediat vă spun... stați să mă uit... este patru fără un sfert”, „Păi, ce să vă spun, eu cred că o să mai ningă o dată primăvara asta”, „A, dacă mă întrebați pe mine, eu zic că face 2-0 în deplasare cu Farul Constanța și se califică”.

► Sf. Sinod al BOR interzice oricăruia

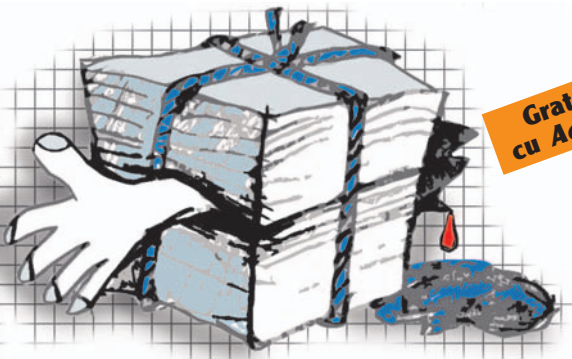
slujitor al lui Dumnezeu să se mai implice în politică. De-acum înainte, fețele bisericesti care dețin funcții politice, majoritatea în structurile Puterii, trebuie să aleagă între a-l sluji pe Domnul și a-l sluji pe Domnul Adrian Năstase.

► Șeful secției Buget din MAPN a fost arestat pentru mită. În buzunarul său au fost găsite 660 de milioane mărunt. Nu, nu este vorba de fonduri ilicite, ci de o metodă specială de tratament bioenergetic cu cîmp magnetic provenit de la firele din bancnotele de 500.000 și 1.000.000.

Străbuna Vestire

LISTA LUI SECU

Gratuit. Se distribuie
cu Academia Cațavencu.

DOSAR DE URMĂRIRE INFORMATIVĂ A SECURITĂȚII

Securistul și lumea

Într-o amiază, în casa doamnei Cornea de pe o stradă liniștită a Clujului, am găsit cu ajutorul

dumneaei răspunsul la o întrebare pe care mi-am pus-o de o mulțime de ori de când mă ocup de studierea fostei Securități: ce i-a deosebit pe securiști de restul oamenilor? Nu trăiam cu toții în aceeași găleată, în aceeași sărăcie, înghițind zilnic dejecțiile unui regim care parcă își făcea un titlu de glorie din a terfeli orice urmă de demnitate umană? Nu se oprea curentul și pentru ei? Apa caldă? Categorie, un om capabil de a supune violențelor

și torturii, chiar în forme de umilire altfel greu de imaginat, un seamăn, un om care acceptă cu ușurință să renege orice urmă de bună cuviință, să-l abjure pe Dumnezeu, a fost, o diabolică invenție a aparatului represiv comunist. Cum a reușit această transformare, ce-l separă pe acest om de firea adevărată a restului lumii? Prietenul nostru Vladimir Bukovski observa că „regulile stabilite de autorități și de care îmi amintesc au fost întotdeauna anormale, contraziceau bunul simț și se puneau în aplicare cu

amenințarea sancțiunilor. Nu se poate spune că aceasta modifica psihologia oamenilor sau îi obișnuia să fie supuși, dar, în schimb, toți se trezeau vinovați în fața statului, fiecare putea să fie pedepsit”. Este, deci, clar, lumea se împărțise: într-o parte, cei mulți care își așteptau pedeapsa care putea veni oricând, în alta călăii lor. Dar tot nu mă lămurisem din ce stofă s-au croit călăii, oameni arătând ca noi, cu două mîini, două picioare și cap pe umeri, respirînd același aer îmbîcsit și muced al regimului. Cum au ales să-i bată,

să-i aresteze și chiar să-i ucidă pe cei cîțiva care aveau curajul să spună că regele e gol și să-i umilească pe restul, cei ce ascultau într-o tăcere resemnată adevăruri elementare? Mă gîndeam, deci, la toate acestea, ascultînd vocea tremurată și moale a doamnei Cornea. Povestea cum, urmărită pe stradă de securistul aflat „la post” pentru a o izola de lume, s-a întîlnit cu o fostă studentă. Perspicace, următorul i-a pus în vedere tinerei să se îndepărteze, ca să nu aibă probleme, iar doamna Cornea a ținut să o liniștească:

„Nu te teme, dragă, n-o să pățești nimic, dînsul e un om bun”. Bun în comparație cu ceilalți slujbași ai Securității, se înțelege. Două zile mai tîrziu, revenind în tură ofițerul de mai sus, acesta s-a apropiat de făptura măruntă a doamnei și, asigurîndu-se că nu-l vede nimeni, i-a șoptit: „Vă rog să nu mai spuneți nimănui că sînt un om bun. S-ar putea să am necazuri”. În întîmplarea de mai sus am găsit tîlcul ascuns al deosebirii dintre securiști și restul lumii.

Marius OPREA

Doina Cornea, majoritatea de unu

Orice om care este mai drept decât vecinii săi constituie deja o majoritate de unu. Henry David Thoreau, Nesupunerea civică

Prima scrisoare către Europa Liberă

„La 22.08.1982 postul de radio «Europa Liberă» – în emisiunea *De vorbă cu ascultătorii* – a transmis conținutul unei scrisori, denigratoare la adresa realităților social-politice din țara noastră, cu referire îndeosebi la condiția și rolul intelectualilor în formarea spiritualetății și educarea tinerei generații prin sistemul învățămîntului superior.

Prin măsuri informative s-a stabilit că autoarea scrisorii este Cornea Doina Maria... profesoară, asistentă la Facultatea de Filologie, catedra de limbi romane, neîncadrată politic...”

Așa începe raportul din 20 septembrie 1982, adresat

Direcției I a DSS de către colonelul Ioan Oprea, adjunctul șefului Inspectoratului Județean de Securitate Cluj. Relația dintre Securitate și Doina Cornea începe însă mai de mult. Același raport afirmă că Doina Cornea „este lucrată prin DUI (Dosar de urmărire informativă, n.m.) pentru legături suspecte cu cetățeni străini, suspecți de spionaj, fiind cunoscută ca filofranceză și denigratoare a realităților social-politice din țara noastră, având concepții politico-filozofice străine ideologiei noastre.”

Un raport din 4 februarie 1984 semnat de colonelul Alexandru Pereș, șeful Securității clujene, aduce mai multe precizări: „Cornea Doina este cunoscută încă din anii studenției ca avînd legături cu unele cadre și agenți ai spionajului francez ce au activat în țara noastră. Din 1966 întreține unele legături neoficiale cu lectorii francezi ce au funcționat sau funcționează la Cluj-Napoca, lucrați de noi pentru sus-

piciuni de spionaj.

În 1965 a fost la specializare, 3 luni, în Franța, fiind cazată la o adresă recomandată de lectorul francez Henri Alain. Are concepții politico-filozofice străine ideologiei noastre.

Din 1981 a fost semnalată cu unele manifestări și acțiuni denigratoare la adresa situației social-politice din țara noastră, exercitînd influențe negative în mediul studenților. De asemenea a redactat unele sesizări adresate organelor de conducere locală și centrală în care critică de pe poziții neprincipiale anumite aspecte legate de aprovizionarea și gospodărirea localității, pe care le consideră necorespunzătoare.”

Prin urmare, în ochii Securității Doina Cornea era deja de multă vreme suspectă de spionaj, numai pentru că fusese, timp de trei luni, la o specializare în Franța și avea relații cu profesori francezi, la rîndul lor suspecți. Absurditatea acuzației de spionaj e totuși evidentă. Ce spion își compromise situația in-

trînd în conflict cu autoritățile și pierzînd astfel șansa de a mai obține informațiile pe care se presupune că dorea să le obțină? În plus, ce spion își permite luxul de a exercita „influențe negative în rîndul studenților”, riscînd să fie marginalizat, și astfel să nu mai poată spiona? Pentru practicanții logicii totalitare, astfel de întrebări nu își au însă rostul. Pentru ei, „denigratorii” regimului nu pot fi decât sau spioni, sau nebuni. Deocamdată, Doina Cornea este suspectată de spionaj, ceea ce înseamnă că următorii ei nu îi puneau încă în discuție sănătatea psihică. Dar cititorul inteligent a înțeles deja că lucrurile nu se pot opri aici.

Să revenim însă la raportul din 20 septembrie 1982. El ne mai spune că, „pentru contracararea și anihilarea activităților sale negative, la propunerea noastră, cu aprobarea Comitetului Județean Cluj al PCR,

(continuare în pag. II)

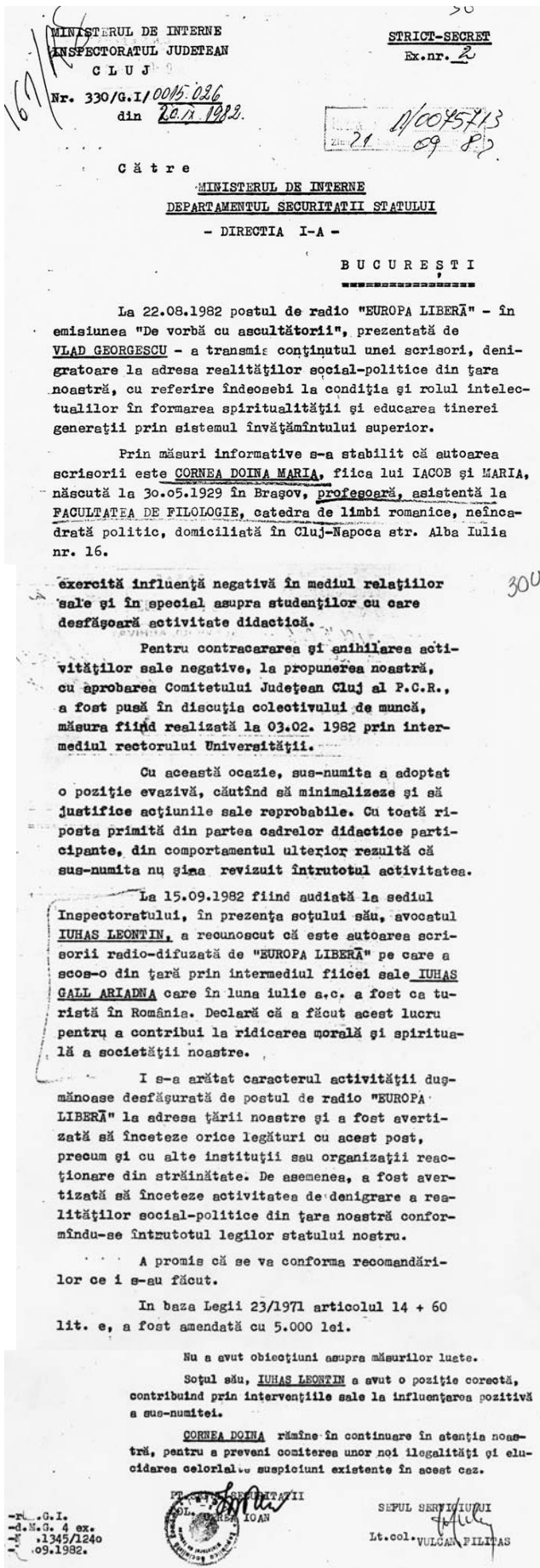
„În zeghe vei putrezi!”

Parcurgînd temeinic doar o cincime din dosarele mele și ale familiei mele întocmite de Securitate, restul, până la totalul de 32 de volume câte se află la CNSAS, fiind răsfoite doar în fugă, îmi dau totuși seama că nici acum nu sunt complet predate de SRI. Oare ce dorește SRI să ascundă? În privința volumelor asupra cărora mi-am putut apleca atenția, consider că informațiile din ele ar putea fi analizate din mai multe unghiuri: 1 – cel al metodelor folosite de Securitate asupra celor cercetați; 2 – cel al imaginii negative confecționate de Securitate privind persoana luată în urmărire; 3 – cel al imaginii pozitive pe care Securitatea, ea însăși, și-o confecționează în raport cu cel anchetat – cinstită, animată de sentimente patriotice, mereu în legalitate... Numai că aceste imagini sunt contrazise de faptele și metodele folosite de ea, de cele mai multe ori ilegale. Tocmai din acest motiv solicit prin CNSAS înregistrările din timpul anchetelor (în timpul celor cinci săptămîni de arest, 19 noiembrie 1987 – 24 decembrie 1987) când, de pildă, anchetatorul venit de la București, col. Gheorghe Vasile, șef Dir. Anchete Penale, m-a înjurat și amenințat cam în stilul următor (dau doar o mostră de dialog): „Te lipesc de perete”, în timp ce se năpustea asupra mea; „Du-te în p... m...”; „Cincisprezece ani vei căpăta pentru faptele tale”; „În zeghe vei putrezi...”, la care îi răspundeam: „Va fi o onoare pentru mine să mor în zeghe, pentru că în zeghe au murit episcopii greco-catolici, Gheorghe Brătianu, Iuliu Maniu și atîtia alții.” Chiar conform legilor de atunci, astfel de practici erau

abuzive. Și înregistrările trebuie să mai existe! Ilegalități, poate mai evidente decât tratamentul descris, nu figurează defel în scriptele Securității, dovadă că nici ea nu le considera tocmai legale. Dintre aceste măsuri unele au lăsat urme, altele nu. În dosar nu se spune că timp de aproape doi ani am avut miliție în fața casei, că în clipa când puneam piciorul pe stradă erau alertați următorii care ne însoțeau apoi, pas cu pas (pe jos și în mașină), oriunde mergeam și faptul că, în medie, din cinci zile exista una în care eram opriți să ieșim din curte. Fără explicații, fără vreun mandat sau vreo hotărîre oficială: „N-ai voie să ieși!”, era singurul răspuns pe care ni-l dădea milițianul-securist deghizat și el în agent de circulație. Această specie hibridă, neomenoasă, a apărut în ultimul an de arest la domiciliu. Înainte avuseserăm milițieni reali, cu un comportament uman. Tot ilegală și nementionată în scripte – dar evidentă pentru toți locuitorii din cartier – a fost împiedicarea vehiculelor non-riverane de a intra pe strada noastră: la un capăt a apărut un semn de interdicție de a intra pe stradă; la celălalt, a apărut un șanț transversal, pe toată lățimea carosabilului, cu inscripția „drum în lucru”, la care însă nimeni n-a lucrat, timp de aproape un an, până după 22 dec. 1989, când a fost reastupat. Dosarul nu suflă o vorbă despre bătăile încasate. În luna mai 1988, pentru că nu m-am supus ordinului de-a nu ieși pe stradă, milițianul cu chipiu alb și apoi căpitanul Herța (făcut maior la începutul regimului Iliescu) m-au bătut bestial de mai multe ori la rînd, pentru că am luat tentativele de a ieși. În luna septembrie a aceluiași an, am primit o lovitură de neuitat, cu bastonul de cauciuc, din partea maiorului Jurcuț (anchetator), în sediul Securității. De asemenea, în noiembrie, tot în '88, am fost luată la palme în sediul Miliției de un așa-zis anchetator, în timp ce (continuare în pag. IV)

Această ultimă precizare este cât se poate de importantă. Ea ne anunță discret, neutru, aproape imperceptibil că, la data respectivă, hotărârile Doinei Cornea erau deja luate. Fără să anunțe explicit, ea inițiasse deja procesul de nesupunere civică – de nesupunere, din considerente strict morale, față de acele legi care încălcă demnitatea individuală a fiecărui om. Să nu obiectezi față de măsurile luate împotriva ta înseamnă să îți asumi răspunderea juridică a propriilor acțiuni, obligându-l în același timp pe celălalt să își asume răspunderea morală a deciziei sale de a te penaliza. Cărțile erau puse cinstit pe masă, iar Doina Cornea constituia deja o majoritate de unu.

A doua scrisoare către Europa Liberă

Raportul din 4 februarie 1984 al colonelului Pereș este redactat ca urmare a faptului că la 29 ianuarie 1984 Doina Cornea „se adresează din nou cu o scrisoare denigratoare la «Europa Liberă».”

Dar ce s-a întâmplat între timp? Potrivit raportului, „conducerea Universității a mutat-o (pe Doina Cornea, n.m.) de la Facultatea de Filologie la altă facultate, unde numărul studenților care studiază limba franceză este mai mic. Deși se știa mai riguros controlată, și aici a continuat aceiași (sic!) activitate de educare necorespunzătoare a studenților, denigrând în fața lor realitățile social-politice din țara noastră și instigându-i să opună rezistență față de politica culturală a statului nostru.

Față de această situație, la 15.09.1983 conducerea Universității a hotărât desfacerea contractului de muncă în baza art. 130, aliniatul 1, litera „e” din Codul Muncii și art. 11 din Statutul Personalului Didactic (ca necorespunzătoare funcției). În urma contestației adresate de sus-numita la Judecătoria Cluj Napoca, decizia a rămas definitivă. Menționăm că înaintea luării acestei măsuri i s-a oferit un post corespunzător la Biblioteca Centrală Universitară, pe care l-a refuzat.”

Tonul raportului reflectă frustrarea ofițerilor de Securitate, care la acea dată nu știau pe ce cale a fost scoasă din țară scrisoarea. Descrierea Ariadnei Iuhas diferă de cea din raportul precedent. Acum ea „a trădat patria în 1976, când în calitate de studentă a fost trimisă oficial la cursurile de vară din Franța, refuzând să se înregistreze în țară, este profesoară de franceză-angleză, dar nerealizată profesional, are cetățenie franceză, domiciliul în Franța, în 1981 a fost semnalată cu unele manifestări și acțiuni denigratoare la adresa situației social-politice din țara noastră, exercitând influențe negative în mediul studenților, de asemenea a redactat unele scrisori adresate organelor de conducere locală și centrale în care critica de pe poziții neprincipiale anumite aspecte legate de aprovizionarea și gospodărirea localității, pe care le considera necorespunzătoare.

Cât despre Doina Cornea, ea este caracterizată drept „o fire bigotă, complexată, care încearcă să braveze pentru a se face remarcată. Nu are lucrări publicate. Nu se bucură de simpatie și influență în rândul cadrelor didactice și intelectuale. Cei care o cunosc personal nu o consideră normală psihic.” Prin urmare, din vechiul

spion nu a mai rămas nimic. Acum Securitatea încearcă să acrediteze ideea că Doina Cornea „denigrează” regimul din pricina unor tulburări psihice.

„Sunt pe picior de război cu partidul și Securitatea”

Între timp, ofițerii de Securitate încep să înțeleagă. La 5 martie 1985 este actualizat Planul de măsuri în DUI „Diana”. Motivul este precizat explicit: „Din materialele pe care le deținem rezultă că sus-numita (Doina Cornea, n.m.) a acționat în mod premeditat pentru a intra în atenția organelor de Securitate, dorind să fie „martirizată” pentru concepțiile și activitatea sa.” În ciuda limbajului folosit, securiștii pricep pentru prima dată că se confruntă cu cineva care îi obligă să își asume propriile lor decizii morale.

Datele pe care le au sunt deja clare. Ei observă, printre altele, că „toate scrisorile cu conținut necorespunzător (pe care Doina Cornea le-a expediat „Europei Libere”, n.m.) au fost semnate cu numele său adevărat.” În plus, sunt la curent cu afirmația pe care Doina Cornea o face față de o cunoștință din Cluj la 31 mai 1983: „Mi s-a pus în vedere

să nu lucrez cu studenții, dar nu am cedat și nici nu am de gând. Sunt pe picior de război cu partidul și Securitatea”. Iar dacă toate acestea nu ar fi fost de ajuns, securiștii intră în posesia unei scrisori adresate la 30 decembrie 1983 de către Doina Cornea unei foste studente, Monica Soba, în care afirmă: „În privința răului din jur, din societate, nu am găsit altă cale de a-l depăși decât luptând împotriva lui, deschis, cu cărțile pe masă – este ceea ce se cheamă DISIDENȚA INDIVIDUALĂ.”

Acum, totul este explicit – și fiecare știe exact de care parte a baricadei se găsește. Ofițerii de Securitate se văd astfel puși în fața unui adversar neașteptat, care nu se ferește de ei, ba chiar îi invită să acționeze împotriva sa potrivit măsurilor proprii – și, în consecință, să dovedească public faptul că ei sunt „raii”. Aici este pusă la bătaie întreaga miză a nesupunerii civice, iar ofițerii de Securitate sunt pe deplin conștienți de asta.

Prin urmare, vor căuta mai întâi să salveze aparențele. Dacă mobilul Doinei Cornea este nesupunerea civică, ei nu au cum să recunoască lucrul acesta. Dacă ar face-o, ar pierde lupta din capul locului, pentru că ar admite astfel că se fac vinovați de anularea demnității individuale pe care Doina Cornea și-o revendică și în numele căreia a

început războiul. În consecință, ei sunt obligați să caute mobiluri alternative.

Ceea ce, potrivit Planului de măsuri, chiar fac: „În legătură cu activitatea obiectivei se pot formula următoarele ipoteze:

Este agenta Serviciului de informații francez și neavând posibilități de informare deosebite, fiind și în vârstă, a primit sarcina de a trece la acțiuni ostile deschise împotriva regimului, fiind obligată la aceasta de activitatea trecută și de situația fiicei ce se află în Franța.

Desfășoară activități contrare intereselor statului nostru pe baza convingerilor sale politico-ideologice reacționare, având trăsături de caracter specifice fanatismului și bigotismului religios. Face acest lucru pentru a crea o platformă politică fiicei sale care deși se găsește de peste 8 ani în Franța, este nerealizată din punct de vedere profesional și social.”

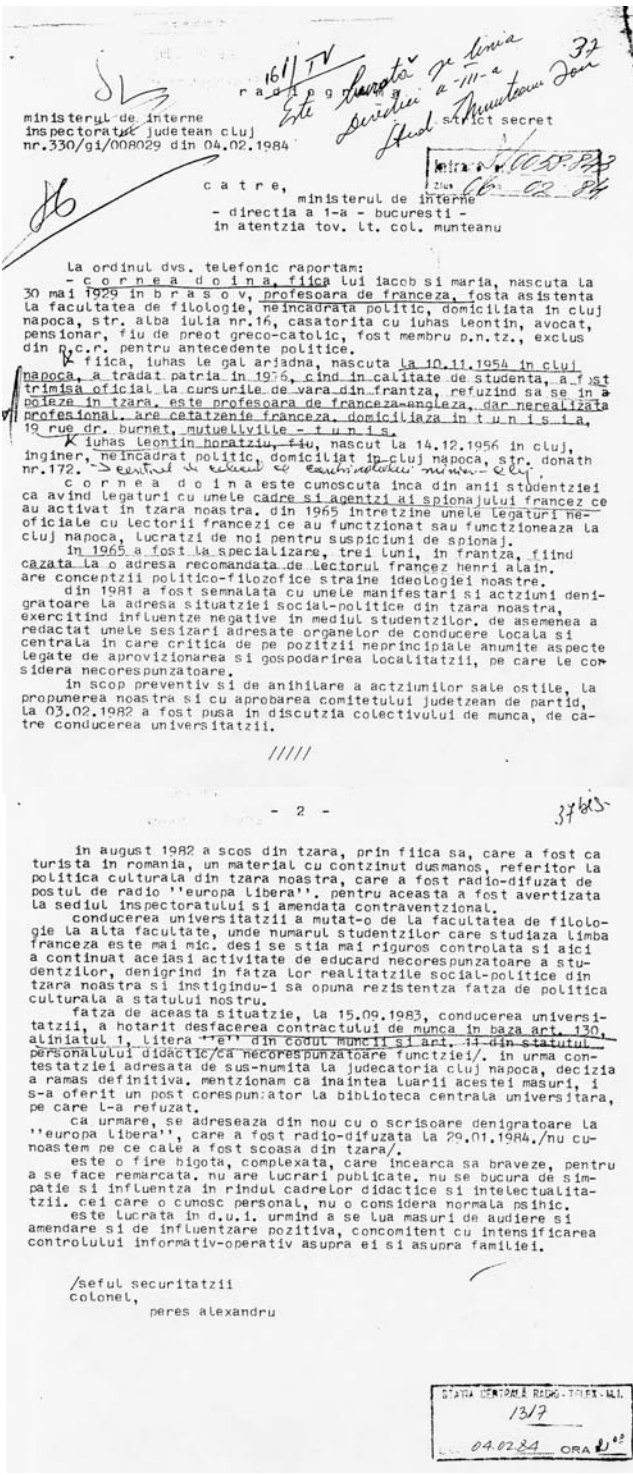
Dar acest lucru nu este suficient. La urma urmei, nesupunerea civică fusese deja inițiată și, prin urmare, Securitatea este acum obligată să adopte o strategie defensivă. Din acest punct de vedere, Planul de măsuri este elocvent. El are două obiective clare: să o izoleze pe Doina Cornea, astfel încât exemplul ei să nu poată fi urmat și de alții; și să o convingă să renunțe la acțiunile ei.

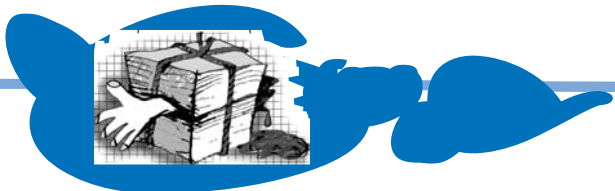
Autorii Planului, locotenent-colonelul Filitas Vulcan și colonelul Ioan Gocan, înțeleg bine miza jocului. Doina Cornea provoacă Securitatea să ia atitudine împotriva ei și o obligă astfel să demonstreze că îi încălcă demnitatea individuală. Prin urmare, Securitatea a pierdut avantajul inițiativei și este obligată doar să reacționeze. Ea nu mai controlează jocul. În consecință, îi este imposibil să treacă la acțiuni represive directe împotriva Doinei Cornea. Singurul lucru pe care ofițerii de Securitate îl mai pot face este să o convingă pe nesupusă să înceteze nesupunerea.

Planul prevede că „se va proceda la audierea obiectivei, fără a acorda prea mare atenție acțiunilor sale, subliniind doar faptul că acestea nu sunt justificate și va fi amendată contravențional”.

Fără îndoială că o amendă contravențională nu este suficientă. Trebuie puse la bătaie toate resursele de care Securitatea dispune. „Se va organiza, în primul rând, o discuție largă-elastică cu soțul său (al Doinei Cornea, n.m.), în scopul de a obține date despre obiectivă, mobilul care o determină la acțiuni reprobabile, de natură să aducă prejudicii intereselor statului și să le afecteze relațiile interfamiliale.”

În ceea ce-l privește pe fiul Doinei Cornea, Horațiu Iuhas, „inginer electronist, căsătorit, cu un copil... se va organiza și cu el o discuție similară celei cu tatăl. I se va explica caracterul (sic!) periculos, irațional și dăunător al acțiunilor mamei sale, prejudiciile pe care le aduce intereselor țării și intereselor familiei. Se va apela la rațiunea lui pen-

Dosarul Doinei Cornea

tru a-l face să înțeleagă că nimeni nu are nimic cu familia sa. I se va demonstra lipsa de temeinicie a afirmațiilor mamei sale – că în realitate ea este cea care încalcă legile.“

Acest ultim argument pică în gol. Adeptul nesupunerii civice nu contestă faptul că încalcă legile – și este dispus să plătească pentru aceasta. El contestă caracterul moral al legilor pe care le încalcă, acesta fiind chiar motivul pentru care le încalcă. Agentul care îl pedepsește dovedește, prin chiar actul pedepsirii, că este parte a unui sistem imoral. Adeptul nesupunerii civice este o persoană care dovedește că încearcă să își păstreze decența, demnitatea și moralitatea, chiar dacă pentru asta trebuie să încalce legea. El rămâne profund cinstit și decent, înțelegând să plătească prețul încălcării legii. În schimb, el cere agentului care îl pedepsește să recunoască cinstit că este un ticălos. Obiectivul minimal al nesupunerii civice îl constituie obligarea celui care impune sau execută legi imorale să își recunoască deschis imoralitatea prin chiar impunerea sau executarea legilor respective. La limită, cel care optează pentru nesupunere civică nu urmărește decât ruperea vâului de minciună, de ipocrizie și de echivoc în spatele căruia agresorul speră să își ascundă răspunderea morală pentru agresiunea pe care o comite.

Este exact ceea ce face și Doina Cornea. Ea nu le cere neapărat securiștilor și comuniștilor să nu mai fie securiști și comuniști. Dar îi obligă, încălcând legile în vigoare, precizând motivul încălcării și cerându-le să o pedepsească potrivit Codului Penal, să recunoască faptul că nu sunt decât niște agresori care strivesc demnitatea individuală și că tot restul este o minciună menită să le acopere responsabilitatea morală. Cu alte cuvinte, îi obligă și pe ei să plătească prețul cinstit al propriilor lor acțiuni.

Coloneii Gocan și Vulcan înțeleg foarte bine toate acestea. Scopul Planului de măsuri este tocmai acela de a găsi o soluție pentru a nu plăti prețul pe care Doina Cornea le cerea să îl plătească pentru acțiunile lor împotriva ei. Acesta este motivul pentru care își propun izolarea Doinei Cornea și încercarea de a o convinge să pună capăt acțiunilor ei.

Pentru aceasta, Planul de măsuri precizează mai departe că „Sursa IANCU – cadru didactic universitar, rudă prin alianță cu obiectiva – va fi dirijat să-i dezaprobe acțiunile, explicându-i în mod argumentat consecințele negative ale unor astfel de activități nu numai asupra sa și a familiei, dar și a altor cadre didactice și chiar a intelectualității clujene...”

Rectorul Universității va fi informat despre noile acțiuni întreprinse de obiectivă – în legătură cu «Europa Liberă», pentru compromiterea conducerii Universității și în general a intelectualității. Va fi solicitat să mobilizeze prin posibilitățile de care dispune toate forțele capabile să dezavueze aceste acțiuni,

să ducă la izolarea obiectivei față de mediul universitar și la terminarea ei de a renunța la acțiunile denigratoare și calomnioase.

În acest scop i se va sugera ca pe lângă factorii de influență ca: decanul, șeful catedrei și alte cadre prestigioase să folosească pentru a exercita influență pozitivă pe lângă obiectivă și unele cadre didactice care au rude în străinătate sau sunt descendenți ai unor politicieni burghezi, care i-ar putea reproșa obiectivei că acțiunile ei i-ar putea afecta grav.“

În plus, nu sunt uitate nici măsurile informativ-operative: „Se vor face propuneri ca fiica sa (a Doinei Cornea, n.m.)... să fie trecut pe lista persoanelor indezirabile pentru R.S. România.

Pentru controlul activității, stabilirea legăturilor ce o vizează la domiciliu și la conținutul discuțiilor ce le poartă cu acestea, precum și pentru controlarea rezultatului unor măsuri ce le vom întreprinde, la domiciliul obiectivei se vor instala mijloace I.C.D.T. pe care le considerăm cele mai potrivite, având în vedere topografia casei și organizarea interioară. (De altfel, mijloacele I.C.D.T. fuseseră deja instalate încă din 30 martie 1984, așa cum rezultă dintr-o notă pusă pe marginea Planului de măsuri, n.m.).

Se va utiliza filajul pe momente operative.

Se va solicita la D.G.T.O. să ne comunice toate convorbirile telefonice internaționale.

Control „S“ (al corespondenței, n.m.) – intern și extern – la obiectivă, precum și asupra trimiterilor din străinătate ale fiicei...

Identificarea, verificarea tuturor legăturilor și luarea măsurilor preventive de securitate, după caz.“

După cum se vede, Securitatea se pregătește serios pentru bătălia care va urma.

Contraatacul Securității

La 20 decembrie 1984, la Direcția I a DSS sosește o notă semnată de generalul-maior Ion Ghenciu, șeful Direcției pașapoarte, evidența străinilor și controlul trecerii frontierei. Generalul Ghenciu își informa colegii din Direcția I că „în ziua de 19.12.1984 la PCTF Curtici s-a prezentat pentru a intra în țară cetățeană română Cornea Maria... care se înapoia dintr-o călătorie efectuată în interes particular în Franța.

Cu ocazia controlului de frontieră s-au descoperit nedeclarate, în bagajele personale, o serie de materiale cu conținut necorespunzător (printre care și *Istoria Românilor* a lui Vlad Georgescu și *Cele șapte cuvinte către tineri* ale preotului Gheorghe Calciu, n.m.).

În cadrul cercetării informative, a declarat că a primit materialele de la diverse cunoștințe și prieteni din Franța, precum și de la fiica sa, susținând că îi erau necesare pentru studiu.

Materialele în cauză au fost

reținute, urmând a fi înaintate Inspectoratului Județean Cluj al Ministerului de Interne – Securitate – iar persoanei în cauză i s-a permis intrarea în țară.“

Dar cum de a acceptat Securitatea ca Doina Cornea să părăsească România pentru a-și vizita fiica? Răspunsul ni-l dă colonelul Ioan Oprea, șeful Securității Cluj, în raportul pe care îl adresează la 25 decembrie 1984 generalului-maior Aron Bordea, șeful Direcției I a DSS: „S-a avizat pozitiv cererea sa de plecare în vizită la fiica sa din Franța, scontând și pe faptul că astfel vor fi anihilate și acțiunile întreprinse de diferite elemente din străinătate, care încercau să facă din ea o victimă a regimului.“ Prin urmare, aceeași logică defensivă este cea care îi face și de această dată pe securiști să se abțină, în ceea ce o privește pe Doina Cornea, de la orice act care ar putea părea represiv.

Același scenariu al nesupunerii civice care face inteligibilă strategia defensivă a Securității ne lămurește și asupra deciziei Doinei Cornea de a aduce cu ea din Franța cărți despre care nu avea cum să nu știe că îi vor fi confiscate la graniță. Dar de ce ar fi renunțat să le aducă? De ce ar fi devenit ea însăși propriul ei torționar? Dacă securiștii vor să îi confiște cărțile, să le confiște ei.

Dar dacă Securitatea nu poate ieși din defensivă, ea poate totuși să intensifice presiunile cărora Doina Cornea trebuie să le reziste. Astfel, la 5 martie 1985 coloneii Gocan și Vulcan primesc noi sarcini în DUI „Diana“: „Se va acționa mai energic pentru determinarea obiectivei să renunțe la activitățile ostile țării noastre. În acest scop va fi invitat la sediul Inspectoratului Barna Ioan, directorul Combinatului Minier Cluj, a cărui fiică este căsătorită cu Iuhas Leontin-Horațiu, fiul lui Doina Cornea (sic!). Va discuta cu el locțiitorul șefului Securității, col. **Pereș Alexandru**, în ideea de a-l determina să-l influențeze pe ginerele său să ia o atitudine categorică împotriva acțiunilor ostile întreprinse de mama și sora lui.

...Horea Voicu, directorul Centrului de calcul minier, unde lucrează fiul obiectivei... va fi solicitat să acționeze asupra lui Iuhas Horațiu pentru a lua atitudine față de activitatea dușmănoasă desfășurată de mama și sora lui... Îi va da clar de înțeles că dacă aceste activități ostile nu încetează, nu va putea fi menținut în actualul loc de muncă, unde se concentrează cele mai importante date din activitatea Combinatului.

...Se va discuta la sediul Inspectoratului de către locțiitorul șefului Securității cu soțul obiectivei, Iuhas Leontin, pentru a-l determina să ia o atitudine mai hotărâtă împotriva acțiunilor dușmănoase ale soției sale și să-și influențeze copiii pentru a lua și ei atitudine și a nu se lăsa angrenați în astfel de activități. În baza aprobării șefului Inspectoratului, obiectiva va fi avertizată la sediul Inspectoratului...”

În plus, încă din raportul lor din 15 februarie 1985, coloneii

Gocan și Vulcan afirmau că, „folosind autoritatea unor intelectuali de prestigiu, (Doina Cornea) a fost izolată de mediul universitar și al intelectualității clujene, care au ajuns să o aprecieze drept iresponsabilă. Se poate concluziona că influența ei în aceste medii a fost aproape complet anihilată.“

Prin urmare, cercul se strânge. Iar căderea pare să fie aproape.

Începutul victoriei

Totuși, duminică, 7 iulie 1985, Vlad Georgescu își începe emisiunea sa de la „Europa Liberă“ cu un anunț care va da fiori reci securiștilor clujeni și șefilor acestora: „Am primit recent, din partea unei profesoare din Cluj-Napoca, mai multe scrisori deschise deosebit de interesante. Prima scrisoare, pe care o difuzăm astăzi, este intitulată *Către tineri*. Ea se referă la rolul negativ al materialismului, la cerințele păstrării și cultivării valorilor spirituale, precum și la necesitatea renașterii interioare.

Scrisoarea a doua – pe care o vom difuza săptămâna viitoare – se intitulează *Despre libertatea spirituală și creativitate*. Autoarea propune o încercare de împotrivire față de fenomenul alienării. Ea consideră necesară eliberarea spiritului, recucerirea puterii de comunicare – între noi, și între noi și divinitate – deblocarea interioară și recucerirea puterii de creație a poporului, blocată vreme de 40 de ani...

Va urma o scrisoare intitulată *Despre înstrăinarea de sine*, apoi o alta intitulată *Despre machiavelism*. Ultima scrisoare poartă titlul *Asupra ideii de adevăr*.”

Cercul s-a strâns, dar căderea nu s-a produs. Iar de acum înainte nici nu se mai poate produce.

Raportul din 7 august 1985 al colonelului Oprea conține, desigur, noi măsurii: „Se vor extinde mijloacele T.O. la domiciliul obiectivei și al fiului său.

Se va institui consemn ca legăturile sale telefonice cu străinătatea să fie întrerupte, iar de la PTTR, în mod legendat convorbirile să fie împiedicate.

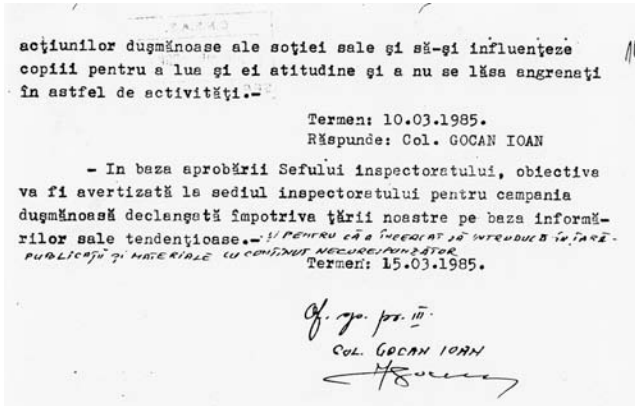
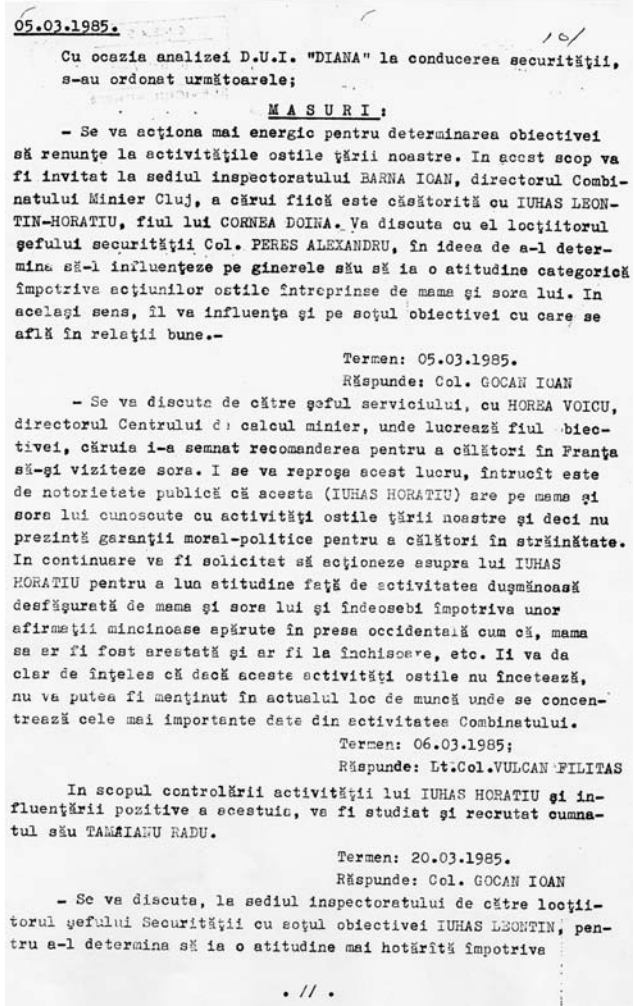
Se vor institui măsurii mai severe de control „S“ astfel încât să nu poată primi sau trimite nici un material cu conținut necorespunzător.

Prin mijloacele muncii și prin filaj, se vor identifica toate legăturile...

Se vor completa datele privind relațiile obiectivei cu filozoful Constantin Noica și se va conlucra cu Direcția III și I.J. Sibiu al M.I. pentru a împiedica dezvoltarea acestei legături pentru care obiectiva face eforturi deosebite...

Se vor menține legăturile directe cu obiectiva pentru a o determina să respecte legile țării; după fiecare acțiune de încălcare a legii va fi chemată și i se vor aplica măsurile legale ce se impun.

Prin măsuri diversificate va fi împiedicată să se întâlnească cu diplomați, ziariști străini sau alți emisari.“

Totuși, pe ansamblu, tonul raportului este unul resemnat. Singura victorie a Securității pe care colonelul Oprea o menționează este descoperirea faptului că Doina Cornea „nu dispune de un canal de legătură clandestin cu străinătatea. Prima scrisoare difuzată în august 1982 a fost scoasă din țară de către fiica sa Ariadna care a fost ca turistă în țară, a doua, difuzată în ianuarie 1984, a fost scoasă prin intermediul unui turist din RFG pe care l-a abordat ocazional; iar ultimul set de materiale difuzat de «Europa Liberă» în luna iulie a.c. a fost predat personal lui Vlad Georgescu, cu care s-a întâlnit în decembrie 1984 la Paris, obiectiva fiind în vizită la fiica din Franța.“

În rest, „cu privire la fiul său, Horațiu L. Iuhas, inginer la Centrul de calcul minier, se va discuta cu el la sediul inspectoratului... În cazul unei atitudini necorespunzătoare, va fi informată conducerea Centrului de calcul asupra problemelor pe care le ridică el și familia sa, pentru a mobiliza colectivul de muncă la influențarea sa pozitivă și pentru a analiza oportunitatea menținerii lui în acest loc de muncă care (sic!) este un punct deosebit de vulnerabil.

Cu privire la fiica sa Ariadna Iuhas – Le Gall – care are dublă cetățenie (română-franceză) având în vedere că desfășoară activități dușmănoase împotriva

țării noastre, se va menține interdicția de a veni în țară și se vor face propuneri de a i se ridica cetățenia română.“ Cu alte cuvinte, nici membrii familiei nu au cedat șantajului. În plus, potrivit raportului, numărul legăturilor Doinei Cornea pare mai degrabă să se înmulțească decât să scadă.

Cum au fost posibile toate acestea? Cum a fost posibilă înfrângerea Securității, cum a fost posibil ca un singur om să o oblige să treacă – și să rămână până la sfârșit – în defensivă? Printr-o decizie simplă, nebănuit de simplă și de gravă. Prin acea decizie prin care o femeie a devenit singurul adept – și încă unul victorios – al nesupunerii civice în România totalitară. Doina Cornea a ales astfel să fie – și să rămână – o majoritate de unu.

Sorin CUCERAI

Notă:

În numărul viitor îi vom descopri și pe ceilalți securiști care, potrivit documentelor pe care le deținem, au fost implicați direct sau indirect în acțiuni îndreptate împotriva Doinei Cornea.

(continuare din pag. I)

colegul său, destul de brunețel, m-a expediat afară, dându-mi un picior în partea posterioară și înjurându-mă de mamă.

Modul scandalos și brutal în care, de multe ori, eram urmăriti nu este menționat în dosar. Există două registre cartonate care mi-au fost arătate după 1989, la Procuratura Militară, unde era depozitată arhiva Securității. Pe unul dintre registre scria „Diana” (adică, eu), pe celălalt „Dobrin” (fiul meu). Dar mă îndoiesc că în aceste registre, pe care SRI nici până azi nu le-a predat CNSAS, în afară de deplasările noastre pe ore și minute ar fi menționată și brutalitatea cu care, uneori, eram urmăriti. Voi evoca două-trei situații:

– O urmărire, în plină zi, prin ceață, pe malul Someșului, pe o peluză necirculată, unde coborăsem pe jos, în speranța că nu vor putea pătrunde cu mașina în care se aflau. Dar au coborât, obligându-mă să alerg aproape, în fața mașinii lor, altfel riscam să fiu împinsă în râu.

– O urmărire nocturnă. Mă întorceam de la un spectacol. Știam că mașina care înainta încet în urma mea, pe carosabil, era a lor. (Fuseseră cu mine și la teatru, unde, ca de obicei, îi sculaseră pe spectatorii din spatele meu, oferindu-le să ocupe din locurile rezervate în față). La un moment dat, mașina urmăritoare a urcat pe trotuar, spre mine. M-am speriat de moarte, dar n-am schițat nici un gest de spaimă. Au coborât din nou pe carosabil, apoi din nou spre mine și tot așa până când bordura nu le-a mai permis să urce pe trotuar. Atunci au oprit și au aruncat cu pietre în direcția mea.

– Mai menționez urmărirea din 31 octombrie 1989, când împreună

cu fiul meu am luat-o spre Făgăraș pentru Ziua morților. Ajunși la Alba-Iulia, ne-au somat, în plin centru, să ne întoarcem imediat la Cluj. Fiul meu a avut inspirația să se adreseze trecătorilor spunând: „Dânsa e Doina Cornea. Securității nu vor s-o lase să-și continue drumul la Făgăraș”. Spre surpriza noastră, dar și a securiștilor, acei oameni, simpli muncitori, s-au oprit în fața noastră scandând: „Nu vă lăsați, doamnă!”. Securității au cedat. Țin să mulțumesc acelor cetățeni pentru solidaritatea și curajul lor. Există totuși documente în dosar, care atestă – prin însăși prezența lor acolo – ilegalitățile comise de conducerea Securității, care dădea dispoziții să se comită astfel de acțiuni: e vorba de transcrierile convorbirilor noastre din casă, înregistrate; fotocopiiile scrisorilor mele și ale unor telegrame expediate de mine și oprite să ajungă la destinatari (nu știu cum le dibuiau prin cutiile poștale!); scrisori expediate mie, pe care niciodată nu le-am primit, dar fotocopiate în dosar – confiscare și violarea corespondenței, nu-i așa? Închei, mulțumind acelor țărani care au avut curajul și demnitatea de a-și exprima solidaritatea cu protestul lansat de mine, la Europa Liberă, împotriva demolării satelor. Fără accesul la aceste dosare n-aș fi aflat niciodată de existența acestor oameni adevărați.

Doina CORNEA

Scene din urmărirea mea

Filmarea mea permanentă, chiar și prin incredibilul spațiu dintre un camion și remorca sa.

George Vasilescu – avocat, unul dintre cei mai activi susținători ai protestelor mele, cosemnatar al câtorva texte difuzate de mine prin „Europa Liberă”.

În imagine, una dintre multiplele sale arestări, în plină stradă, datorită susținerii pe care mi-o acorda.

Sub continua filmare de către Securitate a casei noastre, totuși, iată și o zi privilegiată, când milițienii erau retrași!

În imagine dl Pascal Delumeau de la Ambasadă franceză (la dreapta), apoi șoferul, iar în stânga Tin-Tin și cu mine.

Timp de nouă luni accesul vehiculelor pe strada mea a fost blocat: la un capăt al străzii, printr-un șanț (drum în lucru!); la celălalt, printr-un semn de interdicție, așa cum rezultă din fotografia alb-negru.

Comandanții Inspectoratelor Județene de Securitate și ai municipiului București

Lista de nume pe care o redăm mai jos prezintă structura de comandă a Securității în luna ianuarie a anului 1987. Aceasta nu s-a schimbat semnificativ în ultimii doi ani ai regimului Ceaușescu. O excepție semnificativă o constituie înlocuirea comandantului Securității din Brașov, operată, după cum își amintește un fost ofițer de Securitate din oraș, chiar de generalul Macri, sosit în oraș în seara zilei de 15 noiembrie 1987, imediat după reprimarea revoltei muncitorilor: „Macri s-a instalat în biroul șefului Securității, a adunat colectivul de comandă cărui i-a adus la cunoștință că tovarășul comandant suprem este foarte nemulțumit și supărat pe aparatul Securității județene care

n-a reușit să prevină producerea unui eveniment atât de grav ce afectează enorm imaginea României în plan internațional, iar în interior este de asemenea cauzator de consecințe grave și imprevizibile, prin puterea lui de «exemplu negativ», putând constitui o încurajare pentru producerea și proliferarea altor asemenea manifestări ostile de anvergură.” Locul colonelului Nătălețu a fost luat de primlociitorul Direcției I de Informații interne, general-maior Gheorghe Zagoneanu, iar în oraș a fost instaurat, pînă la revoluție, un regim de control și intimidare față de populație, mult mai vizibil decît în restul țării. De asemenea, în fruntea Securității municipiului București, în urma

avansării generalului Bucureșcu în funcția de prim-adjunct al comandantului DSS Iulian Vlad, pe acest post a fost numit colonelul Goran Gheorghe. Revenind la lista de mai jos, pe mulți dintre ei i-ați întâlnit deja în paginile „Listei lui Secu”, semnînd diverse documente în dosarele de urmărire informativă a celor intrați în vizorul unităților teritoriale de Securitate. Cititorii care pot să ofere și alte detalii în legătură cu comandanții și ofițerii din structurile județene ale Securității sînt rugați să ne contacteze prin intermediul revistei Academia Cațavencu sau direct la Institutul Român de Istorie Recentă. (Marius Oprea)

BUCUREȘTI – gen.-mr. Bu-

curescu Gianu (din 7 februarie 1989, col. Goran Gheorghe)

ALBA – mr. Lupeș Gheorghe
ARAD – col. Rășină Dumitru
ARGES – col. Diță Gheorghe
BACĂU – mr. Baidac Iulian
BIHOR – mr. Ogășanu Du-

mitru
BISTRITA-NĂSĂUD – col. Bunta Florian

BOTOȘANI – lt.-col. Mija Gheorghe
BRAȘOV – col. Nătălețu Gheorghe (pînă în noiembrie 1987)

BRĂILA – lt.-col. Soare Constantin

BUZĂU – mr. Maieran Vasile

CĂLĂRAȘI – lt.-col. Mitulescu Constantin

CARAȘ-SEVERIN – col. Mi-

halcea Aurel
CLUJ – col. Ioniță Nicolae

CONSTANȚA – col. Stoenescu Octavian

COVASNA – mr. Moldovan Sever

DÎMBOVITĂ – col. Iftine Nicolai

DOLJ – lt.-col. Ghițoiu Ion

GALAȚI – mr. Lupu Nicolae-Viorel

GIURGIU – col. Nicolae Mihai-Gheorghe

GORJ – col. Bucura Vasile

HARGHITA – lt.-col. Iovănaș Alexandru

HUNEDOARA – col. Văceanu Lucian

IALOMIȚA – mr. Alexandru Stănescu

IASI – col. Ciurlău Constantin

MARAMUREȘ – col. Chelaru Stelian

MEHEDINȚI – col. Preoteasa Gheorghe

MUREȘ – gen.-mr. Ioana Constantin

NEAMȚ – col. Ursache Traian

OLT – col. Lungu Gheorghe

PRAHOVA – col. Popa Du-

mitru

SATU MARE – col. Pop Alexandru

SĂLAJ – col. Pora Gheorghe

SIBIU – col. Rotariu Iulian

SUCEAVA – col. Simon Gheorghe

TIMIȘ – col. Nica Constantin

TULCEA – col. Gheorghică Chivu

VASLUI – col. Pușcaci Constantin

VÎLCEA – col. Păsărin Paulian

VRANCEA – lt.-col. Panait Constantin

irir